C. Viradravaja Pillay

உ கணபதிதுணை.

சௌந்தரியலகரி.

வீரை

கவிராசபண்டிதர்

அருளிச்செய்தது.

இது

சைவஎல்லப்பநாவலர்

அருளிச்செய்தவுரையுடன்

யாழ்ப்பாணத்திற்

சைவப்பிரகாசவித்தியாசாலைக்

கதிபதியாகிய-நல்லூர்-

ஆறுமுகநாவலரால்

பரிசோதிக்கப்பட்டு,

சதுரங்கபட்டணம்

அண்ணாமலைமுதலி

யாரவர்களால்

தமது

சரஸ்வதீவிலாச வச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

சௌமிய௵ கார்த்திகை௴.

உ கணபதி துணை.
சிவமயம்.

சௌந்தரியலகரி.

மூலமும்-உரையும்.

முகவுரை.

"தொகுத்தல் விரித்த றொகைவிரி மொழி பெயர்ப் - பெனத்தகு நூல்யாப் பீரிரண் டென்ப,, என்பது கொண்டு தேவியுடைய சரித்திரத்தையும் அவயவத்தையும் எடுத்து வடமொழியினால் முற்காலத்தில் சொல்லப் பட்ட பனுவலை மொழிபெயர்த்துத் தமிழ் மொழியில் இறக்கிச் சொல்லப்படும் ப னுவல் இது ஆதலாலும், தமிழ்வழங்கும் எ ல்லையளவும் நடத்தலாலும், கற்போர் நாவி ற்கு இனிய மொழிபடச் செய்தமையாலும், இகபரம் இரண்டினும் நல்வழிப்படுத்தும்

என்பதனாலும், உரை எழுதவேண்டி, பிற்காலத்தில் சொல்லப்பட்ட பனுவல் இது என்பது கருதி, இதற்கு முற்காலத்தினும் பிற்காலத்தினும் கூறிய இலக்கண இலக்கியங்களுள் சில எடுத்துக்காட்டி, யான் அறிந்த அளவினாலே எழுதினேன். ஆதலால், இவ்வாறு எழுதிய உரைகொண்டும், தேவியுடைய சரித்திரங்களைச்சொல்லும் பிறநூல் கொண்டும், அந்தணர்முதலிய அறிவுடையோர் சொல்லும் உபதேசம் கொண்டும், இதன் விரிவெல்லாம் தெளிந்துகொள்க.

உ சிவமயம்.

பாயிரம்.

(அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.)

மொழிந்தமறை நூலியற்று முகபடாம
ணிந்துமுது ஞான தானம்—பொழிந்துத
ன திணைமணியென் றிருசுடரும் புனைகளிற்
றைப் போற்றல் செய்வாம்—வழிந்துபெரு
ம் புனல்பரந்து வடவரையிற் றலகேழு மே
ழு மொக்க—வழிந்திடினு மழியாத வபிரா
மி பாடல்வள மளிக்க வென்றே ... . *

(இதன் பொருள்.)

கடல்களெல்லாம் தத்தம் எல்லைகடந்து மகாபிரளயசலமாகப் பரந்து வடமேருகிரியம் இறுதலையடைந்து அம்மேருவால் நிலைபெற்ற கீழேழுலகும் மேலேழுலகும் அழிந்திடினும் அழியாத அபிராமியுடைய பனுவலாக யான்சொல்லும் பாடலுக்கு வளந்தருக என்று, சிவனால்சொல்லப்பட்ட வேதமாகிய நூலினால் இயற்றப்படும் முகபடாத்தை அணிந்து முற்றுப்பெற்ற ஞானமாகிய மதத்தைப்பொழிந்து சந்திரசூரியராகிய இருசுடரையும் தனது இரண்டுமணியாகப் புனைந்த யானையைப் போற்றல்செய்வாம். என்றவாறு. ❊ வேதநூலால் இயற்றிய முகபடா

த்தை அணிந்து ஞானமதத்தைப் பொழிந்
து சந்திரசூரியரை மணியாகப் புனைந்த க
ளிறு எனவே, விநாயகன் என்பதாயிற்று.—
முகமானது-வேதமொழி யடுக்கால் துதிக்க
ப்படும் துதிமொழியைப்பொருந்திய வத
னால், அது முகபடாமாக உருவகஞ்செய்யப்
பட்டது.—உலகு என்னும் முதற்பொருளு
க்குக் கடல் மேரு முதலாயின சினைப்பொ
ருளாதலில், " சினைவினை சினையொடு முத
லொடுஞ் செறியும்," என்பதுகொண்டு புனல்
பரந்து வடவரையிற்று என்று கருத்தாவை
க் கொண்டு முடியும் வினையெச்சங்கள்-சினை
வினையாக நின்று அழிந்திடினும் என்ற முத
ல் வினையைக் கொண்டு முடிந்தன.—உம்
மை-சிறப்பு.—மேலேழுலகமாவன- பூலோ
கம், புவலோகம், சுவலோகம், மகாலோகம்,
சனலோகம், தபோலோகம், சத்தியலோக
ம், என இவை.—கீழேழுலகமாவன-அதலம்,
விதலம், சுதலம், நிதலம், ரசாதலம், மகாத
லம், பாதாளம், என இவை.—இதனுள்-மு
கபடாமும் மதமும் மணியும் யானைக்கு இ
யைபுடையவாக உருவகஞ்செய்தலால், இ
யைபுருவகம் என்னும் அலங்காரம் காண்க.
[இது விநாயகவணக்கம் கூறியது.] (௧)

இத்தனை நா ணீயிருக்க வாயிருக்க வியலி
ருக்க வருள்பா டாமன்—மத்தனையா ளுங்
கொடியை யிப்போதென் வழுத்துகின்ற வா
றென் பீரேற்—பித்தனையா ரேவல்கொள்
வார் பித்தொழிந்தா லுரியவர்க ளடிமை
யோலைக்—கொத்தனையா ரேவல்கொள்ளார்
கொள்ளும்போ தெவனாலே குழப்பலாமே.

(இ-ள்.) இத்தனை நாளும் மக்களினது வடிவம் எடுத்து நீ இருக்க உனக்கு உறுப்பாகிய வாயும் இருக்கஅவ்வாயில் தோன்றும்இயற்றமிழும் இருக்க மத்தனை ஆளும் கொடிபோல்வாளை நினைந்து அவளுடைய அருளைப்பாடாமல் இப்பொழுது வழுத்துகின்றவாறு என்கருதி என்று என்னைப்பார்த்துச்சொல்வீராயில்; பித்தனை யார் ஏவற்றொழிலுக்கு உரியவனாக்கிக் கொள்வார். பித்து அவனிடத்து ஒழிந்தால், உரிமையாக வுடையவர்கள் அடிமைகொள்ளும் ஓலைக்கூட்டத்தை யுடையவனை எவர் ஏவல்கொள்ளார். கொள்ளும்பொழுது எவனாலே விலக்கல் செய்யலாம். ஒருவராலும் விலக்கல் செய்யக்கூடாது. எ-று. ✲ எவனாலே என்பதற்கு யாதுகாரணத்தினாலே என்று பொருள் உரைப்பினு

ம், ஆம்.—அடிமையைபோலே-சாதனமேவாலே—ஏகாரம் - ஈற்றசை.—உலகின்மேல் வைத்துரைத்த இதனைச்சருதி-இவ்வாறுபோல யானும் பித்தையுடையேன் ஆதலின் அவள் ஏவல் கொள்ளாமல் இருந்தாள் பின்பு பித்து ஒழிந்தேன் ஆதலின் ஏவற்கு உரியனாக்கிக் கொண்டாள் இவ்வாறு கொள்வதனை எவனாலே விலக்கல்செய்யலாம் விலக்கல்செய்யக்கூடாது என்பது வருவிக்கப்பட்டமையால், இதனுள் ஒட்டு என்னும் அலங்காரம் காண்க. அன்றியும் "ஒருமையிற் பன்மையும் பன்மையி னொருமையு-மோரிடம் பிறவிடந் தழுவலு முளவே,, என்பது கொண்டு தன்மையைப் படர்க்கையாகக் கூறியதெனினும், பொருந்தும். [இது இப்பனுவல் செய்தற்குக் காரணம் கூறியது] (உ)

யாமளை தன் பெரும்புகழை யாதிமறை நாலின்வடித் தெடுத்த நூலே—நாமகடன் பாடலிதென் றரனார்க்கு நவிலவவர் நகைசெய் தன்றே—பாமகளை யருகழைத்துப் பருப்பதத்திற் பொறித்திருந்த பரிசு காட்டுஞ், சேமநிதிப் பாடலையென் புன்கவியாற் கொள்வதவ டிறமை யன்றே .... *

(இ-ள்.) யாமளை என்னும் பெயரையு

டையாளது பெரிய புகழை எல்லா நூல்களு க்கும் ஆதியாக உடைய வேதம் நான்கினுள் ளும் வடித்துச் சாரமாக எடுத்த நூலை-நா வின்மகளானவள் தனது பாட்டல் இதுவென் று சிவஞானவர்க்குப் படித்துக்காட்டச் சிவ ஞானவர் நகைசெய்து அப்பொழுது அப்பா வின்மகளை அருகே அழைத்துக் கைலாய கி ரியில் எழுதப்பட்டிருந்த முறைமையினை அ வட்குக் காட்டாநின்ற சேமஞ்செய்துவைத் த நிதிபோன்ற பாடலை-எனது பொல்லாக்கு விதையால் கொள்வது-அவள்திறமையே. எ ன்னுடைய திறமையல்ல. எ-று. ஐஞ் கைலா யகிரியில் எழுதியபாடல்- நாமகள் கலைமக ளாதலின், இவளிதையத்தில் தோன்றிற்று. அதனைச் சிவனுக்கு உவப்பு உண்டாமென்று படித்தாள் என்க.—மறைநூலின் வடித்தெ டுத்த நூலை எனப் பாடம் ஓதுவாரும் உளர். தன்-சாரியை.—அன்று-அசை.—"இயற்பெ யர் முன்ன ராரைக் கிளவி-பலர்க்குரி யெழு த்தின் வினையொடு முடிமே" என்பது கொ ண்டு அரன் என்னும் பெயரின் முன் ஆர் எ ன்பது பொருந்தி அரனார் என நின்றது. அ து உயர்திணைப் பன்மைகொண்டு முடிக்கப் படும். [இது அலவையடக்கக் கூறியது.] (ரு)

அரன்கயிலைப் புறத்தெழுதப் படுநூலை யருந்தவத்துப் புட்ப தந்தன்—பாரந்தவட வரையழுத்த வதைக்கவுட பாதருளம் பதித்து முற்றுந்—தரம்பெறுசொல் லமுதெனப்பின் சங்கரமா முனிக்கருள வந்த மேகஞ்—சுரந்துலகில் வாடுமுயிர்ப் பயிர் தழைப்பச் சொரிந்ததெனச் சொல்வர் நல்லோர்......*

(இ-ள்.) அரனது கைலாயகிரியி னிடத்து எழுதப்பட்டிருக்கின்ற நூலை அரியதவத்தை யுடைய புட்பதந்த விருடியானவன் கண்டுணர்ந்து மேலே பரந்திருக்கின்ற மேருகிரியில் பொறிப்ப அந்த நூலைக் கௌடபாத விருடியானவன் உள்ளத்தில் தரித்துப் பின் இந்த நூல் முழுதும் தகுதிபெற்ற சொல்லாகிய அமிர்த மென்று உட்கொள்ளும் படிக்குச் சங்கராசாரியமுனிக்கு அருளிச்செய்ய அந்தச் சங்கராசாரியமுனியாகிய மேகம்அருள் சுரந்து உலகில்பிறப்பு இறப்பு முதலிய துன்பங்களாகிய வெயிலினால் வாடும் உயிராகிய பயிர்கள் தழைப்ப வடமொழிக் கவியாகிய மாரியைச் சொரிந்தது என்றுசொல்வர் நல்லறிவுடையோர். எ-று. ✻“பிறைதவழு மெழிமேருன்றப் பிறங்குகதிர் வெண்

கோட்டாற் - செறிகதிர்செய் தடங்குடுமிச் செம்பொன்மால் வரைவாய்ப்ப -மறைபுகழுஞ் சவுந்தரிய லகரியினை வகுத்தெழுதிய, விறலைசெழுமு வேழமுகன் விரைமலர்த்தா ளிணைதொழுவாம்,, என்று விநாயகனை இப்பனுவலை மேருகிரியில் எழுதினன் என்பாரும் உளர். இவர்வடநூலால் புட்பதந்தவிருடி எழுதினனென்பது உடன்பட்டு இவ்வாறு கூறினர்.—உயிர் என்றது-மக்களை.—அந்த என்பது விரித்தல் விகாரம். மருஉமொழியெனினும், அமையும். "அந்தநான் முகனையுந்திபூத்தோன்,, என்றார் பிறரும்.—இதனுள்-சிறப்பித்து உருவகஞ்செய்தமையால், சிறப்புருவகம் என்னும் அலங்காரம் காண்க. [இது முன் இப்பனுவலை வடமொழியால் செய்தவரை வியந்து கூறியது.] (௪)

(எழுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.)

இன்ன தன்மைய நூலினைக்கவி ராச ரா
சவரோதய—மன்ன னம்பிர மாத ராயன்வ
டித்த ருப்பொருள் கூறவே—கன்ன லஞ்சி
லை வேளனுங்கவி ராச பண்டிதன் விரோ
யான்—சொன்ன யம்பெறு காவி யக்கவி
சொல்ல வென்றுதொ டங்குவான் ......*

(இ-ள்.) கவிவேந்தர்க்கும் கவிவேந்தரா யிருப்பார் வணங்க வரத்தினால் உதயஞ்செய்த கவிவேந்தனாகிய நம்முடைய பிரமாத ராயனென்னும் பெயரையுடையான் மேற்கூறப்பட்ட தன்மையையுடைய வடநூலின் எடுத்துச் சொல்லுதற்கு அரிய பொருள்களெல்லாம் வடித்துக் கூற, வடிவினால் அழகிய கருப்புச்சிலையையுடைய வேளென்று சொல்லப்படும் கவிராசபண்டிதனென்னும் சிறப்புப்பெயரை யுடையான் வீரையென்னும் ஊரையுடையான் நயம்பெற்ற சொல்லால் தொடுக்கப்பட்ட காவியத்துக்கு உரித்தாகிய தமிழ்க்கவிதையைச் சொல்ல வேண்டுமென்று ஆரம்பிப்பான். எ-று. ❈ வடமொழிச்சந்தியாகலால், ரகாரம் மொழிக்கு முதலாயிற்று. [இது இத்தமிழ் கூறினார் இன்னாரென்று பாயிரம் கூறுதற்கு உரியார் கூறியது.] (ரு)

வடமொழியெ னும்பழைய விரிகடல்பிறந்திறைவர் மனையிடையி ருந்து சிலையே—
லிடமொடுத வழ்ந்துதன திடுபெயர்ச வுந்தரிய லகரியென நின்று வளர்மா—தடலரசு முன்பினுள பலமதப்ர பந்தமெனு மடு

பகைதுரந்தென் மணிநா—நடமிடுபெரு
ங்கவிதை மதகரியொடும்புவியை நகரிவல
ம் வந்த திருவே.......................*

(இ-ள்.) வடமொழியாகிய பழைய விரி
ந்த கடலினிடத்துப் பிறந்து, சிவனுடைய
மனையாகிய கைலாயத்தில் எழுதப்பட் டிரு
ந்து, பின்பு அவனுடைய வில்லாகிய மேரு
வின்மேல் விரிவோடு தவழ்ந்து, தனது இடு
பெயர் சௌந்தரிய லகரியென்று சொல்ல
நின்று, வளர்ந்த அழகையுடைய தேவியாகி
ய வெற்றியரசு முன்பாக உலகத்தில் உள்ள
பலமதங்களுடைய பிரபந்தமென்னும் அடு
தற்கு உரிய பகையைத் துரந்து, அழகையு
டைய எனது நாவில் நடிக்கின்ற பெரிய க
விதையாகிய மதயானைமேல் ஏறி, இப்புவி
யை நகரியாக வலம்வந்தது இச்சரித்திரம்.
எ-று. * மாது-பண்பாகுபெயர்.—தேவி
யுடைய சரித்திரம் கருத்தா ஆதலின் அதற்
கு ஏற்ற உருவகஞ்செய்யக் கருதினமையா
ல், என்மணிநா நடமிடு பெருங்கவிதைமதக
ரி என்றது தன்னைப்புகழ்தல் அன்றெனக.
"பூமலி யசோகின் புனைநிழ லமர்ந்த- நான்
முகற் றொழுதுநன் கியம்புவ னெழுத்தே,,

என்றார் பிறரும்.—ப்ரபந்தம் என வடமொழி தமிழ்மொழியாகத் திரியாது கூறியது முடிகுசந்தம் நோக்கி. "சக்ரவாளத்திளம் பேடைகாணோகாள்" என்றார் மேலோரும்.—இங்கே இந்நூலுக்குப் பெயர் சௌந்தரிய லகரியென்று சொல்லப்பட்ட தாயினும், சிவமென்னும் கவிமுதல் நீநந்துமென்னும் கவியளவும் தேவியின் இன்பப்பெருக்கைச் சொல்லுதலால்-ஆனந்த லகரியென்றும், அப்பால் அவளழகின் பெருக்கைச் சொல்லுதலால்- சௌந்தரிய லகரியென்றும், வழங்குமென் றறிக. லகரி என்பது பெருக்கு. இதனுள்-பிறந்து இருந்து தவழ்ந்து நின்று பகைதுரந்து மதகரிமேலேறி வலம்வந்தது என்பதனால்-தொழில் பற்றியதன்மை என்னும் அலங்காரமும், ஒன்றை உருவகித்தும் ஒன்றை உருவகியாமலும் உரைத்தமையால்- வியனிலை யுருவகம் என்னும் அலங்காரமும், காண்க. [இது தேவியுடைய சரித்திரத்தில் திறம் கூறியது.] (௩)

பாயிரமுற்றிற்று.

ஆனந்தலகரி.

(எழுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.)

சிவமெ னும்பொருளு மாதி சத்தியொ
டு சேரி னெத்தொழிலும் வல்லதா—மிவள்
பிரிந்திடினி யங்கு தற்குமரி தரிதெ னும
றையி னைக்குமா—னவபெ ரும்புவன மெவ்
வ கைத்தொழின டத்தி யாவரும்வ ழுத்து
தா—ளவனி யின்கணொரு தவமி லார்பணி
ய லாவதோபரவ லாவதோ.........*

(இ-ள்.) சிவமென்று சொல்லப்படும் மெய்ப்பொருளும்-ஆதிசத்தியோடு சேரில், எத்தொழிலும் நடத்த வல்லதாம். இச்சத்தி பிரிந்திடில் அப்பொருள் அசைதற்கும் அரியது அரியது என்று வேதங்கள் முழங்காநிற்கும். ஆதலால், ஒன்பது வியூகமாக இருக்கின்ற பெரிய புவனத்தைப் படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் முதலாய எவ்வகைப்பட்ட தொழிலையும் நடத்துகின்ற யாவரும் துதிக்கும் அவளுடைய பாதத்தை இவ்வுலகினிடத்து அனேகந்தவம் செய்தவர்களன்றி ஒருதவமும் செய்யாதவர்கள் மெய்யினால் வணங்கக்கூடுமோ. வாக்கினால் புகழ்தல் செய்யக் கூடுமோ. கூடாது. எ-று. ❋ இதனால் அவளையன்றி எவ்வகைப்பட்ட உயிர்கட்கு

ம் ஓர்செயல் இல்லை என்பது பெற்றும்.— சந்திரகிரணமும் சந்திரகாந்தமும் சேரும் பொழுது நீர் தோன்றியும்-பிரியும்பொழுது நீர் ஒழிந்தும்-இருப்பதுபோல, மெய்ப் பொருள் சத்தியோடு சேரில் உலகத்தைப் படைத்தல் முதலாகிய தொழில்கள் உளவாயும்-பிரியில் அப்பொருள் அசைவின்றி இருப்பதினால் அத்தொழில்கள் இலவாயும்- இருக்கும், ஆதலால் இவ்வாறுகூறினர். வாமகேசுரதந்திரத்தில் சத்திகோணம் ஐந்துடனே சிவகோணம் நாலும் கூடுவது முத்தொழிலும் உண்டாதற்குக் காரணம் என்று சொல்லப்பட்டிருப்பதினாலும்,இப்பொருள் கொள்க. ஆண் பெண் கூடி உலகத்தில் தொழில் நடப்பதற்கும் இதுவே காரணம்.— எத்தொழிலும் வல்லவாம் என்பது பாடமாயின், பன்மை மெய்ப்பொருள்மேல் ஏறாது. தொழில்மேல் ஏற்றினும், இயங்குதற்கு மரிதரிது என்பதனாலும் - உம்மைகளினாலும் இதற்கு முற்பனுவலாகிய கிரந்தப் பொருட்கு மாறுபடுதலாலும்-பொருந்தாது என்பதுநோக்கி, அது பாடம் அன்றென்க.— நவ வியூகமாவன-காலவியூகம், குலவியூகம், நாமவியூகம், ஞானவியூகம், சித்தவியூகம்,

நாதவியூகம், விந்து வியூகம், கலாவியூகம், சிவவியூகம், என இவை. இவற்றுள் நிமிடம் முதல் கற்ப மளவும் காலவியூகம். ஆதலால், சூரிய சந்திராதிகள் எல்லாம் அடங்கின. அவ்வாறு நவவியூகங்களுள்ளும் உலகமெல்லாம் அடங்கும்.—வியூகம்-கூட்டம்.—ஆல்- அசை.—பொருளும் என்பதன் உம்மை- உயர்வுசிறப்பு.— இயங்குதற்கும் என்பதன் உம்மை-இழிவுசிறப்பு.—எத்தொழிலும் யாவரும் என்பவற்றின் உம்மைகள் - முற்றும்மை. ஓகாரங்கள் இரண்டும்-எதிர்மறை. [இது சத்தியையன்றிச் சிவத்துக்கு ஓர்செயல் இல்லை எனக் கூறியது.] (க)

பாத தாமரையி னுண்டு கட்பரம வணுவி னிற்பலவி யற்றினல்—வேத நான்முகன் விதிக்க வேறுபடு விரித லைப்புவன மடையமான்—மூத ராவடி வெடுத்த னந்தமுது கணைப னுடவி பரிப்பமே—ஊத னூர் பொடி படுத்து நீறணியி னுமு ளாத்தெனவள் பான்மையே.................... *

(இ-ள்.) தேவியுடைய பாதார விந்தத்தில் பொருந்திய நுண்ணிய துகளாகிய பரமாணுவைக்கொண்டு பலவகை இயற்றுக்க

னிஞல் வேதங்களையுடைய நான்முகன் வே
றுபட்டிருக்கின்ற விரிந்த இடத்தையுடைய
புவனம் அடங்கலும் படைக்க, அப்புவனங்
கள் யாவையும் திருமாலானவன் பெரிய பா
ம்பின் வடிவெடுத்து அனேகம் பெரிய ப
டக்கூட்டமாகிய அடவியிஞல் தாங்க, அத
ற்குமேல் உருத்திரனனவர் அவற்றைப்பொ
டிபடுத்து விபூதியாக மெய்யில் பூசிக்கொள்
ளுவானெனின், நாம் உரைத்ததிஞல் அவள்
சரித்திரம் யாது அடங்கிற்று. ஆதலால் அட
ங்காது. எ-று. ❋ இதனுல் அவள் பாதார
விந்தத்தையே கருதுதல் வேண்டும் என்ப
து பெற்றும்.—அனந்தம் என்பது-பன்மை
ப்பட நின்றது.—அணுவிஞலே புவனங்கள்
விதிக்கப்பட்டன என்றே ஆகமங்கள் துணி
ந்தன.—ஆலம் வித்திஞல் பெரிய ஆலமரம்
உண்டாக்குவதுபோல அணுக்களிஞல் புவ
னங்களை நான்முகன் உண்டாக்குவன்.— ஒ
ருலகத்தின்கண் உள்ள உயிர்கள் ஒருலகத்தி
ன்கண் இன்மையானும், உணவு முதலாயி
ன வேறுபட்டமையானும், இடம் வேறுப
ட்டமையானும், வேறுபடு புவனம் என்று
ம், காக்குந் தொழிலுடையவன் திருமால்
ஆதலால், மான்முதராவடி வெடுத்தனந்த

முதுகணபஞுடவி பரிப்ப என்றும், கூறி ஞர். [இது தேவியுடைய பாததூளியே மு த்தொழிற்கும் காரணம் எனக் கூறியது.]

அறிவி லர்க்கிதய திமிர மீருமள வற்ற வாதவ ரளப்பிலா—வெறிக திர்ப்ரபை கு ழைத்தி ழைத்தவன்ய தீவி யாமளை நினைப் பிலார்—செறிம திக்கிணரி னெழுகு தேண ருவி தெறுக லிக்கருண் மணிக்குழாம்— பிறவி மைக்கடல் விழாதெ டுப்பதொரு பெருவ ராகவெண் மருப்பரோ ....*

இ-ள். யாமளையாணவள்- அறிவில்லாதவ ரிக்கு அவருடைய நெஞ்சத்திலே உள்ள அந் தகாரத்தை அறுக்கின்ற அனேகஞ் சூரியரு டைய எண்ணிறந்த எறிக்கின்ற கதிரினுடை ய காந்திகளை ஒன்றுபடக் குழைத்துச் செ ய்ததுபோன்ற தீபமாய் விளங்காநிற்கிறுள். தாமதகுணத்துடனே கூடியிருக்கின்றவரு டைய மடிக்கும் உள்ளத்துக்குப் பூங்கொ த்திலே நின்று ஒழுகும் தேன்பெருக்காய் இருக்கிருள்.ஒருவரை நெருக்கும் வறுமைக் கு அவ்வாறுமைதீர விரும்பியவைகள் எல்லா ம்கொடுக்கும் சிந்தாமணிக் கூட்டமாய் இ ருக்கிருள்.ஒருவரைப் பிறவியாகிய இருட்கு

டலிலிடத்து விழாது எடுப்பதற்குத் திரு மால் அவதாரஞ்செய்த ஒப்பற்ற பெரிய வ ராகத்தினுடைய வெள்ளிய கோடாக இருக் கின்றீர். எ-று. ✻ இதனால் அவளையன்றி ஓ ர் நன்மை அடைவதில்லை என்பது பெற்ரு ம்.—தாமதகுணத்தினுடனே கூடி இவளை நினையா திருக்கின்றவர்களை ஆட்கொள்ள வேண்டி அவர்கள் உள்ளத்துக்குப் பூங்கொ த்திலேநின்று ஒழுகும் தேன்பெருக்காய் இ ருக்கின்ற படியினாலே - நினைப்பிலார் செறி மதிக்கிணரி னொழுகுதேனருவி என்றும், ஒருகாலத்தில் பூமி கடலுள் தாழ்ந்து போ தலினால் திருமால் பன்றியினுருவம் எடுத் துத் தன்னுடைய கொம்பினால் அதனை எடு த்து நிறுத்தினது போலப் பிறவியாகிய கட லின் நின்றும் கரையேற்றுதற்கு- பெருவ ராக வெண்மருப்பு என்றும், உருவகஞ்செ ய்தார்.—திவ-மண்டலம்.—அரோ-அசை.— இதனுள்-யாமளை என்னும் ஒருபொருளைப் பலபொருளாக உருவகஞ் செய்தமையால்- அற்புத வுருவகமும், அவ்வொரு பொருளை ப் பலவிடத்தும் நின்ற சொற்களோடு பொ ருத்திப் பொருள்தர உரைத்தமையால் - தீவ கமும், தோன்றிவ, அற்புத வுருவக தீவகம்

என்னும் அலங்காரம் சான்க. [இது நன்மைகளெல்லாம் தருவதற்குத் தேவியே காரணம் எனக் கூறியது.] (௩)

தேவெனப்புகழ வதிணியிர்ந்துநிகர் செப்பு வாரபய வரதமாம்—பாவ கத்தபினய யத்தொடுற்றகை பரப்பி யென்பய மொறுக்குமே—யாவருக்குமஃ தரிது நின்பத மிரப்ப யாவையு மளிக்குமான்—மூவருக்குமொரு தாவ ரப்பொருளென் மூலமே தழைபு ஞாலமே........ ....*

இ-ள். அயன் அரி அரன் என்னும் மூவருக்கும் உற்பவிக்கும் காரணப் பொருளென்று சொல்லப்பட்ட வேரானது வளரும் ஓர் பூமியானவளே. உன்னையல்லாத தெய்வங்களையும் தெய்வமென்று புகழ அதனால் இறுமாந்து உனக்குத் தாமும் நிகரென்றுசொல்லும் அத்தெய்வங்களுடைய அபயமும் வரதமுமாகிய பாவகத்தினால் அபிநயத்தோடு உற்ற கைகளானவை-அவ்வாறு விரித்து யாது பயத்தைப் போக்கும். உன்னையல்லாத யாவர்க்கும் பயத்தைப் போக்குதற்கு அரிது. அவை அப்படியாக, நின்னுடைய பாதங்களே-ஒருவரால் இரக்கப்படுவன யாவை

யும் கொடுக்கும். எ-று. ❊ இதனாலும் உன்னையன்றி ஓர் நன்மை அடைவது இல்லை என்பது பெற்றாம்.—நிகர்செப்புவா ருடைய கை எனக்கூட்டுக. —பயம் என்றது-அபய வரதத்துக்கு ஏற்பப்-பகையினால் வரும் அச்சமும், வறுமையினால் வரும் அச்சமும், ஆம்.—இரப்பு என்றது-பகையினால் வரும் இரப்பும், வறுமையினால் வரும் இரப்பும், ஆம்.—உற்பவிக்கும் காரணப் பொருள் என்று சொல்லப்பட்ட வேர் - முக்குணங்கள். அது வளரும் ஓர் பூமியானவள் என்க.—ஏகாரம்-பிரிநிலை.—தாவரப்பொரு ளின்மூலமே தழையுநூலமே என்று பாடமாயின், உற்பவிக்கும் காரணப்பொருளி னுடைய வேரானவளே விரிந்திருக்கும் உலகின்வடிவாய் இருக்கின்றவளே எனப் பொருளுரைக்க.—ஆல்-அசை.—[இது தேவியுடைய பாதமே இச்சித்ததெல்லாம் கொடுக்குமெனக்கூறியது.] (௪)

தொடுக ரச்சிலைதொ டப்பொ ருமலர் சுருப்பு நாணிடுவ தைத்துகோ—லடுப டைத்தலைவ னூர்வ சந்தமலை தென்ற றேருருவ மருவமா—முடுகு கொற்றமத னொருவ னிப்

புவன முற்றும் வெற்றிகொள முடிவிலா—
நெடும லர்க்கணருள் சிறித ளித்தனைகொ
ளிலி யேகரக பாலியே.........*

இ-ள். நீலநிறத்தை உடையவளே. கரத்தி
லே கபாலத்தை உடையவளே. அம்பு தொ
டுக்குங் கையிற் பிடித்த வில்லானது-கையி
னால் தொடுதற்கும் பொருத மலர். அதற்கு
வண்டே-நாண். எப்வதும்-ஐந்தம்பே. அடு
ந்தொழிலை யுடைய படைத்தலைவனானவர்
வசந்தகாலம். போரிற் செலுத்துகின்ற தே
ர்-மெல்ல இயங்குகின்ற தென்றற்காற்று. உ
ருவமும் - அருவமே. இவ்வுறுப்புக்களையு
டைய யாவரையும் முடுகுகின்ற வீரத்தை
ப்பொருந்திய காமனும்-வேறோர் துணையி
ல்லாத ஒருவனே. இப்படி நொய்வாயி
ருக்கின்றவன் இப்புவன முழுதும் வெற்றி
கொள்ளும் படிக்கு,நெடிய மலர் போலுங்
கண்ணினின்று ஒழியாத அருளிற் சிறிது அ
வனுக்குக் கொடுத்தனையோ எனக்கு அறிய
ப் படுவதாய் இருக்கவில்லை. நீ சொல்வாயா
க. எ-று. ஃ இதனால் நின்னருளன்றி ஒரு
வர்க்கும் வலி இல்லை என்பது பெற்றும்.—
நீசொல்வாயாக என்பது எஞ்சிநின்றது.—

கருப்புச் சிலை மறையைப் பூமாலை சுற்றி யிருக்கப் படிதலால், ஒற்றுமை நயம் பற்றி-மலர் சிலை எனப் பட்டது.—விகாரத்தால் சுரும்பு சுருப்பு எனவாயிற்று.—"உருவக வுவமையிற் றிணைசினை முதல்கள் - பிறழ்தலும் பிறவும் பேணினர் கொளலே,, என்பது கொண்டு படைத் தலைவனர் என்னும் உயர்திணைப்பெயர் வசந்தகாலம் என அஃறிணைப் பெயராயிற்று.—ஐந்தம்பாவன - தாமரை-சூதம்-அசோகம்-முல்லை-நீலம் - இவை.—கொல்-ஐயம்.—அருளில் சிறிது அளித்தனை ஆகலால் உனது பெருமையே பெருமை என்று பொருளுரைத்து - கொல் என்பதனை அசையாக்கினும், பொருந்தும்.— ஒருவனுக்குக் கேடுதானே ஆக்கம் என்றாற்போல அருவந்தானே உருவம் என்றார்.— "குணந்தொழின் முதலிய குறைபடு தன்மையின்-மேம்பட வொருபொருள் விளம்புதல் விசேடம்,, என்பது கொண்டு மதன் என்னும் ஒருபொருள் உறுப்புகளினால் குறைபட்டும் அப்பொருள் மேம்படுவதாக உரைத்தமையால், இதனுள்-உறுப்புக்குன்ற விசேடம் என்னும் அலங்காரம் காண்க. "யானே யிரதம்-பரியா விவையில்லைத்-தானு மனங்கன் றனுக்க

ரும்பு-தேனூர் - மலரய்பா வென்று வடுப்படுத்தான் மார-னுலசங்கள் ஏழென்று மொருங்கு,, இஃது அவ்வலங்காரத்துக்குப் பிறர் காட்டிய பாட்டு. இதனாலும்; அறிக. [இது தேவியருளின் செய்கை கூறியது.] (ரு)

மாயன் வணங்கிடுன் மால்வடி. வங்கொள
வாடு மரன்றுயர் போதாதோ—தூய மத
ன்றொழ வாண்வடி வம்புணர் தோகைகள்
வண்டயி றேனேபோன்—மேய வழங்குமு
ருபம தென்சொல மேலிது கண்டவர் வா
ழ்வாரோ—நீயதி ரஞ்சகி மோசன வஞ்சகி
நீசெய்வ தொன்றல மாதாவே......... *

(இ-ள்.) தாயே. திருமாலானவன்-உன்னைப் பூசித்து வணங்கிய வதனால்-பண்டு மயக்கத்தைச் செய்யும் உன்னுடைய பெண்வடிவைக் கொள்ள, அப்பொழுது சிவன் வாடுந் துயரம் அமையாதோ. தூய்மையுடைய காமனானவன் உன்னைப் பூசித்துத் தொழ, அவனுக்கு ஆண்வடிவைத்தினால் அவனோடு புணரும் இரதியுடைய கண்களான வண்டுகள் உண்கின்ற பூந்தேன்போல உண்ணும் படிக்கு நீ அப்பொழுது கொடுக்கின்ற அழகின் பெ

ருமையை எவ்வாறு உரைப்பேன். சிவனும் இரதியும் இவ்வாருயினர் என்றல்,இவரன்றி இவ்விருவகை வடிவையுங் கண்டவர்கள் உயிருடன் இருந்து வாழ்வாரோ. ஆகலால் நீ மிகவும் பிரியம் பண்ணுகின்றவள். மோகனத்தினுலே வஞ்சிக்கின்றவள். நீ செய்வது ஒரு செயலல்ல. என்றவாறு. ❋ இதனுல் உன்னைப் பூசித்தவர்கள் அடையப்படாதவரெல்லாம் அடையலாம் என்பது பெற்றும்.—செய என்னும் வினை எச்சத்தைத் தன்மையொருமை வினைமுற்றுக்குக — பூவிலினும்-பூவம்பும் - சைத்தியம் சௌரப்பியம் மாந்தியம் என்கின்ற முக்குணங்களோடு கூடிவருகின்ற தென்றற்றேரும் - அமுதகிரணங்களையுடைய திங்கட்குடையும்-பூஞ்சோலையாகிய பாசறையும்- உடையவனுதலால்- தூயமதன் என்றும், சிவனுல் வரம்பெற்ற ஓரிருடி அச்சிவனைக் கொல்லக் கருதிச் செல்லும்பொழுது திருமாலானவன் தேவியுடைய வடிவை எடுத்து அவ்விருடியை வஞ்சித்துக் கொன்றான் அதனை அறிந்து அவ்வடிவைக் காட்டுவாயாக என்று சிவன் அத்திருமாலைக் கண்டு சொல்ல, மீண்டுந் தேவியினுடைய வடிவங்கொண்ட படியினுலே சி

வன் விரகத்தை யடைந்தான் என்பது முற்கதை யாகலால்; வாடுமரன் றுயர்போதாதோ என்றும்,கூறினர்.—மேய்தல் - உண்ணுதல்.—அது என்பது - பகுதிப்பொருள் விகுதி.—ஓகாரங்கள் இரண்டும்-எதிர்மறை. இதனுள்- உருவத்திற்குத் தேனையும் கண்ணிர்கு வண்டையும் உவமையாக்கிய வதனும்- வண்டு உண்பதைக் கண் உண்பதற்கு உவமையாக்கிய வதனுனும் - பண்புந்தொழிலும் பற்றிய வுவமை என்னும் அலங்காரமும், மோகனவஞ்சகி என்று இகழ்வதுபோலப் புகழ்ந்தமையால்-புகழாப் புகழ்ச்சி யலங்காரமும்,காண்க. [இது தேவியை வந்தித்துப் பெற்றோர் பயன் கூறியது.] (கூ)

மேகலை பொங்க மதாசல கும்ப மெனுமுலை கண்டிடை சோராநீர்—மாகவ ளங்கெழு நாணிறை யம்புலி வாண்முக மம்புவி லேடார்போ—தேகநெ டுங்கழை பாசமொடங்குச மேர்பெற வந்தருள் காபாலி— நீகம லந்திகழ் தாள்வரு டென்றர னீர்மையின் விஞ்சிய கோமாதே....... ... .*

(இ-ள்.) கபாலத்தையுடையவளே! அரனது நீர்மையினும் மிகுந்த ஒளியையுடைய

மாதே! கமலம்போல் விளங்குகின்ற என்னுடைய தாள்களை அடிமைத்தொழிலை உடையானென்னும் உரிமையால் நீ வருடு என்று, என்முன் - மத்தத்தை யுடைய யானையினது மத்தகந்தானே என்று முலையைக்கருதி அச்சமுற்று மருங்கு நுடங்க அதன்மேல் கிடக்கின்ற மேகலை அசைய நீருண்ட மேகங்கள் வளம்பொருந்துகின்ற நாளில் பதினாறு கலையும் நிறைந்த அம்புலிபோலும் ஒளிபொருந்திய முகத்தோடு கூடி இதழ்பொருந்திய பூவம்பும் ஒப்பற்ற நெடிய கருப்புவில்லும் பாசமும் அங்குசமும் நாலுகையினிடத்தும் அழகுபெற-வந்தருள்வாயாக.

எ-று. ✻ இதனால் நீ என்முன் வரின் எல்லா இன்பங்களையும் அடைவேன் என்பது பெற்றாம்.—கோமாது என்பதற்குத் தெய்வமகளிர்க்கெல்லாம் இராச மாதே என்று பொருள் உரைப்பினும், அமையும்.— என்னுடைய தாளை வருடு என்று என்முன் இவ்வண்ணம் வந்தருள் எனக் கூட்டுக.—மதத்தையுடைய அசலம் எனவே, யானை என்பதாயிற்று.—"சொற்றிரி யினும் பொரு டிரியா வினைக்குறை.,, என்பது கொண்டு சோரா என்னும் வினை யெச்சத்தைச் சோர வ

னக் கொள்க.— நீர்மாகவளங்கெழுநாணி றையம்புலி என்றது சரற்காலத்துச் சந்திரனை. அஃது ஒளி விளங்கி இருக்கும்.—அம்பும் வில்லும் பாசமும் அங்குசமும் சொல்லவே, நாலு கைகள் என்பது-வருவிக்கப்பட்டது.—இதனுள் அம்பும் வில்லும் நிரலே நிறுத்தி-முறையே போது கழை எனப் பொருள் கொண்டமையால், நிரனிறை என்னும் அலங்காரம் காண்க. [இது தேவியை நோக்கி என்முன் வந்தருள் எனக் கூறியது.] (எ)

ஆரமு தின்கடல் வேலி செழுந்தரு வாய்மணி பம்பிய தீவூடே—பார கடம்படர் கானி லருங்கொடை பாய்மணி மண்டப வீடூடே—கோர சிவன்பர மேசனுன் மஞ்சமொர் கூர்பரி யங்கமெ னுமேலே—சீரடரும்பர ரான முறுங்களி தேவ ரருந்துவர் பூமாதே ....*

இ-ள். ஆயிரம் இதழையுடைய தாமரைப்பூவிலே இருக்கின்ற மாதே. அரிய அமுதத்தினை யுடைய கடலின் நடுவே செழுமையையுடைய கற்பகதருக் கூட்டங்கள்-வேலியாக, அதன் நடுவே மணிகள் நெருங்கிய ஓர் தீப

ம். அதன் நடுவே பருத்த அணையை யுடை ய கடப்ப மரங்கள் செறிந்த வனம். அதன் நடுவே அரிய கொடையை யுடைய கிரண ங்கள் பத்தி பாய்கின்ற சிந்தாமணிகளால் செய்ததோர் மண்டபமாகிய வீடு. அதன் ந டுவே கோரத்தை யுடைய சிவனானவன் மே ற்கவித்திருக்கின்ற உனது மஞ்சம். அதன் நடுவே பரமேசுரனானவன் உனது கட்டி லென்று அதன் மேலே மேற்பட்ட ஞான த்தினால் நீ யோகநித்திரையாக இன்புறுநி ன்ற செல்வம் செறியும் மகிழ்ச்சியை அரி ய தவத்தை யுடையவர் அனுபவிப்பர்-எ-று.

❋ இதனால் இவ்வாறு உணரப்பெறும் உவ மை என்பது பெற்றாம் —இதனுள் செல்வ த்தின் உயர்ச்சியை மிகுத்துச் சொன்னமை யால்-உதாத்தம் என்னும் அலங்காரமும், நி ரலே நிறுத்திப் பொருள் கொண்டமையால்- நிரனிறை என்னும் அலங்காரமும், காண்க. [இது தேவி யோக நித்திரை கொள்ளுந் தானம் கூறியது.] (அ)

(எண்சீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்)

மூலமணி பூரகத்தோ டிலிங்க மார்பு மு துகளம்விற் புருவநடு மொழிவ தாறு—ஞா லமுமென் புனலுமனற் பிழம்புங் காலு நா

தரமுறு பெருவெளியு மனமுமாக—மேலனு
கிக் குளபதத்தைப் பின்னிட்டப்பான் மேம
ன் கமலத் தாயிரந்தோட் டறுண பீடத்—
தாலவிடம் பருகியதன் மகிழ்நரோடு மா
னந்தமுறும் பொருளை யறிய லாமே....*

இ-ள். மூலாதாரமும் மணிபூரகமும் இ
லிங்கத்தானமாகிய சுவாதிட்டானமும் மார்
பிடமாகிய அனாகதமும் பெருமையை யு
டைய கழுத்தாகிய விசுத்தியும் விற்போன்ற
புருவநடுவாகிய ஆக்கினையும் என மொழிய
ப்படுவதான ஆறுதாரமும் - முறையே பூமி
யும் மெல்லிய புனலும் அனற்செறிவும் கா
ற்றும் ஓசையுற்றிருக்கின்ற பெரிய ஆகாய
மும் மனமுமாய் இருக்க, அப்படியிருக்கி
ன்ற ஆறுதாரங்களை மூலாதாரத்திலும் இரு
ந்து பேதித்து மேற்சென்று இவற்றைப் பி
ன்னிட்டு ஆறுதாரத்துக்கு மேலாய் இருக்கி
ன்ற ஆயிரமிதழை யுடைய மெல்லிய கமல
மாகிய சிவந்த பீடத்திலே பாம்பின் விடத்
தை உண்ட தன்னுடைய கணவராகிய சதா
சிவனுனவருடனே கூடி மகிழ்ச்சியைப் பெ
றும் பொருளாகிய குண்டலிசத்தியை அவ்
விடத்திலே யோகத்தினால்-அறியலாம்-எ-று.

❋ இதனால் அதனை அறிவதே வீடு என்பது பெற்றாம்.—ஆலம்- ஆகுபெயர்.—தாமரைக்கிழங்கு போன்றிருக்கும் மூலாதாரத்தைப் பற்றிப் புழையோடு பொருந்திய இடை பிங்கலை சுழுமுனை என மூன்று நாடி எழுந்து நிற்கும். அவற்றுள் இடையும் பிங்கலையும்-நாசி யிருபக்கமாக வந்து நிற்கும். சுழுமுனை - ஆறாதாரமாகிய ஆறுகமலத்தையும் கோத்துக்கொண்டு அவற்றின் மேல் ஆயிர விதழ்க் கமலத்தை நுனியிலே கொண்டு நிற்கும். அச்சுழுமுனை நாடியினூடே அனேகங் காந்திகளுடனே பாம்பின் வடிவாய் இருக்கின்ற குண்டலிசத்தி உடலை வளைத்து மூலாதாரத்தின்மேலே படத்தை வைத்துக்கொண்டு யோக நித்திரைசெய்யும். அதனால் இம்மூன்று நாடியையும் மலமூத்திரங்கள் அன்னம் முதலானவை வாயுவைப் பூரிக்கவொட்டாமல் நெருக்காதபடிக்கு அவற்றை நீங்கச்செய்து வாயுவைப் பூரித்தால் ஒடுங்கிய நாடி தாமரைநாளம்போல நிமிரும். இப்படிச் செய்துவரும் யோகப்பயிற்சியால் அபானத்துவார வழி காற்றுச் செல்லாமல் இடக்காற் குதியைக் குதத்தில் ஊன்றி வலக்காற் குதியை இலிங்கத்தானத்

தில் ஊன்றி ஆதனமாக இருந்து இடை பி
ங்கலை என்னும் நாசித்துவாரம் இரண்டினு
ள் ஒன்றை அடைத்து ஒரு துவாரத்தால்
வாயுவைப் பூரகஞ்செய்யுமளவில் அதனிடை
நிரம்பி மூலாதாரத்தை முட்டிப் பின்பு
மற்ற நாடி வழியே செல்லும். அதுவும்
நிரம்பப் பூரிக்குமளவில் அவ்வாயு மீண்டு
மூலாதாரத்தை முட்டிச் சுழுமுனைநாடி வ
ழியே செல்லும். அதுவும் நிரம்பப் பூரித்
து அவ்வாயுவைக் கும்பிக்குமளவில், சுவாதி
ட்டானத்தில் இருக்கின்ற அக்கினி மூண்டு
சுடர் விடும். அப்பொழுது மூலாதாரத்தி
லே தலை வைத்துக்கொண்டு இருக்கின்ற கு
ண்டலி சத்தி அவ் வெப்பத்தினலே மேல்
நோக்கிச் சுழுமுனைநாடியின் வழியே ஆறு
தாரத்தையும் கடந்து ஆயிர மிதழை யுடை
ய தாமரையில் இருக்கின்ற சதாசிவனுடனே
சையோகமாம். அதனல் இவ்வாறு கூறினர்.
இதற்குச் சகாயம் - வாயுவும், அக்கினியும்,
ஆம். — பூதம் ஐந்தும் தன்மாத்திரை ஐந்
தும் ஞானேந்திரியம் ஐந்தும் கன்மேந்தி
ரியம் ஐந்தும் மனமும் ஆகத் தத்துவம் இ
ருபத்தொன்று. இவற்ரோடு மாயை சுத்த
வித்தை மகேசுரன் சதாசிவன் இவர்களைக்

கூட்ட, இருபத்தைந்தாம். இதனுள் இருப த்தொரு தத்துவமும் மாயையுடனே பொ ருந்துகையினாலே, இவை பிரகிருதி என்ன ப்படும். மகேசுரன் எப்பாற்படுமெனில், அவனும் மாயை யுடனே கூடுகையினாலே அவனையுங் கூட்டி இருபத்துமூன்று தத்து வமும் பிரகிருதி எனவாம். மாயை யாது டனே கூடிற்று அவ்வளவும் பிரகிருதி என் று சொல்லப்படும். இருபத்து நாலாந் தத் துவ மாகிய சுத்தவித்தை இருபத்தைந்தாந் தத்துவ மாகிய சதாசிவனுடன் கூடிய கூட் டம்-இருபத்தாறுந் தத்துவ மாம். அதுவே பரமான்மா. சிவமெனும்பொருளு மாதி சத்தியொடுசேரி னெத்தொழிலும் வல்லதா மிவள்பிரிந்திடினியங்குதற்கு மரிதரிதெ னுமறை யிசைக்கும் என்றதும் இது - தனி த்திருந்தால் காரியம் இல்லை. கூடியவதனாற் காரியம் உண்டு ஆனபடியினாலே, சுத்தவித் தையும் சதாசிவனும் கூடிய கூட்டந்தானே ஒரு தத்துவம் எனப்பட்டது. ஆதலால் அக் குண்டலி சத்தியாகிய சுத்தவித்தை சதாசிவ னுடனே புணரும் புணர்ச்சியை அறிவதே வீடாயிற்று.—குளபதம் என்பது - ஆறுதா ரம் —மூலாதாரம்- குதத்துக்கும் இலிங்கத்

ருக்கும் நடு—மணிபூரகம்-உந்தியினிடம்—மற்ற நாலாதாரத்தின் இடமும் இக்கவியிலுலே அறியப்படும். — மூலாதாரத்தைச் சொன்ன பின்பு சுவாதிட்டானத்தைச் சொல்லாது மணிபூரகத்தைச் சொல்லிப் பின்பு சுவாதிட்டானத்தைச் சொன்னது - தோன்றுங் காரியமுறைமை பற்றி.—இதனுள் நிரனிறை என்னும் அலங்காரம் காண்க. [இது குண்டலிசத்தி தான் இருக்குந் தானம் விட்டுச் செல்லுமாறு கூறியது. (௯)

(அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.)

தாளிணைக் கமல மூறித் தருமமிழ் துட லமிழ்க—மீளவப் பதங்கள் யாவும் விட்டுமுற் பழைய மூலம்—வாளரா வென்ன வாகம் வளைத்துயர் பணத்தி னேடு—நாருமைக் கயற்கண் டுஞ்சு ஞானவா னந்த மின்னே..............................*

இ-ள். சிரத்திலே ஆயிரம் இதழுடனே கூடியிருக்கும் தாமரையின் நடுவே வீற்றிருக்கின்ற ஞானமகிழ்ச்சியையுடைய மின் போன்ற குண்டலிசத்தி - தன்னுடைய இரண்டு பாதகமலங்களினும் உள்ளிருந்து ஊறிப் புறப்படும் அமுதம் உள்ளணத்தின்

வழியே நாருனியைச் செலுத்திப் பருகுத
லால் உடலிலே பரந்து எழுபத்திராயிரம் நா
டிகளேயும் நனைப்ப, அதின் பின்பு கும்பி
த்தவாயுவை ரேசிப்ப அதனால் மீண்டு அவ்
விடங்களையெல்லாம் அடைவிலே விட்டுக்
கீழ் இறங்கித் தான் முன் இருந்த பழைய
மூலாதாரத்திலே ஒளியையுடைய பாம்பெ
ன்ன உடல் வளைத்து மேற்கொண்டிருக்கி
ன்ற படத்தை யுடையதாய் நாடோறும்
மையை யுடைய கயல்போன்ற கண்ணினால்
யோக நித்திரை செய்யாநிற்கும்-என்றவாறு
❊ இதனால் அப்படித் துஞ்சுஞ் சத்தியைக்
காண்பதே காட்சி என்பது பெற்றாம்.—
இவ்வாறு உடம்பில் அமுதம் பரக்கும் பொ
ழுது அளவிறந்த இன்பமும் அண்டத்திலே
உள்ளவையும் அனேகங் காட்சியும் பிண்ட
த்திலே தோன்றும்.—உலகத்தில் பாம்பு அ
ளையிற் புகுந்த பொழுது உடல் வளைத்து
உடம்பின்மேல் படத்தை வைக்கும். அது
பாம்புக்கு உள்ள தொழில். அது போலக்
குண்டலிசத்தியும் உடல் வளைத்து உடம்பி
ன்மேல் படம் வைக்கும்—குண்டலி யுடை
ய மகடூஉ வடிவையே நோக்கித் தாளிணைக்
கமலம் என்றும், கடற்கண் என்றும், கூறி

ஞர்.—ஈகாரம்- ஈற்றசை. அன்றியும் மின்னே என்பதனை விளியாக்கி மின்போன்றவளே மேற்கூறிய குண்டலிசத்தி துஞ்சும் என்று பொருள் உரைப்பினும், பொருந்தும். இதனுற் தன்மை என்னும் அலங்காரம் காண்க. [இது குண்டலிசத்தி தான் இருக்குந்தானத்தை மீண்டு அடையுமாறு கூறியது.]

(எழுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்)

சிவகோண முற்பகர்வ தொருநாலு சத்
திநெறி செறிகோண மத்தொடொரு மருவு
கோ—ணவகோண முட்படுவ தெழுமுவி
ரட்டியொரு நவில்கோண முற்றதுவும் வல
யமா—யிவரா நிரைத்ததள மிருநாலு மெ
ட்டிணையு மெழிலாய வட்டமொடு சதுர
மா—புவமான மற்றதனி தனிமூ வகைக்க
ணுமெ னுமையாத முற்றசிறு வரைகளே.

இ- ள். முன் சொல்லப்படுவதாகிய சிவகோணம் நான்கும் சத்திகோணம் ஐந்தும் ஆகிய இவ்வொன்பது கோணத்தினுள்ளும் உண்டாவது நாற்பத்து முக்கோணம். இப்படி நாற்பத்து முக்கோணமாக உற்றதுவும் அதற்குமேல் வட்டமாக எழுதி நிரைத்த எட்டிதழும் அதற்குமேல் வட்டமாக எழுதி நி

ணாத்த பதினறிதழும் அதற்குமேல் அழகு பொருந்திய மூன்று வட்டத்தினிடமும் அதற்குமேல் மூன்று சதுரத்திினிடமும் என்னுடைய உமை பாதம் பொருந்திய இரேகைகள். எ-று. ❋ இதனால் இவ்விரேகைகளையுடைய சக்கரத்தைப் பூசிக்கவேண்டும் என்பது பெற்றும்.—சத்திநெறி செறிகோண யத்தொடொரு மருவுகோண் என்பது-சத்தியினுடைய முறைமை பொருந்திய கோணம் அந்நான்குகோணத்துடன் கூடிய ஒருகோணமெனவாம். எனவே ஐந்து கோணம் எனவாயிற்று.—எழுமூ விரட்டியொரு நவில்கோணம் என்பது - எழுமூவிரட்டியுடன் கூடப் புகல்கின்ற ஒருகோணம் எனவாம். எனவே நாற்பத்து முக்கோணம் எனவாயிற்று —வட்டமொடு சதுரமா யுவமான மற்றதனி தனிமூ வகைக்கணும் என்பது-வட்டத்துடன் சதுரமாய் ஒப்பற்ற தனிதனிமூவகையி னிடமும் எனவாம்- எனவே மூன்று வட்டத்தினிடமும் மூன்று சதுரத்தினிடமும் எனவாயிற்று·—வலயமாய் என்பதனை இரண்டிடத்தும் கூட்டுக —கோண் - விகாரம். "விண்பா லியோகெய்தி வீடுவர்,, என்றார் மேலோரும்.—வலயமாய் என்பதனால்

ஆய் என்றும் வினையெச்சத்தை ஆக எனக் கொள்க.—அது என்னுஞ் சட்டுப்பெயர் விகாரத்தால் அத்து என நின்றது. "இத்தை மெய்யெனக் கருதிநின்றிடர்க்கடற் குழித்தலைப் படுவேனை" என்றார் மேலோரும்.—சிவகோணம் நான்கும் கீழ்நோக்கியும் சத்திகோணம் ஐந்தும் மேல்நோக்கியும் தம்முள் புணரவே முக்கோணமும் அதனைச் சூழ்ந்த எண்கோணமும் எண்கோணத்தைச் சூழ்ந்த பதின்கோணமும் பதின்கோணத்தைச் சூழ்ந்த மற்றொரு பதின்கோணமும் அவற்றைச் சூழ்ந்த பதினாற்கோணமும் ஆக நாற்பத்து முக்கோணம் ஆகின்றபடியினாலே கௌளமதத்துக்குச் சிவகோணம் நான்கும் சத்திகோணம் ஐந்தும் என்பதனையே வேண்டி அவற்றால் வருங் கோணங்களைப் பதினெட்டு வன்மமும் இருபத்து நாலு சந்தியும் ஆகவே கொள்ளப்படுதலால் மூற்பகர்வது என்றும், நவகோண மூட்டுவது என்றும், கூறினார்.—சமய மதத்துக்கே நாற்பத்து முக்கோணம் என வேண்டுவது.—வன்மமாவது-மூன்றிரேகை சந்தித்தது.—சந்தியாவது இரண்டிரேகை சந்தித்தது.—நான்கு புறத்தும் வாயில் விட்ட

மூன்று சதுரம் இட்டு அதன் நடுவே மூ
ன்று வட்டம் இட்டு அதன் நடுவே சூழப்
பதினறிதழ் இட்டு அதன் நடுவே சூழ எட்
டிதழ் இட்டு அதன் நடுவே ஒருவட்டம் இ
ட்டு அதன் நடுவே ஒன்பதிரேகை ஒன்றுக்
கொன்று அளவு பெற எழுதித் துடைக்கும்
இரேகை அளவு அறிந்து துடைக்க. துடை
த்தபின் ஒன்பதிரேகையும் ஞாயிறு திங்கள்
செவ்வாய் புதன் வியாழம் வெள்ளி சனி
இராகு கேது என ஒன்பது கோளின்பெய
ரும் முறையே பெறும். அவற்றுள்-ஞாயிற்
றைச் சனியுடனும் திங்களைக் கேதுவுடனு
ம் செவ்வாயை வட்டத்துடனும் புதனை இ
ராகுவுடனுங் கேதுவைப் புதனுடனும்
இராகுவை ஞாயிற்றுடனும் சனியை வட்
டத்துடனும் வெள்ளியைத் திங்களுடனும்
வியாழத்தைச் செவ்வாயுடனும் கூட்ட, நா
ற்பத்துமூன்று கோணமாய் இருக்கும். இ
ம்முறையே எழுதுவது - சங்காரக்கிரமம்
எனவாம். ஓர்முக்கோணமும் அதற்கு மே
ல் எண்கோணமும் அதற்குமேல் பதின்
கோணமும் அதற்குமேல் மற்றொரு
பதின்கோணமும் அதற்குமேல் பதினாற்
கோணமும் அதற்குமேல் வட்டமும் எட்

டிதழும் அதற்குமேல் பதினறிதழும் அத ற்குமேல் மூன்றுவட்டமும் அதற்குமேல் மூன்றுசதுரமும் ஆக முறையே எழுது வது - சிருட்டிக்கிரமம் எனவாம்.—விந்து வை முக்கோணத்தில் எழுதுவது - கௌள மதம் என்றும், முக்கோணத்தின் கீழாக ஓர்சதுரம் இருக்கும் அதன் நடுவே விந்து வை எழுதுவது-சமயமதம் என்றும், கூறு வர். விந்துச் சிவன் வடிவும், முக்கோணம் சத்திவடிவும்,ஆம்.—இவ்வாறு எழுதிய வி ந்துவும் முக்கோணமும் - சந்திரகண்டம் என்றும், எண்கோணமும் இரண்டு பத்துக் கோணமும் பதினன்குகோணமும் - அக்கி னிகண்டம் என்றும், அதற்குமேல் இருக்கி ன்ற நால்வகையும்- சூரியகண்டம் என்றும், பெயர்பெறுதலின்; இது திரிபுரசக்கரம் எ ன்று சொல்லப்படும். ஆதலால் மகாதேவி க்குத் திரிபுரசுந்தரி எனப் பெயராயிற் று.—இச்சக்கரத்தின் வகைமை மேல்வரும் பசுபதித னீதிகொண்டு என்னுங் கவியுரை யில் உணர்க. [இது தேவி இருக்குஞ் சக்க ரத்தைக் கூறியது.] (௰௧)

கலிநிலைத்துறை.

ஆதி சுந்தரி வடிவினை யயன்முதற் புல

வோ—ரோது கண்டள விடுவது தமையிக
ழிமையோர்—மாத ரிங்கிவண் மகிழ்நரோ
டுறைகுவ மெனினோர்—பேதை கொங்கை
கள் பெறுகுவ மெனமறு குவரால் .... *

இ-ள். எப்பொருட்கும் ஆதியாகிய திரிபுரசுந்தரியை நோக்கித் தம்மைத் தாங்களே இகழும் இமையோர் குலத்தில் பிறந்த மாதரானவர்-இவ்விடத்திலே இருக்கின்ற இவளுடைய கணவரோடு சாயுச்சியத்தைத் தவத்தினால் அடைய யாம் பெறுவோமாயின் ஒப்பற்ற இம்மடமையுடையாள் கொங்கைகளை அணையப் பெறுகுவம் அவ்வாறன்றியிலே அணைதற்குக் கிட்டா என்று மனம் மறுகுவர். ஆகலால் அவளுடைய திருவழகை நான்முகன் நாராயணன் இந்திரன் முதலாய புலவோர் யாது கண்டு அளவிடுவது. அதன் பெருமையை அளவிடமாட்டார்கள். எ-று. ※ இதனால் உணர்விற்கேயன்றிக் கண்ணிற்கும் இன்பந் தருபவள் என்பது பெற்றும்.—அழகினால் மிக்க தெய்வமகளிரும் இவ்வாறு எண்ணிய சாமுத்திரிகா லக்கணங்களினாலும் நுண்ணிய அழகினாலும் ஒளியினாலும் உருவம் அதிசயத்

னதைத் தருகின்றமையால்-எது கண்டஎளவிடு வது என்றும், நாணம் மடம் அச்சம் பயி ர்ப்பு என்பன மகளிருடைய நற்குணங்கள் ஆதலால்-பேதை என்றும், கூறினர்.—தெ ய்வமகளிராவார்-இந்திராணி, அரம்பை, உ ருவசி, திலோத்தமை, மேனகை, இவர்கள் முதலாயினார்.—இதனுள் பெண்வடிவிற்கு ப் பெண்வடிவையுடையார் ஆசைப்படுதலா ல், குணவதிசயம் என்னும் அலங்காரம் கா ண்க. [இது தேவியுடைய திருவழகை வி யந்து கூறியது.] (௰௨)

எண்சீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

அறக்கிழவன் மனிதன்விர கில்லாக் கொ
ச்சை யழகிருந்த வூரிலிருந் தறியா னே
னு—முறக்கருணை கொழிக்குமுன தமுத
வாரி யூடனுகி னவனையர மகளி ரெல்லா-
நறைக்குழலுஞ் சரிந்திடவுந் தரியஞ் சோ
ர நாணழிய வளைசிதற வுடுத்த வாடை—
புறத்துவிழ மயலொடும்பின் றொடர்வ ரொ
ள்ளுற் பொற்கொடி நின் புதுமையெவர் பு
கழ வல்லார் .... ✻

இ-ள். ஒருவன் நெடுங்காலம் மூப்பையு டைய கிழவன். தெய்வருபமல்லன். மனிதன், அதுவுமன்றிக் காமவிரகில்லாத கொச்சைய

ன். அதுவுமன்றி அழகிருந்த ஊரிலிருந்தறி யாதவனாயினும், மிகக் கருணைகொழிக்கும் உனது அமுதவாரியினிடத்து அடைந்தால் அவனைத் தெய்வமாதரெல்லாம் கற்பகமலர் நாற்றத்தையுடையகுழலும் சரிந்திட முலை மேல்தாங்கப்பட்ட உத்தரீயம் சோர நாண ம் அழியக் கையினில் அணிந்த வளைகள் கழ ன்று பலவிடத்தும் விழ உடுத்த ஆடை இ டையைவிட்டுப் புறமே அகல மயலோடும் பின்னே தொடர்வரென்று ஆகமங்கள் சொ ல்லுமென்றால், பொன்னாலாகிய கொடிபோ ன்றவளே-நீ செய்கின்ற அதிசயமான காரிய ங்களை உலகத்தில் யாவர் புகழ வல்லார்-ஒரு வரும் புகழமாட்டார்.எ-று.☼இதனால் உன் கருணைக்குரியராவாரோ எழிலுடையார் எ ன்பது பெற்றாம். — தெய்வ மகளிர் மய லோடும் பின்றொடர்வர் எனவே, மானிட மகளிர் படுங்காதலைச் சொல்ல முடியா து என்பதாயிற்று.— அவனுக்கு மிகுந்த இழிவினைப் பொருத்த வேண்டிக் கொச் சை என்னும் மொழிபடக் கூறினார்.— உம் மைகள் இரண்டும்-இழிவு சிறப்பு—இதனு ள் உறுப்புக்குறைவிசேடம் என்னும் அலங் காரம் காண்க [இது தேவியுடைய கருணை

யைவியந்து கூறியது.] (டுரு)

எழுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

பணைபார் புனற்கனலி வளிவான் மனத்
திலறு பதினொலொழித்ததுமு னடைவிலே-
யிணைநா லொழித்ததிரு கதிரேற வுற்றது
மூ விணைபோய தெட்டினொடு கதிர்களு—
லணையா நிரைத்ததறு கதிர்நா லடுத்ததத
னளவா யிலக்கமறு வகையினு—லுணரா
வுரைத்தகதிர் களின்மே லிருக்குமெனது
மையாத செக்கர்விரி கமலமே ....*

இ-ள். பணைத்த பாரும் புனலும் நெரு
ப்பும் காற்றும் ஆகாயமும் மனமும் என்
று சொல்லப்பட்ட இவ்வாறுதாரத்தினிட
த்து முறையே அறுபதென்னு மெண்ணை
வைத்து அவ்வெண்ணிலே நான்கு ஒழிக்
கப்பட்டதாகிய ஐம்பத்தாறு கிரணமும்
முன்வைத்தொழித்தபடியே அறுபதென்னு
மெண்ணில் எட்டு ஒழிக்கப் பட்டதாகிய
ஐம்பத்திரண்டு கிரணமும் அறுபதென்னு
மெண்ணில் இரண்டு கூட்டப்பட்டதாகிய அ
றுபத்திரண்டுகிரணமும் அறுபதென்னுமெ
ண்ணில் ஆறு ஒழிக்கப்பட்டதாகிய ஐம்பத்

திருநு கிரணமும் அறுபதென்றுமெண்ணி ல் பன்னிரண்டு கூட்டப்பட்டதாகிய எழுப த்திரண்டு கிரணமும் அறுபதென்றுமெண் ணல் ஒளிமிகுந்த கிரணம் நான்கு கூட்டப் பட்டதாகிய அறுபத்துநாலுகிரணமும் அ தனதனளவாக இங்ஙனஞ் சொல்லிய அறு வகையிறுல் உணர்ந் துரைத்த கிரணங்களி ன்மேலாயிருக்கும் என்னுடைய உமையின து பாதமாகிய சிவப்பையுடைய விரிந்த கமலம். எ-று. ※இதனல் இப்படி யிருக்கி ன்ற பாதாரவிந்தத்தையே தரிசிக்கவேண் டும் என்பது பெற்றும்.—எட்டிெடு கதிர் களை லணைடா நிரைத்தது என்பது எட்டுக்க திர்களோடு நான்குகதிரை அணைத்துநிரைத் ததெனக் கொள்ளப்படும்.—இதனிற்போந் தபொருள் மூலாதாரத்தில் ஐம்பத்தாறும் மணிபூரகத்தில் ஐம்பத்திரண்டும் சுவாதிட் டானத்தில் அறுபத்திரண்டும் அநாகதத்தில் ஐம்பத்துநான்கும் விசுத்தியில் எழுபத்திர ண்டும் ஆக்கிணையில் அறுபத்துநான்குமாகி யமுந்நூற்றறுபது கிரணங்களின்மேலே உ மையுடையபாதம் இருக்குமென்பதாம்.— மூலாதாரமும் சுவாதிட்டானமும்-அக்கினி கண்டமென்றும், உருத்திரகிரந்தியென்றும்,ஆ

ம். மணிபூரகமும் அநாகதமும் - சூரியகண்ட மென்றும், விட்டுணுகிரந்திஎன்றும், ஆம் — விசுத்தியும் ஆக்கினையும் சந்திரகண்டம் என்றும், பிரமகிரந்தி என்றும், ஆம். — சுவாதிட்டானத்தில் அக்கினி இருப்பதனால் உருத்திரகிரந்தி என்றும், அநாகதத்தில் சூரியன் இருப்பதனால் விட்டுணுகிரந்திஎன்றும், ஆக்கினையில் சந்திரன் இருப்பதனால் பிரமகிரந்தி என்றும், சொல்லப்பட்டன. — கிரந்தியாவன சுழுமுனைநாடியின் மூன்றுகட்டிருக்கும். அவை. — குண்டலிசத்தி இக்கட்டைக் கடக்குந்தோறும் ஒரோரவத்தையாக மூன்றவத்தையுண்டாம். இவ்வகையுடைய ஆறுதாரத்தினுள் சுவாதிட்டானத்திலே இருக்கிற அக்கினியின் சுவாலைகள் நூற்றெட்டினுள் கீழ்முகமாக மூலாதாரத்திலே ஐம்பத்தாறும் மேன்முகமாக மணிபூரகத்திலே ஐம்பத்திரண்டும் சென்றிருக்கும். அநாகதத்திலே இருக்கிற சூரியகிரணங்கள் நூற்றுப்பதினாறினுள் கீழ்முகமாக மணிபூரகத்தைக்கடந்து சுவாதிட்டானத்திலே அறுபத்திரண்டு சென்றிருக்க இதயத்தானமாகிய அவ்வநாகதத்திலே ஒழிந்த ஐம்பத்துநான்கும் இருக்கும். ஆக்கினையிலே இருக்கிற சந்திர

கலைகள் நூற்றுமுப்பத்தாறினுள் கீழ்முகமாக விசுத்தியிலே எழுபத்திரண்டு சென்றிருக்க அவ்வாக்கினையிலே ஒழிந்த அறுபத்துநான்கும் இருக்கும். இம்முச்சுடரின் கிரணங்களை ஆறுதாரமும் அடைந்திருப்பதினால் அதனதன் கிரணமெனவாயின. ஒருபொருளின்குணம் ஒருபொருளினுடையதாமோவெனில், சூரியனுடைய காந்தி மேகத்தினிடத்தில் பத்திபாய அதனை மேகத்தினிறமென்றும் இந்திரவில்லி னிறமென்றுஞ் சொல்லப்படுதலால், ஆமென்க. — இக்கிரணங்களெல்லாவற்றையுங் கடந்து மேற்பட்டிருக்கிறபடியினாலே, கதிர்களின்மேலிருக்குமென துமை பாதம் என்றார்.—என்னை அடிமைக்கொள்ளும் பாதம் என்பது பெற, எனதுஎன்பதுடன் உமையைக் கூட்டாமல் பாதத்தைக் கூட்டுக—அளவாய்என்னும் வினையெச்சம்-அளவாக எனவாம். — இதனுள் நிரனிறை என்னும் அலங்காரம் காண்க. [இது சடாதாரத்தின் கிரணங்கள்மேல் தேவி பாதாரவிந்தம் இருக்கும் எனக் கூறியது.] (மச)

எண்சீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

உனதுசரற் காலமதி யனைய மெய்யுமு

டல் குழைத்த பிறைச்சடையுங் கரங்க ளுன்கு—மனவரத முறுமபய வரத ஞான வருட் பளிங்கு வடமொடுபுத் தகமு மாக—நினைகிலர்முன் வழுத்திலர்பின் வணங்கா ரொங்வனிறைத்தபசுந் தேனுமடு பாலுந் தூய—கனியுமென மதுரம்விளைந் தொழுகு பாடற் கவிதைமொழி வதுகயிலைக் கடவுள் வாழ்வே........................*

இ-ள். கைலையிலே இருக்கின்ற கடவுளுடைய செல்வமாயிருக்கின்றவளே-சரற்காலத்திலே விளங்குகின்ற மதிபோன்ற உன்னுடைய மெய்யும் உடலையுள்வளைத்த பிறையை அணிந்த சடையும் கரங்கள் நான்கினும் நாடோறும்உற்ற அபயமும் வரதமும் ஞானவருளைத் தருகின்ற படிகமாலையும் புத்தகமும் முன்னிற்பதாக முன் மனத்தினால் நினையார் பின் வாக்கினால் வழுத்தார் அதன்பின் மெய்யினால் வணங்கார் இப்படிப்படிப்பட்டவர் நிறைத்த பசுந்தேனும் குறுகக்காய்ந்த பாலும் தூய வாழைப்பழமும் கலந்தால் ஒத்த மதுரம் விளைந்து ஒழுகும் பாடலாகிய கவிதையை நாவினால் மொழிவது எவ்வாறு.மொழியமாட்டார். எ-று. ※ இவ்வாறு செய்வா

ராயின் இப்படிப்பட்ட கவிதையை உலகமெ ங்கும் பொழிவர் என்பதாயிற்று.—கனியை முந்திரிகைப் பழமெனினும், பொருந்தும். நாலுகையினும் அபயமும் வரதமும் படிக மாலையும் புத்தகமும் ஆகத் தியானிப்பது மேல்வரும் இரண்டுகவிக்கும் ஒக்கும்—இத ற்கு வாக்குச்சித்திதந்திரம்என்று பெயர் சொ ல்லப்படும். [இது மதுரகவி பாட வேண் ேடார் தியானிக்கும் இயல்பு கூறியது.] (௧௫)

எழுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

வாரின்ப முலைமலை மடந்தைகவி நாவ ளர் மனக்கமல வனமலரநீ—டேரின்ப வி ரவெயி றறைக்கும்ப்ர பைச்செய்ய செவ் விதிற முணருமுரவோர் — தாரின்ப நற வொழுகு சுருளோதி யிருள்விரவு தவளநிற வாணி கலைதேர்—பேரின்ப மதுரவலை யெ றியமுத கவிதைகொடு பேருலகை மகிழ்வி ப்பரோ .... *

இ-ள். கவிகளை நாவினுற் சொல்ல வல்லா ருடையமனமாகிய கமலவனம் அலருபடி நீண்ட தேரிலே மகிழ்ச்சியை அடைந்திருக் கின்ற இளஞாயிற்றினுடைய வெயில்போ ல விரிக்கும் காந்தியை யுடைய கச்சின்

இன்பத்தைப் பெற்றிருக்கின்ற மூலையாகிய மலையைச் சுமந்த மடந்தையின் அழகுதருகி ன்ற சிவந்த நிறத்தை உணரும் அறிவுடை யோர் மாலையிலேநின்று மதுரத்தை உடை ய தேன் ஒழுகுகின்ற சுருண்ட குழலாகிய இ ருள் கலந்திருக்கின்ற வெண்மை நிறத்தையு டைய நாமகள் கூறிய கலையிலே தேர்ந்தறி கின்ற பேரின்பச்சுவையாகிய திரை எறியும் அமுத கவிதையாகிய வெள்ளத்தைக்கொண் டு பெரிய உலகத்தில் உள்ளாரை மகிழ்விப்பர் எ-று. ❋ கமலவனம் அலரும்படி விரிக்கும் காந்தியையுடைய மடந்தையினது சிவந்த நிறத்தை உணரும் அறிவுடையோர் எனக் கூ ட்டுக.—ஒதுயிருள்விரவு என்பதற்குக் குழ லிடத்து இருள்கலந்த என்று பொருளுரை ப்பினும், பொருந்தும்.—நீடேரின்ப விளவெயில் எனவே - இளஞாயிறும், பே ரின்ப மதுரவலையென்று ஏகதேசவுருவக ஞ்செய்தமையால் - வெள்ளமும், வருவி க்கப்பட்டன.— இப்படி அருண நிறத் தை யுடையவளாகத் தியானிக்குமளவில் பாசம் அங்குசம் கருப்புவில் பூங்கணை வரதம் அபயம் புத்தகம் படிகமாலை இ வைகளிலுலே விளங்குகின்ற எட்டுக்கைக

ஞடனே தியானிக்கவேண்டும் என்று உரை க்கும் நூலும் உள.—கவிநாவலர்-வியாசர் முதலாஞேர். அவர்கள் பலர் ஆதலால், கம லவனம் என்ருர்.—இதற்குக் காமராசகூ டதந்திரம் என்று பெயர் சொல்லப்படும். [இது இன்பச்சுவை பெறுங் கவிதை பா ட வேண்டிஞேர் தியானிக்கும் இயல்பு கூ றியது.] (மசா)

இந்துசிலை யைப்பிளந் துண்ணிறம் வகு த்தனைய வெழில்வசனி யாதி மடவா—ரந் தவிணை நால்வர்புடை சூழமலை மங்கைத ன தருணவடி வுணர வறிவோர்—கொந்த விழ விரிதவள மலர்மங்கை முககமல கோ லபரி மளக விதையாற்—செந்தமிழின் வ டகலையின் முதுமொழிக் காவியத் தெளி பாடல் செய்யு மவரோ ... . *

இ-ள். சந்திரகாந்தத்தை உடைத்து உ ண்ணிறத்தை எடுத்து வகுத்தாற் போன்ற அழகு பொருந்திய வடிவையுடைய வசு னியாதியாகிய மடவார் எண்மரும் பக்கத் திலே சூழ்ந்திருக்க மலையரையன் பெற்ற மங்கையினது அருணவுருவினை உணர அ றிவோர் மனம் உள்ளிருந்து புறப்பட அ லர்கின்ற வெண்மையையுடைய தாமரைம

லரிலே இருக்கின்ற வாக்கின்செல்வியுடைய முகமாகிய கமலத்திலே இருக்கும் அழகும் பரிமளமும் உடைய கவிதையினலே செந்தமிழினும் வடகலையினும் மூதுமொழியைப் பொருந்திய காவியமாகிய தெளிந்த பாடலைச் செய்யுமவர். எ-று. ※ உணரவறிவோர் செய்யும்மவர் எனக் கூட்டுக.—வசனி முதல் எண்மரும் தேவியைப்போல நாலுகையினும் அபயமும் வரதமும் படிகமாலையும் புத்தகமும் உடையவர்களாகத் தியானிக்க வேண்டியவதனல், உணரவறிவோர் என்றார்.—தேவியையும் வசனி முதல் எண்மரையும் பாசம் அங்குசம் கருப்புவில் பூங்கணை வரதம் அபயம் புத்தகம் படிகமாலை இவைகளினலே விளங்குகின்ற எட்டுக்கைகளுடனே தியானிக்கவேண்டும் என்று உரைக்கும் நூலும் உள.—எண்மராவார்-வசனி, காமேஸ்வரி, மோகினி, விமலை, அருணை, சயினி, சர்வேஸ்வரி, கௌளினி, என இவர்கள்.—இவர்கள் வடிவமாய் இருக்கின்ற எழுத்தாவன - ஐம்பத்தோரெழுத்தில் கூட்டெழுத்தாகிய கடை எழுத்தொன்றுந் தள்ளி முறையே பதினறு ஐந்து நான்கு ஐந்து இவை.—இவ்வ

கையை யுடைய எண்மரையும் முக்கோண த்தைச் சூழ்ந்த எண்கோணங்களினும் சூழ ப்பட்டிருக்கின்றவர்களாகத் தியானிக்க.— இதற்குச் சத்திகூட தந்திரம் என்று பெ யர் சொல்லப்படும். [இது காவியஞ் செ ய்யவேண்டினோர் தியானிக்கும் இயல்பு கூ றியது] (௰எ)

உனதுநிற மெனு மிளைய கதிரிரவி வெ யின் முழுகு மூலகடைய வெணநினைகு வோர்—வினைகெழுமு கொலைமறலி யனை யவிழி யுருவசிமுன் விரவுமர மகளிர் விழைவோ—ரனவரத மெனதமுது பொழி கவியு முனதருளு மெனதுடலு முயிரு முயிர்சூழ்—மனமுமதி லுணர்வும்வரு க ளியுமென நினைவுருக மலையனைய னுதவு மயிலே.............................*

இ-ள். மலையரசன் பெற்ற மயில்போ ன்றவளே! நாடோறும் அமுது பொழிகின் ற எனது கவியும் கவியின் பொருளாகிய உனது அருளும் எனது உடலும் உடலுட் பொருந்திய உயிரும் உயிரினுல் சூழப்பட் ட மனமும் மனத்துடன்கூடிய அறிவும் அ வ்வறிவுடன் கலந்த மகிழ்ச்சியும் ஆகிய இ வை ஒன்றினுடன் ஒன்று எப்படிக் கலந்தி

றுக்கின்றன அப்படியென நினைவு பரவசப்பட்டு உருகும்படி உனது நிறமென்று சொல்லப்பட்ட கதிரை உடைய இளைய இரவியினது வெயிலிலே மூழ்கும் முழுகுமென நினைவோர் - கொலைத் தொழிலோடு கூடிய மறலியனைய விழியையுடைய உருவசி முதலாகப் பொருந்துகின்ற தெய்வமகளிரால் விரும்பப்படுவர். எ-று. ❊ நினைவு பரவசப் பட்டு உருகும்படி நினைவோர் எனக் கூட்டுக.—தெய்வமகளிரால் விரும்பப் படுவர் எனவே மானிடமகளிரும் நாகமகளிரும் விரும்புதலைச் சொல்ல முடியாது என்பதாயிற்று.—முழுகுதல் உள்ளும் புறமும் அக்காந்தியினால் நிரம்பப் பட்டிருத்தல்.—இதற்குச் சமரிடதந்திரம் என்று பெயர் சொல்லப்படும். [இது மகளிர் வசியம் வேண்டினோர் தியானிகரும் இயல்பு கூறியது.] (௰அ)

எண்சீர்க்கழிநெடி லாசிரியவிருத்தம்.

ஆதி விந்துவை முகமென விணைமுலை
மீதி ரண்டதன் வடிவென வருகுதாழ்—
கோத றுஞ்சுட ரொழுவழ கொழுகுத்ரி கோ
ண மொன்றென் வுனதெழி லிரதிதோய்—
காத லன்கலை தமதிட நினைபவர் காணும

ங்கையர் கலைகொள லரியதோ—வோதி வி
ந்திரு சுடர்மூலை யனையவு லோக மங்கை
யை மயல்செய்வர் கமலையே..... ....*

இ-ள். ஆயிரம் இதழைப் பொருந்திய கமலத்தை உடையவளே. ஓர் பெண்ணினுடைய முகத்தை எப்பொருட்கும் ஆதியாய் இருக்கின்ற விந்து எனவும், அதன்கீழே இரண்டு மூலையும் அவ்விந்துவின் வடிவு இரண்டு எனவும், அவற்றின் அருகு தாழ்ந்த குற்றம் நீங்குஞ் சுடர் மேலெழ அழகு ஒழுகும் மூக்கோணம் ஒன்று இருப்பது எனவும், இரதியைக் கூடுகின்ற காதலனாகிய நீ கொடுத்த எழிலை உடைய மன்மதன் கலையோடு தம்மிடத்திலே நினைபவர் தாம் காணும் மங்கையர் உடுத்த கலையைக் கொள்ளுதல் அரியதோ. தெளிந்து சொல்லின், இவ்விடத்தில் இருந்து இருசுடரும் மூலைபோலப் பொருந்தப்பெற்ற உலகமாகிய மங்கையை மோகஞ் செய்வர். எ-று. ❋

இவ்விடத்தில் இருந்து உலகமாகிய மங்கையை மோகஞ் செய்வர் எனவே, மூவுலகினுள்ள மங்கையரையும் மோகஞ் செய்வர் என்பதாயிற்று.—அல்குலைத் திரிகோணமாக நினைய வேண்டி அருகுதாழ்கோதறுஞ்சுட

ரொழவழகொழுகுதிரிகோணமொன்றென
என்றார்.— நீ கொடுத்த எழிலையுடைய ம
ன்மதன் என்பது முன் கூறிய மாயன்
வணங்கி என்னுங் கவியுட் காண்க.—மன்
மதகலையாவது-காம வடிவாயிருக்கின்ற
எழுத்து. அது கிலீங்காரம். அதனை முக்
கோணத்தின் நடுவே அருண வடிவாகத் தி
யானிக்க வேண்டும். அன்றியும் அதனை மூ
வகையிடத்தும் அருணவடிவாகத் தியானி
க்க வேண்டும் என்று உரைக்கும் நூலும்
உள.— இதற்கு மன்மதகலாபப்பிரயோ
கம் என்று பெயர் சொல்லப்படும். [இது
மகளிரை மோகிப்பிக்கவேண்டினோர் தியா
னிக்கும் இயல்பு கூறியது.] (௰௯)

ஆடலம்பிகை யிமகர சிலைவடி வாரு
நெஞ்சினுள் வழிவுறு கிரணமே— லோடி
யெங்கணு முடல்பெரு கமிழ்தென வூடெ
மூம்ப்ரபை தமதிட முணர்குவோர்— நா
டவுங்கொடு விடமொரு கலுழனை நாடும்
வெங்கொலை யரவென முறியுமேன்—மூட
ருஞ்சுரம் விழிபொழி யமுகினின் மூழ்க
வென்பொடு மழலுடல் குளிருமே ....*

இ-ள். ஆனந்த நிருத்தத்தை உடைய அ
ம்பிகையினது சந்திரகாந்தம் போலும் வ

டிவையும் அவ்வடிவினின்றும் வழிவுறுகின்
ற கிரணவழியே ஓடி உடலினின்றும் எவ்
விடமும் பெருகும் அமுதமென உள்ளிரு
ந்து இயங்கும் ஒளியையும் வேறொரிடத்
து நினையாமல் தயதிடமாகத் தாம் ஆளும்
நெஞ்சினுள்ளே நினைவோர் நோக்கவும, ஒ
ருவனை மயக்கும் கொடிய விடமானது ஒ
ப்பற்ற கருடனைக் கண்ட வெய்ய கொலை
த்தொழிலையுடைய பாம்புபோல முறிந்
துபோம். அதுவுமன்றி ஒருவன்மேலே மூ
டிக்கொண்டிருக்கின்ற அரிய சுரமானது
அவருடைய பார்வையிற் பொழியும் அமு
த தாரையினால் நனைக்கப்பட, அச்சுரத்
தால் எலும்பொடு பற்றியழலும் உடல் கு
ளிர்ச்சியை அடையும். எ-று. ❁ பிறர் அ
டைந்த விடமுஞ் சுரமும் போக்குவார்
எனவே அவையிரண்டுந் தம்மை வந்தடை
யா என்பதாயிற்று. — நியாளிக்குமிடத்
து வேறுபடாமல் தம்வயத்ததாய் இருத்
தலால் - ஆளுநெஞ்சு என்றும், சந்திரகிர
ணங்களைப்போல இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்
ட கிரணங்கள் அமுதமயமாய் இருப்பதி
னால் - உடல்பெருகமிழ்தெனவுடெமும்
ப்ரபை என்றும், கூறினார்.—அருஞ்சுரம்-

விடுதற்கு அரிய சுரம்.— உம்மைகள் இரண்டும்-சிறப்பு. ஒரும்மையைத் தசையழுதலன்றி என்பொடும் அழலும் உடல் எனப் பொருள்தரும் எச்சமாக்கினும், அமையும்.— இதற்குக் காருடப் பிரயோகம் என்று பெயர்சொல்லப்படும். [இது விடமும் சுரமும் தீர்க்கவேண்டினோர் தியானிக்கும் இயல்புகூறியது.] (௨௰)

ஆன மின்கொடி போலுமென் மூண்டசுமாறின்மண்டலமூவகையின்கணோர், பானுவம்புலிதீயினிறங்கிளர் பான்மைகொண்டுதூழாயிரகஞ்சநீள், கானிலுன்களிஞானமூறுங்கலை காழ்மலங்களின் மூவகை பொன்றியே, போன சிந்தையின் மாயை பொழித்தவர் போதமின்புறுமாதியொடந்தமே. *

இ-ள். வேதத்தினுடைய ஆதியும் அந்தமுமாக இருக்கின்றவளே. மெல்லியகமலங்கள் ஆறினையும் உடைய மூவகைமண்டலத்தினிடத்தும் இருக்கின்ற சூரியன் சந்திரன் அக்கினியாகிய முச்சுடரினுடைய ஒப்பற்ற நிறம் கிளைக்கின்ற அழகிதாகிய மின்கொடி போலும் பான்மைகொண்டு அவற்றின் மேலாக இருக்கும் ஆயிரமிதழை உடைய கமலமாகிய வனத்திற் சதாசிவனோடுகூடி மகிழ்ச்

கு உற்றிருக்கின்ற உன்னுடைய ஞானகலை
யை வைசம்பற்றி இருக்கும் மூவகைமலங்க
ளோடு கெட்டுப்போனசிந்தையினலே மன
மாயையை நீங்கினவருடைய அறிவு பேரின்
பத்தை அடையும். எ-று. ※ இதனல் அவ
ரே அறிவுடையோர் என்பது பெற்றும்.-மூ
வகைமலம் கெடவே, அவற்றுள் அடங்கிய
சிந்தையும் கெட்டுப்போம். அதனலே மன
மாயைநீங்கினவர் என விசேடித்துக்கூறப்ப
ட்டார்.—மின்கொடி-மெய் நடக்கத்துக்கு
உவமை.—ஆறுதாரச்சக்கரமும் மூண்டக
வடிவாக இருத்தலால், முண்டகம் என ஆயி
ன.—ஆறுதாரங்களில் இருக்கின்ற முறை
யே தீபானு அம்புலிஎன்றுகூறுமல், முறை
பிறழக்கூறியது செய்யுளோசைபற்றிஎன்க.
அனேகம் இதழாதலால்-கான்எனவும், ஆறு
கமலத்துக்கும் மேலாக இருத்தலால்-நீள்கா
ன், எனவும், சொல்லப்பட்டது —ஓர் இந்திர
வில்லுப் பலநிறமுடையதுபோலக் குண்ட
லிசத்தியம் பலநிறம் உடையவளாய் இருப்
பள். அதனல் முச்சுடர்க்குங் காந்தி உண்
டாயிற்று. அப்படி இருக்கக் கண்ணுற்காண
ப்படுஞ்சுடராகலால், காரியத்தைக் காரண
மாகக்கூறினூர்.—கலை-சொரூபம். [இது ச

மாதியும் திட்டையும் உடையோர் தரிசிக்கும் இயல்புகூறியது.] (உக)

பேருறுங்கயி லாசன் மகன்பெறு பேரனன்புறு பேர னென்றுஞ் சொலர்ல், வாரமன் பொடுபார்வைவழக்கெனவாய்திறந்திடவோடிவழங்கினுய், வேரிமுண்டகன்மான்மகுடங்களின் வீசரும்பிரபை தீப முவந்ததாள், சேருநன்பெருவாழ்வும்வழங்குவை தேடருஞ்சிவமாயமதங்கியே. *

இ-ள். தேடுதற்கு அரிய சிவனுடைய மாயமதங்கியே. கைலாசத்தில் வீற்றிருக்கின்ற உன்னுடைய கணவரது பெயரைப்பெறுங் கைலாசனென்னும் ஒருவனுடையமகன்பெற்ற பேரனவன் அன்புறுகின்றபேரன் இவன் என்று என்னை யாவருஞ்சொல்லுஞ் சொல்லினுல், நமக்கும் அடியான் என்னும்வாரம்பற்றிய அன்புகொண்டு உன்னுடையகடைக்கண்பார்வையை வழங்குஎன்று யான்சொல்லும்படிக்குக்கருதி வாய்திறந்திடுமளவில் அதுகண்டு ஓடிவந்து அதனை வழங்கினுய். அஃதன்றி அச்சொல்முழுதுஞ் சொன்னுல் தேன்பொருந்தியிருக்கும் தாமரையை உடைய நான்முகனும் நாராயணனும் வணங்குகின்ற மகுடங்களிலேநின்று வீசப்பட்ட

அரியகாந்திகளாகிய ஸ்ரீபாலத்திலை உவந்து உன்னுடைய தாளிலேசேர்கின்ற சாயுச்சியமாகிய நல்ல பெருவாழ்வையும் கொடுப்பாய். எ-று. ※ தாள்சேருநன் பெருவாழ்வும் வழங்குவை எனவே, அருத்தாபத்தியால் சொன்முழுதுஞ் சொன்றல் என்பதுபெறப்பட்டது.—தம்முடைய பாட்டனுடைய பாட்டன் கைலாசன் என்பதுபற்றிப் பரம்பரம் அடியார்க்கும்அடியான்என்பதுபொருந்த இவ்வாறுகூறினர்.—பேரன்- பேரை உடையவன். அது ஒருவன் தன்னுடைய மகனை வேறுபேரிட்டு அழைப்பினும் தன்றந்தை பேர் இதற்கு உரியன் எனவாம்.—ஓடிவழங்குதல்-தன்மேல் பனுவல்செய்தற்கு வாக்குக் கொடுத்தல் முதலாயின.—உம்மை-எச்சம். சிறப்புஎனினும், பொருந்தும். மதங்கி - மாதங்கனுடையமகள். சங்கீதவித்தைவல்லவள் எனினும், ஆம். [இது தேவி விரைந்துவரங்கொடுத்தல்கூறியது] (௨௨)

ஆதிசங்கரர் பாதியுடம்பினி தாளுமம்பிகைபாதியும்விஞ்சுமோ, நீதியன்றெனநாயகர்பங்கையு நீகவர்ந்தனையாலவனொங்குளார், சோதிசெங்கதிர்மேனிநிறைந்தது தூயகண்களுமூவகைகொங்கையோ, வீதிரண்டுடல்

கூ ழுமிளம்பிறையேர்பொழிந்தது நீண்மு
டியெங்குமே. *

இ-ள் எப்பொருட்கும் ஆதியாகிய சங்
கரருடைய பாதி உடம்பை இனிதாகக்கவர்
ந்து ஆளுகின்ற அம்பிகையே. மற்றப்பாதி
உடலுங்கவராமல் மிகுந்திருக்குமோ. இது
நீதியல்ல என்று சங்கரராகிய நாயகருடைய
பாதி உடலையும் நீயேகவர்ந்தாய். அதற்குக்
காரணம்-சிவந்த கதிரை உடைய சோதி உ
ண்மேனியாக நிறைந்தது. தாய்மையை உடை
ய கண்களும் மூவகையே. கொங்கையும்
இரண்டே. உடல்வளைந்திருக்கின்ற இளம்பி
றை - நீண்டமுடியெங்கும் அழகுபொழிந்
தது. ஆகலால் அவர் எவ்விடத்து உளராய்
இருப்பர். எ-று. ✲ இதனால் நின்செயலை
யாவராயினுங் கடக்கமாட்டார் என்பதுபெ
ற்றும்.—சங்கரர்க்கு அருணவண்ணமும் மூ
ன்றுகண்களும் முடியில் இளம்பிறையும் உ
ண்டு என்றுசொல்லப்படும். அவற்றைத்தே
வி உடையவளாய் இருத்தலின், நாயகர் பங்
கையும் நீ கவர்ந்தனை என்றார். அஃதன்றித்
தேவிக்கு அருணவண்ணமும் மூன்றுகண்க
ளும் முடியில் இளம்பிறையும் உண்டு என்
று சொல்லப்படும். அவற்றைச்சங்கரர்உடை

யவராய் இருத்தலின், தேவியுடைய உடலை நாயகர் கவர்ந்தாரென்று சொல்லின் அமை யாதோ என வினவுவாரை நோக்கிக், கொங் கை இரண்டு என வேண்டிற்று. அதுகொ ண்டு இவளே கவர்ந்தாள் என்க.—மேனி- சொரூபம்.—ஆலும் ஒவும் அதனை அடுத்த ஈறும் - இடைச்சொல்.—மற்றும் ஓகா ரம்-எதிர்மறை. [உத்தரகௌளரர் சத்தியில் சிவமடங்கிற்று என்று சத்தியைஉபாசிப்பா ர்கள். அதுபற்றி இஃது அத்தபாகமாய் இ ராமல் வேறிருக்குந்தேவியைச் சிறப்பித்து க்கூறியது.] (௨௫)

ஆதிமூண்டகன் மால்சிவ னண்டர்ம கேச
னந்த சதாசிவ னைந்துபேர், மேதகுந்தொ
ழில்போலவனைந்தருள் வீறுமங்கத னாறனு
மூண்டென, யாதுமின்றியு மேனியொடெங்
கணு மாயை தந்தது ஞான மிரக்குமோர்,
நீதியுந்திரு வேபுருவங்கொடு நீசொ லிங்கித
வேவல்புரிந்ததே. *

இ-ள். அழகை உடையவளே. ஆதியாகி ய கமலத்தை உடைய நான்முகன் திருமால் சிவன் தெய்வங்களுக்கெல்லாம் மகேசன் அ ந்தமாகிய சதாசிவன் என்னும் இப்பெயர் பெற்ற ஐவருடைய மேம்பாட்டுத்தகுதியை

ப்பெருந் தொழில்போல முறையே உலகங்
களைவிதித்தருளுகின்ற வீறும் விதித்தகா
லந்தொடங்கிப் பரம்பரமாக உண்டு என்று
சொல்லும்படிக்கு அவ்வுலகங்கள் தழையக்
காத்தலும் யாதொருபொருளும் இல்லாமல்
அழித்தலும் சீவான்மாவினுடைய சொரூ
பத்தையும் பரமான்மாவையும் அறியாதப
டிக்கு மயக்கஞ்செய்யும் திரோபாவமும்
அறிவினாற் பிரமன் முதல் நால்வர்க்கும் அ
னுக்கிரகிக்கும் ஒப்பற்ற நீதியும் உன்னுடை
ய புருவங்கொண்டு நீ சொல்லும் இங்கித
ஏவலானது செய்தது. எ-று. ☼ இதனால்
செய்யுந் தொழிற்கெல்லாம் நீயே காரணம்
என்பதுபெற்றாம்.—வாய்ச்சொல்லினால் நி
கழும் ஏவல்போலப் புருவநெறிப்பினும்
நிகழும் ஏவலாகலால், புருவக்கொடு நீசொ
லிங்கிதவேவல் என்றார்.—ஏவல் என்னும் வி
னைப்பெயரெழுவாய் புரிந்தது என்னும் வி
னைமுற்றுப் பயனிலைகொண்டுமுடிந்தது.—
ஆதிமுண்டகன் என்றும் அந்தசதாசிவன்
என்றுங் கூறியது தொழில்பற்றி என்க.—
இதனுள் - நிரனிறை என்னும் அலங்காரம்
காண்க. [இது தேவி புருவத்தினால் ஏவும்
ஏவலைவியந்துகூறியது.] (௨௪)

எழுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

மூவருக்குமுதற்பிறப்புநின் முக்குணக்கடலென்றமூன், சேவடிக்கணிருப்பர் சென்னி குவித்தசெங்கைபிரிக்கிலார், பூவெடுத்தவர் சென்னிவைத்திடு போதமுற்றவரம்மைநின், காவலர்ப்பொதி தாளில்வைக்கவு மூவர்சென்னிகளிக்குமே. *

இ-ள். தாயே. தாங்களாகிய அயன் அரி அரன் என்னும் மூவர்க்கும் மூதற்பிறப்புடைய காரணம் உன்னுடைய முக்குணமாகிய கடல் என்று உனக்கு முன்னுகச் சேவடியின்கீழே முடிமேற்குவித்த சிவந்தகைகளைப்பிரியாதவர்களாய் இருப்பர். ஆதலால் பூவினை எடுத்துத் தனித்தனி மூவர்முடிமேல் வைத்து அருச்சனை செய்யும் அறிவுடையோரானவர் அதனைவிட்டுப் பாரிசாதவனத்தில் உள்ள அலரினுல்பொதியப்பட்ட உன்னுடைய தாளில் பூவினைவைத்து அருச்சனை செய்ய, அம்மூவர் முடியும் இன்பத்தை அடையும். எ-று. ※ இதனுல் உன்னைப்பூசிப்பதன்றிப் பின்னும் ஓர்தெய்வத்தைப் பூசிக்கவேண்டா என்பது பெற்றும்.—மூவர்சென்னிகளிக்கும் எனவே மூவரால் தரப்படும் வரத்தையும் தேவியால்தரப்படும் வரத்தை

யும் தேவியுடைய பாதத்தில் அருச்சிப்போர் பெறுவர் எனல் ஆயிற்று.—பிறப்பு என்பது- பிறக்குங் காரணத்தை உணர்த்தினமையின், ஆகுபெயர்.—முக்குணமாவன- இராசதம், தாமதம், சாத்துவிகம், என இவை. இராசதம்-சிவப்பு. அதனால் தோன்றினன்- அயன். தாமதம்-கறுப்பு. அதனால் தோன்றினன்-அரன். அவன் பிரளயகால ருத்திரன். சாத்துவிகம்-வெளுப்பு. அதனால் தோன்றினன்-அரி. அவன் வைகுண்டவாசி. இவ்வாறன்றிச் சாத்துவிகத்தில் உண்டானன் அரன் தாமதத்தில் உண்டானன் அரி என்பாரும் உளர்.—தேவி மாணிக்கமயமாய் விளங்குகின்ற கட்டிலின்மேல் இருக்கும்பொழுது சாம்பூனதமென்னும் பொன்னால் மும்மூர்த்திகளும் மூன்றுகாலாகத் தாங்கும்படி செய்த முக்காற்பீடம் எடுத்துவந்து தெய்வமகளிரானவர் பாதந்தாங்கவைப்பர். அதனால் முன்சேவடிக்கணிருப்பர் என்றார்.—இதனுள் உதாத்தம் என்னும் அலங்காரம் தோன்றுகின்றது. [இது தேவியுடையபாதபூசையின் சிறப்பினைக்கூறியது.] (௨௫)

வேதரஞ்சகன் மால்புரந்தரன் வேகசன்னடுகுபேரனே, டாரியெண்டிசை பாலர்பொ

ன்றவு மாதியந்தமி லாததோர், நாதர்பொ
ன்றில ரோதுன்மங்கல நாணுறுந்திற மாத
லா, னிதனைந்தது யோகாம்பிகை நீலியெ
ன்பதுபாவமே. *

இ-ள். அம்பிகையே. வேதத்தை இரஞ்சி
க்கச்செய்பவனாகிய நான்முகன் திருமால் எ
ன்னும் இவர்களும் அல்லாமல் புரந்தரன் க
டுப்பை உடைய் இயமன் குபேரனோடு இவ
ர்களாதியாகிய எண்திக்குபாலரும் மகாபி
ரளயங் கற்பமுதலாகிய காலங்களில் இற
ந்துபோகவும், தோற்றமும் முடிவும் தமக்
கில்லாதனவாக நாதர் இறந்திலர். அதற்குக்
காரணம் யாது. உன்னுடைய கழுத்தின்மங்
கல நாண் நீங்காமல் உறப்பெறுந்திறனே.
ஆதலால் நீ அவர்க்கு வதுவைசெய்யப்படுங்
கூட்டமேகூட்டம். அப்படியிருக்க, உன்னை
உலகத்தார் நீலி என்று சொல்லுவது பாவ
மாக இருந்தது. எ-று. ❋ இதனால் உனக்
கு ஆட்பட்டவர்க்கும் இடையூறு இல்லைஎன்
பது பெற்றும்.—உன்மங்கலநாணுறுந் திற
ன் எனவே உனக்கு நாசம் இல்லை என்றவா
றாயிற்று.— "வினைமுற்றேவினையெச்சமா
கலும், குறிப்புமுற்றீரெச்சமாகலுமுளவே,"
என்பதுகொண்டு இலாதது என்னும் எதிர்ம

றைவினைக்குறிப்புமுற்றை வினையெச்சமாக க்கொள்க — ஆதியந்தமிலாயலோர் நாதர் என்றுபாடம் ஓதுவாரும் உளர்.— நீலி என்பது-நீலநிறத்தை உடையவளுக்கும் மனத்தின்கண் வைரத்தை உடையவளுக்கும்பெயராதலால், வைரம் உத்தமிக்குப்பொருந்தாது என்பது பற்றி நீலியென்பது பாவமே என்றார்—ஓர்-அசை.—இதனுள் நாதர்பொன்றிருத்தற்கு மங்கல நாணுறு திறனே காரணமென ஏது எடுத்து உரைத்தமையால், ஏது என்னும் அலங்காரம் காண்க. [இது தேவிஉடையமங்கலநாண்சிறப்புக்கூறியது.

மொழிவ துன்செப முத்திரை பாணியின்முயல்வதெங்கு நடப்பனகோயில்சூழ், தொழிலருந் துவ மூற்றமுஞ்சு தி துயில்வணங்கல் களிப்பனயாவுநீ, யொழிவறுங்களி யென்செயல்யாவையு முன துநன்சப ரிச்செயலாகவே, யழிவறும்பதம் வைத்தருள்பேரொளி யளிவிளைந் துகளிப்பெழுநாதமே. *

இ-ள். பெரிய ஒளியை உடைய கருணை விளையப்பட்டு உவகைமிகுந்த நாதமாய் இருக்கின்றவளே. யான் வாயினால் சொல்லுஞ் சொல்லெல்லாம் உன்னுடைய மந்திரமாகவும், யான்கையினால்செய்யுந்தொழில்எல்லா

ம்உன்னுடையமுத்திரையாகவும்,யான்எவ்வி டத்தும் நடக்கும் தொழிலெல்லாம் உன்னு டைய கோயில் வலம்வருந் தொழிலாகவும், யான் உண்பனவெல்லாம் உனக்குச்செய்யும் ஆகுதியாகவும், யான் துயிலுந் துயிலெல்லா ம் உன்னைமுடியினால்வணங்கும்வணக்கமாக வும், யான் யாதொன்றினால் மகிழ்வனவெல் லாம் நீ என்னெஞ்சைவிட்டு நீங்காமையினா ல் உண்டாகிய மகிழ்ச்சியாகவும், இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட தொழிலன்றிச் செய்யும் என்னுடையதொழில்யாவையும் உன்னுடை ய நல்லபூசைக்கு உரிய செயலாகவும், சேர் ந்த அடியார் இறுதல் ஒழிதற்குக்காரணமா கிய உன்னுடைய பாதங்களை என் தலைமேல் வைத்தருள். எ-று. ※ உதரமேகுண்டமும் உதராக்கினியே ஓமாக்கினியும் எனக்கருதி, அருந்துவமுற்றுமுன்னாகுதி என்றார். — ஏகாரம் - தேற்றம்.—செய்யுளீற்றினன்றி மொழியீற்றினும்வரும் ஆதலால் - ஈற்றசை யெனினும், அமையும்.— முத்திரை-நவமுத் திரை. அவையாவன - சங்க்ஷோபம், திராவண ம்,வசியம்,உன்மாதம்,மகாங்குசம்,கேசரி,பீ சம்,யோனி,திரிகண்டம், என இவை.—இத னுள் ஆர்வந்தோன்றஉரைத்தமையால்,ஆர்வ

மொழி என்னும் அலங்காரம் காண்க. உரு
வக வலங்காரமும்பொருந்தியிருந்தது. [இது
தேவியைப்பார்த்து என்னை அளித்தல்வேண்
டுமெனக்கூறியது.] (௨௭)

கலித்திலைத்துறை.

பிரமனிந்திரன் முற்பிறதேவர்க ளுண்ணு
லா, நரைபெருந்திரை யற்றநல் லாரமு தே
கொலா, மொருவர்தங்கிலர் நின்சிவ னுண்வி
டம்வாழ்வன்மா, திருபெருங்குழை யிட்ட
பொன்னோலையின்வாசியே. *

இ-ள். மாதே. பிரமன் இந்திரன் முதலி
யவர்களும் இவரல்லாத பிறதேவர்களும் உ
ண்ணும் உணவெல்லாம் நரையும் பெரியதி
ரையும் போக்குதற்குக்காரணமாகிய நல்ல
அரிய அமுதமேயாம். அப்படி இருந்தும்
இவர்களுள் ஒருவராயினும் இறவாமல் இரு
ந்தவர்கள் இல்லை. உன்னுடைய கணவனாகிய
சிவன் உண்ட உணவுவிடமாயிருந்தும், ஒருக்
காலும் இறவாமல்வாழ்வன்; அதற்குக்கார
ணம் உன்னுடைய இரண்டுபெரிய காதிலும்
இட்ட பொன்னோலையின் நன்மையே. எ-று.
※ இதனாலும் உனக்கு ஆட்பட்டவர்க்கும்
இடையூறு இல்லை என்பது பெற்றாம்.—நா
சம்இல்லைஎன்பது-இதுகொண்டும் அறியப்

பட்டது.—கணவனை இழந்தோர் காதணி வாங்கப்படுவர் அதனால் இவளுடைய காதணிவாங்கப்படுவதன்மையின், அதனைக் காரணமாக்கிச் சிவன் இறவாமல் இருத்தலைக் காரியமாகக்கூறினர்.—ஓலைச்சுருள்போன்றிருத்தலால், பொன்னோலையெனப்பட்டது.—பெருமை இரண்டினுள்-முன்னது-மிகுதி பற்றியும், பின்னது-வளர்ச்சிபற்றியும், வந்தன.-ஆரமுது - கிடைத்தற்கு அரிய அமுது.—ஏகாரங்கள் இரண்டும் - தேற்றம் —கொல்-அசை.—இதனுள் ஏது என்னும் அலங்காரங்காண்க. [இது தேவியுடைய தோட்டின் சிறப்பினைக்கூறியது.] (உஅ)

எழுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

முதுமறைசொ லிளவனிதை யயனொடரி
குலிசனுனை முறைபணியு நெறியினிடையே,
பதறியுனதருகுவரு மரனையெதிர்கொளவுன
து பரிசனமு னடிவளமையா, விதுபிரமன்
மகுடமரிமகுடமி துகுலிசன்முடி யிதுகடி
னமிடறுமிருதாள்,கதிய மரவமர வழிவிலகிவ
ரவரவெமது கடவுளெனுமொழிதழைகவே.

இ-ள். பழைய மறைகள் புகழ்கின்ற எக்காலமும் இளமையோடுகூடியவனிதையே. அயனும் அரியும் குலிசமென்னும் ஆயுதத்

தையுடைய இந்திரனும் விதிவழுவாமல் உன்னெதிர்பணிந்துகிடக்கும் வழியின் நடுவாகக்காதலினால் உன் இல்லத்தைநோக்கிவரும் அரனை விரைந்து நீ எதிர்கொள்ள, உன்னுடைய அடியின் வளமையால் இது பிரமனுடைய மகுடம் இது அரியினுடைய மகுடம் இது குலிசனுடைய மகுடம் இம்மகுடங்கள் கடினம் அதனால் இருதாள் இடறும் விரைந்து நடக்குங்கதி அமர்க அமர்க இடறுமல் வழிவிலகி வருகவருக எம்முடையதெய்வமே என்று உன்னுடைய ஏவல்செய்தற்கு உரிய தெய்வமகளிர் சொல்லும் மொழிகளானவை-வளர்க. எ-று. ❁ இதனால் அம்மொழிகள் என் செவிப்படச், செய்தபாவமெல்லாம் நீங்கும் என்பது பெற்றும்.— "வினையெஞ்சு கிளவியும் வேறுபல் குறிய," என்பதுகொண்டு அமர அமர வர வர என்னும் வினையெச்சங்களை வியங்கோண்முற்றாகக்கொள்க.—கணவனைக்கண்டால் விரைந்தெழுந்துவருதல் உத்தமிக்கு இயல்பாதலால் - பதறியெதிர்கொள என்றும், சிவப்பும் அழகும் மென்மையும் உடைய அடியாகலால்-உன்னடிவளமையால் என்றும், கூறினர்.- முறைநபணிதல்-அட்டாங்கம் பஞ்சாங்கம் எ

ன்றும் விதிப்படி பணிதல்.—இதனுள் உதா
த்தமென்னும் அலங்காரம் காண்க. [இது ஏ
வல்செய்வோர் சொல்லும் மங்கல மொழி
யை எடுத்துக்கூறியது.] (௨௯)

பசுபதிதன்மதிகொண் டறுபத்துநாலுபல
கலைஞானமுங்கருணையால், வடுவற நெடும்பு
வனமாயையின்மயக்கியதன்வழிவருபெரும்
பயனெலா, மிசைபெறவிளைத்ததும்பின்னு
முனதேவலா லிணையிலுன தாகமமெலாம்,
விசைபெறவிளைத்தெவையு மிருதரவளித்த
துவும் விமலையுன துரிமையலவோ. *

இ-ள். உள்ளும் புறமும் அழுக்கின்மை
யை உடையவளே. பசுபதியானவன் தன்னு
டையபுத்திகொண்டு அறுபத்துநான்காகிய
பலகலைஞானத்தையும் வடுவற நெடியபுவன
த்தின்கண் தனதுகருணையினால் மாயைகொ
ண்டு விரவச்செய்து அக்கலையினிடமாக வ
ரும் பெரியபயன்களெல்லாம் புகழ்பெறும்
படிசெய்ததும், அதுவுமன்றிப்பின்னும் உ
ன்னுடைய ஏவலினால் அவ்வறுபத்துநான்கு
கலையினிடமாக வரும்பயன்கள் எல்லாம் வி
ரைவில்பெறும்படி ஒப்பில்லாதஉனது கலை
யை உண்டாக்கி அப்பயன்களுமன்றி எவ்வ
கைப்பட்ட பயனையும் இக்கலைதானே தரக்

கொடுத்ததும், உன்னை அப்பசுபதியானவன் மனைவியாகப்பெற்ற உரிமையினால் அல்லவோ. எ-று. ❁ இதனால் உன்னையன்றி ஓர் சித்திபெறுவதில்லை என்பது பெற்றாம். எல்லாமென்பது அறுபத்துநான்குகலையினிடமாகவரும் பயனெல்லாம் என நின்றது.- பசுபதியினுடைய அனுக்கிரகம் மாயைக்குக்காரணம். மாயைகலைகளை விரவச்செய்தற்குக்காரணம். அதனால்-கருணையால் வசிவற நெடும்புவன மாயையின் மயக்கி என்றும், அறுபத்துநான்கு கலையினால்வரும் பயன் இம்மைக்கன்றி மறுமைக்கில்லை-இஃது இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் பயன்தருதலால்-இணையிலுன்தாகமமெலாமிசைபெற விளைத்தெவையுமிதுதரவளித்ததுவும் என்றும், கூறினார்.—வசிவு - வடு—"வசிந்து வாங்கு நிமிர்தோள்,, என்றார் பிறரும்.—ஒகாரம்-எதிர்மறை. அறுபத்துநான்குகலைகளாவன, மாயாசம்பிரதம், தத்துவசம்பிரதம், யோகினிசாலம், மாலினிவித்தை,மகாசம்மோகனம், மஹேபேதம், தந்திரபேதம், குய்யதந்திரம், கலாவாதம், கலாசாரம், குண்டிகாமதம், அஞ்சனவித்தை,பாதுகை, பானபாத்திரம், பரகாயப்பிரவேசம், இரச

வாதம், இவைமுதலாயின. இவற்றுள் - மா யாசம்பிரதம் - ஓரிடத்திலூர்போல வனம் போல மலைபோல நதிபோலத் தோற்றுவி த்தல்.தத்துவசம்பிரதம் - ஒருபூதத்தில் ஒ ருபூதம் தோற்றுவித்தல் இதனை மகேந்தி ரசாலமென்றுஞ் சொல்வர். யோகினிசால ம்-மயானத்தில் உபாசித்து யோகினிகளைக் காண்பிப்பது. மாலினிவித்தை- சமுத்திரங் கடக்கச்செய்வது. மகாசம்மோகனம் - வி ழித்திருக்கின்றவர்களை மெய்மறந்து நித்தி ரைகொள்ளச்செய்வது. மனோபேதம்-மன த்தைப்பேதிக்கச்செய்வது. தந்திரபேதம்- ஓரிடத்தும்வெளிப்படாத மந்திரத்தை வெ ளிப்படச்செய்வது. குய்யதந்திரம்- வெளி ப்பட்டதை மறைப்பிப்பது. கலாவாதம்-ம ண்மதவித்தை. கலாசாரம்-வருணத்தை அதிக ப்படுத்துவது. குண்டிகாமதம்- குளிகையி னாலே இளமை அடைவது. அஞ்சனவித் தை - மறைபட்டபொருளைக்காண்பிப்பது. பாதுகை-செருப்பைத்தொட்டு நினைக்கில் நினைத்த இடத்தில் விடுவது. பானபாத்திர ம்-ஒருகரகத்தில் நினைத்தபானமெல்லாம் த ருவது. பரகாயப்பிரவேசம் - பிராணனில் லாத உடம்பிலே புகுவது. இரசவாதம் - உ

லோகத்தைப் பேதிக்கச்செய்வது. இவ்வாறே அறுபத்துநான்குகலைகளையும் அறிக.— ஆகமமாவது-ஸ்ரீவித்தை. அதுமந்திரமும் சக்கரமும் என இருவகைப்படும். மந்திரம் இனிமேல்வருங் கவியுட்காண்க. சக்கரம் மூன் சிவகோணமென்னுங் கவியுட்கூறினார். அதை அர்ச்சனைசெய்யும் முறைமையாவன-மேருப்பிரத்தாரம், கைலாசப்பிரத்தாரம், பூப்பிரத்தாரம், என மூவகையாம். சோடசநித்ததேவதைகள்தாமே சக்கரத்தினுடைய அங்கமாக வியாபித்திருப்பது மேருப்பிரத்தாரமென்று வசிட்டசங்கிதையிலே தேவியைநோக்கிச் சிவனாலே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. சோடசநித்ததேவதைகள் அக்கர உருவமாக இருப்பதனால் அவ்வக்கரங்களேதாமே சக்கரத்தினுடையஅங்கமாக வியாபித்திருப்பது கைலாசப்பிரத்தாரமென்று சனந்த சங்கிதையிலே இருடிகளைநோக்கிச் சனந்தராலே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. வசினிமுதல் எண்மரும் நித்ததேவதைகள் பதினறுவரும் யோகினிகள் பன்னிருவரும்ஆகருஷிணிகள் நால்வரும்பாசமும்அங்குசமுமென்று சொல்லப்படும் தேவதைகள் சக்கரத்தினுடைய அங்கமாக வியாபித்திருப்ப

து பூப்பிரத்தாரமென்று சனற்குமாரசங்கிதையிலே சனற்குமாரராற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.— வசினிமுதல் எண்மரும்-முன்கூறப்பட்டனர்.— நித்ததேவதைகள் பதினறுவராவார்-திரிபுரசுந்தரி, காமேஸ்வரி, நித்தியாநித்திமை, பகமாலினி, நித்தியக்கிலின்ன, பேருண்டை, வன்னிவாசினி, மகாவிதத்யேஸ்வரி, ரௌத்திரி, த்வரிதை, குலசுந்தரி, நித்தியாநிலபதாகை, விசயை, சர்வமங்களா; சுவாலாமாலினிகை, சித்திரை. என இவர்கள்.— யோகினிகள் பன்னிருவராவார்-வித்தியாயோகினி, ரேசிகாயோகினி, மோசிகாயோகினி, அமிர்தாயோகினி, தீவிகாயோகினிவிஞ்ஞானயோகினி, ஆப்பியாயோகினி, வியாப்பினியோகினி, மேயாயோகினி, வியோமரூபாயோகினி, சித்தரூபாயோகினி; இலட்சுமியோகினி, என இவர்கள்.— ஆகருஷிணிகள் நால்வராவார்- கந்தாகருஷிணி-ரூபாகருஷிணி, ரசாகருஷிணி, பரிசாகருஷணி. என இவர்கள். — உருத்திரயாமளம் என்னும் நூலினுள் இச்சக்கரம் தேவர் கந்தருவர் இயக்கர் இராக்கதர் அசுரர் இவர்களாலே உபாசிக்கப்பட்டதென்றும், நான்குவருணத்துக்கும் நான்காசிரமத்து

க்கும் உபாசிக்கத்தகுமென்றும், உபாசிக்கில் வாழ்நாளும் புகழும் நன்மக்களும் செல்வமும் ஐசியமும் சுவர்க்கமும் என இவைமுதலாயின நன்மைகளைத் தருமென்றும் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.- இவற்றின் விரிவெல்லாம் அந்நூல்களிற்காண்க. [இது தேவியினுடைய வித்தைவந்தவாறுகூறியது.](௩௰)

அரியதாகுஞ்சிவஞ்சத்திமதனவனிபின்பாதித்தன்மதிமதனமேவள், பெருகுவானிந்திரன்பின்புபராமதனன்மால் பேசுமின்முக்கண்டமைடயேவ, யுரியதாமந்தத்தின்யாவையுமுமுறையமைத்துறுமெழுத்தடையவுணர்வாற், றெரியினுமத்திரளும்முனதுறுப் பாமென்றுசெப்புநான்மறைகளுமையே. *

(இ-ள்.) உமையே.அரியபொருளாய் இருக்கின்ற சிவத்தினுடைய எழுத்தும் சத்தியினுடைய எழுத்தும் மன்மதனுடையஎழுத்தும் பூமியினுடைய எழுத்தும் பின்பு சூரியனுடைய எழுத்தும் சந்திரனுடைய எழுத்தும் காமனுடைய எழுத்தும் ஆகாயத்தினுடைய எழுத்தும் இந்திரனுடைய எழுத்தும் பின்பு பராசத்தியினுடைய எழுத்தும் காமனுடைய எழுத்தும் திருமாலுடைய எழுத்தும் ஆகிய இவற்றைவிளக்க உ

ளாயின், இங்ஙனங்கூறிய மூன்றுகண்டமு
ம் உரியதாகப் பெறும் இறுதியின் கண் அ
டைவே மாயையினுடைய எழுத்தொன்றை
யும் மும்முறையாக அமைத்து இப்படிப்
பதினைந்தாகப் பொருந்துகின்ற எழுத்துக்
கள் அடைய உணர்வினால் தெரியுமிடத்து
உன்னுடைய நாமத்துடன் அங்கமாய் இரு
க்கும் என்று நான்குவேதங்களும் செப்புகி
ன்றன. எ-று. ※ இதனால் இம்மூலமந்தி
ரங்கொண்டு அரியபலன்களைப் பெறலாம்
என்பது பெற்றாம்.—எழுத்தென்பதனை-எ
ல்லாவற்றோடும் கூட்டுக.—கண்டங்களை அ
றியும்படிக்குப் பின்பு பின்பு-என்றார்.—க
டைக்கண்டம் மூன்றெழுத்தும் முதற்கண்
டம் நான்கெழுத்தும் இடைக்கண்டம் ஐந்
தெழுத்துமாகக் கண்டந்தோறும் இறுதியி
ன் மாயையினெழுத்தைப் பொருத்தி இரு
ப்பதனால் தேவிக்குப் பஞ்சதசாக்ஷரி-என்
னும் பெயர்பொருந்திற்று.—முதற்கண்ட
த்தும் கடைக்கண்டத்தும் சத்தியின் எழுத்
தும் மூன்றுகண்டத்தும் காமன் எழுத்து
ம் வருதல் பயன்கருதிய முறைமை. இம்மந்
திரத்தினுடைய மூன்றுகண்டங்களானவை
முச்சுடரும் முச்சத்தியும் மூன்றவத்தையும்

மூக்குணமுமாயிருக்கும். இதன்விரிவு எல்லாம் உபதேசமுறைமையால் உணர்க. [இது தேவியினுடைய மூலமந்திரங்கூறியது.]

மோகபோகவிழைவினுநன் மூலவித்தை தன்னின்முன், ஞகமாரன்யோனிபொன் ஞணங்கமைத்துநெய்யினல், யோகமார்சிவத் தழற்குளோமமுற்றுவிமலையே, த்யாகமாமணிக்கொடக்கவலயமுட்செவிப்பரோ. *

(இ-ள்.) விமலையே மோகத்தைச்செய்யும்போகங்களை விரும்பினோர் மேற்கூறிய உன்னுடைய மூலமந்திரத்தாதியிலே மாரனுடைய எழுத்தும் சத்தியினுடைய எழுத்தும் திருமகளுடைய எழுத்தும் முறையே அமைத்து இப்பதினெட்டு அக்கரமாக நின்ற மந்திரத்தைச் சமித்துக்கள் முதலிய எல்லாங்கூடிநிறைந்த சிவரூபமாய் இருக்கின்ற அக்கினியிலே காமதேனுவினுடைய நெய்யினல் ஓமஞ்செய்து தியாகத்தையுடைய பெரியசிந்தாமணிகளைக் கைக்கொண்டு அக்கவலயமாக அதனுட்செவிப்பர். எ-று. ❀ மந்திரத்தைச்செவிப்பர் எனக்கூட்டுக.—போகம்-சுவர்க்காதிபோகம்.—செபமாலைசிந்தாமணியெனச்சொல்லவே, நெய் காமதேனுவினுடையதென்பது வருவிக்கப்பட்டது.

சிந்தாமணியும் காமதேனுவினுடைய நெய்யும் கிடைத்தற்கு உரியர் அல்லாதார் தாமரைமணியும் பசுவினெய்யும் கொள்வர். தாமரைமணியிற்செபித்தால் இச்சித்ததெல்லாம் கொடுக்குமென்று நூல்களிற் சொல்லப்படுகையால், பொதுப்படத் தியாகயாமணி என்றார். [இது முன்கூறியமந்திரத்தினுடன் எழுத்துக்கள்கூட்டிச் செபிக்கும்முறைமை கூறியது.] (௬௨)

இருசுடர்முலைத்துணைச் சிவன்வடிவுநீயதனையானுநவமாகநினைவே, னுருவுநிறை தன்னிலளவொத்தபரமானந்தமுடையபரனொடுபனையுமாய், மருவுமினிதாமுங்கள் கூட்டமதுசேடமும்மறுத்ததனையுடையதுவயா, யருகிவிருவர்க்கு மொருபொதுவாகி நிற்குங்கொலமிவற்றஞானமுதலே. *

(இ-ள்.) அழிவில்லாத ஞானவொளியாயிருப்பவளே. சந்திரசூரியனென்னும் இரண்டு சுடராகிய இரண்டுமுலையையுடைய நீ சிவன் வடிவுதானே. அச்சிவன்வடிவினை ஒன்பது கூறுபாடாக யானும்நினைவேன். ஆகலால் இவ்விருவருடைய வடிவும் நிறுத்தாலும் நிறைதன்னில் அளவொத்த பரமானந்தத்தை யுடைய பரமசிவனுடனே பரமானந்தத்தை

யுடைய பராசத்தியாகி இனிதாகமருவும் உ
ங்கள் கூட்டமானது சேடமுமாய் அதனைம
றுத்து அச்சேடத்தை யுடையதுவுமாய் இரு
வருக்கும் அருகில் ஒருபொதுவாகிநிற்கும்.
எ-று. ☼ இதனால் நீயே மெய்ப்பொருள் எ
ன்பதுபெற்றாம்.—அளவொத்த கூட்டம் எ
னக்கூட்டுக.— கூட்டம்என்னுந் தொழிற்
பெயரொழுவாய்-நிற்கும் என்னும் வினைமுற்
றுப் பயனிலைகொண்டுமுடிந்தது.— இருசு
டர் மூலத்துனை நீ எனவே-புவனரூபமெ
ல்லாஞ் சத்திரூபமெனவும், அதனையானும்
நவமாக நினைவேன்எனவே-மீண்டும் அப்பு
வனரூபமெல்லாம் சிவரூபமெனவும், ஆக
லால்; சத்திரூபமே சிவரூபம் சிவரூபமே
சத்திரூபமென வாயிற்று.-சத்தி சிவன் வடி
வென்னுங்கால், சத்தியானவள் சேடமாகவு
ம் சிவனானவன் சேடத்தை யுடையவனாகவு
ம் சொல்லப்படும். சிவன் சத்திவடிவென்
னுங்கால், சிவனானவன் சேடமாகவும் சத்தி
யானவள் சேடத்தை யுடையவளாகவும்,
சொல்லப்படும். அதனால் இருவருடைய கூ
ட்டமும் இருவர்க்கும் பொதுவாகலால், உ
ங்கள்கூட்டமது சேடமுமறுத்ததனை யுடை
யதுவுமா யருகிலிருவர்க்குமொரு பொது

வாகி நிற்கும் என்றார்.—சிவன் ஒன்பதுவடி வாய் இருப்பன் என்பதனை அறிவில்லாதயா னும் நினைவேன் எனப் பொருள் உரைக்கின் றமையால், உம்மை - இழிவு சிறப்பு.- நவம்- நவவியூகம். அவை மூன் கூறப்பட்டன.- அ து என்றது-பகுதிப்பொருள்விகுதி.-ஆ மு ம் சொல்லும்-அசைநிலை. [இது சத்திவடிவு ம் சிவன்வடிவும் ஒன்றெனக்கூறியது.] (௩௫)

மனமுநீவெளியுநீ வளியுநீகனலுநீ மறிபு னலுநீபுவியுநீ, நினையினீபரமறவளர்ந்தொ ளிபரந்துவிடினீயன்றி யொன்றுமுளதோ, வுனதுமாஞானவா னந்தவுருவைப்புவன வு ருவெனவகுத்தருளவோ, வனையுமாய் மகவு மாமாறுபோ னிசத்தி யருணவடி வாயது மைமயே. *

(இ-ள்.) உமையே. மனமும்நீ ஆகாயமு ம்நீ வாயுவும்நீ கனலும்நீ யறியபபட்ட புன லும்நீ பூமியும்நீ. தெளியநினையுமிடத்து நீ மேலற வளர்ந்து ஒளியாக எங்கும் பரந்து விடின் நின்னையன்றிஓர்பொருளுமுளதோ! இப்படி இருக்கின்ற உன்னுடைய பேரறி வின்பத்தையுடைய உருவைப் பின்பு புவன ரூபமாக வகுத்து வேறுபட்டிருப்பதாக நீ தருவதற்கோ அன்னையுமாய் மகவுமா மாறு

போலநீ அருண வண்ணத்தை யுடைய சத்தி வடிவாகியது. எ-று. ௸ இதனால் உன்னை ஒழிந்து வேறொரு பொருளில்லை என்பது பெற்றாம்.- இம்முறைகூறியது தோற்றமுறைமைகருதி.- தேவிதன்னுடைய உருவத்தை அறுவகைப்பட்டிருக்கின்ற புவனரூபமாக வகுத்து வேறுபடுத்துத்தருதலாலும், அப்புவனம் இவளாய் இருத்தலாலும், அனையுமாய் மகவுமாமாறுபோல் என்றார்.-ஓகாரங்கள் இரண்டினுள்-ஒன்று-எதிர்மறை. ஒன்று-வினா.- இதனுள். உண்மைப்பொருளைப் பிறிதுபொருளாக உரைத்தமையால், பொருளவநுதி என்னும் அலங்காரங்காண்க. "நிலனும்விசும்பா நிமிர்காலாந்தீயா, மலர்கதிராம்வானூர்மதியா மலர்கொன்றை, யொண்ணறுந்தாரானொருவனுயிர்க்குயிரா, மெண்ணிறந்தானெப்பொருளுமாம்,, இஃது அவ்வலங்காரத்துக்குப் பிறர்காட்டியபாட்டு. [இது முன்கூறியகவியில் இருசுடர் முலைத்துணைநீ எனக்குறிப்பினாற்கூறியவதனை வெளிப்படுத்திக்கூறியது.] (௫௪)

அருணமுனை தாக்கினைத்திகிரிக் குருட்பட்டருக்கன்மதியனையவடிவாய்ப், பருவமுநிர் பரசின்மயத்தொடுறுபான்மையாம் பரமசி

வனைப்பணிகுவா, மொருபொழுதிலிப்பரம் சிவனையெழுகதிர்மதிய வொளிகடந் தொளிரு மொருபாற், பெருகுபரமானந்த விழை வொளிநினைப்பது கொல் பெறுமுத்தி சத்தி யொளியே. *

(இ-ள்.) சத்தியாகிய ஒளியே. நீ இருந்து அருளைசெய்யும் உன்னுடைய ஆக்கினைச்சக்கரத்துக்குள்ளாக உட்பட்டுச் சூரியசந்திர வடிவாகிப் பருவம்முதிர்ந்த பரஞானசத்தியுடன் கூடிய முறைமையையுடைய பரமசிவனை அவ்விடத்திற்பணிவாம். பணிவது, இப்பரமசிவனை நாடோறும் எழுகின்ற சூரிய சந்திரகிரணங்களைக்கடந்து அனேகங்காந்திகளை விட்டெறிக்கின்ற ஆத்மலோகமாகிய ஓர்தலத்திற் பெருகுகின்ற மேலாகிய இன்பத்தை யுடைய விருப்பந்தருகின்ற ஒளியாக ஒருபொழுது நினைப்பதுதானே பெறுமுத்தி; அதனால். எ-று. ※ அதனால் என்பது-எஞ்சிநின்றது.—தோன்று எழுவாயாக இருந்தயாம்என்னும் பெயரைவருவித்துப், பணிகுவாம் என்னும்வினைமுற்றுப்பயனிலைகொண்டு முடிக்க.- சூரியசந்திரவடிவைப்; பரமசிவனோடுங்கூட்டுக.- ஆம்-அசை. [இது ஆக்கினைச் சக்கரத்தில்தரிசிக்கும் இயல்புகூறியது.]

இறைவிநின்விசுத்தித்தலத்திடை பளிங்கு
நிறவெழிலொடுலகருடந்தையா,யுறையுமொ
ருசிவனையு மவன்போலுமாரம்ப முடைய
வுனையும்பணிகுவா, நிறைமதியொளிச்சொத்
தநெறியேகுமுமதொளியி னிலவுண்டுபசிக
ளைவதோர், முறைபெறுசகோரமென வுல
குபாதகவிருண்முடித்துக்களித்துறையுமே

(இ-ள்.) எல்லா உலகங்களுக்கும் இறை
வியே. நின்னுடைய விசுத்தித்தலத்து நடு
வே பளிங்குநிற எழிலுடன் கூடி உலகங்களை
அருளிய தந்தையாய் உறையும் ஒப்பற்ற சி
வனையும் அச்சிவன்போலும் முதன்மையை
யுடைய உன்னையும் அவ்விடத்திற்பணிவாம்.
பணிவது, இங்ஙனங்கூறிய நிறைமதியினுடை
ய ஒளியைநிகர்த்த நெறியாகச்சொல்லும்
உங்களுடைய ஒளியினால் சந்திரனுடைய நி
லவை உண்டு தம்பசியைக்களைவதாகிய ஓர்
முறையைப்பெற்ற சகோரப்புள்ளென உல
கமானது பாதகமாகிய இருளையெல்லாங்க
ளைந்து மகிழ்ந்துறையும்; அதனால். எ-று.
※ அவன்போலுமாரம்பமுடைய வுனையு
ம் எனவே, பளிங்குநிறவெழிலுடன் உலகங்க
ளை அருளிய தாயாய் உறையும் ஒப்பற்ற உ
ன்னையும் எனவாம். - உலகு என்றது - உலகி

ன் உள்ள ஆன்மாக்களை.- இருவரொளிக்கும் சந்திரனொளிக்கும் உவமை. பாதகவிருட்கும் பசிக்கும் உவமை- ஜீவான்மாக்களுக்கும் சகோரப்புள்ளுக்கும் உவமைகளை தற்கும்முடித்தற்கும்உவமை. ஆதலால் இதனுட்பண்பும் வினையும் பற்றிய உவமை என்னும் அலங்காரங்காண்க. [இது விசுத்திச்சக்ரத்தில் தரிசிக்கும்இயல்புகூறியது.] (௯கூ)

முன்னைத்தபோதனர்த இதயமானதவா
விமுதுஞானமுளரிநறவார்ந், தன்னத்தின்வ
டமொழிப்பெயர்பெற்றமொழியிலு மறு
மூன்றுவிஞ்சைவிரிவாற், பன்னப்பொதிந்த
தீவினைநீரினத்குணப்பால்பிரித் துண்டுகளி
யா, மன்னப்படுஞ்சிறைப் புள்ளிணையைநா
டொறும்வழுத்து துமலர்க்கமலையே. *

(இ-ள்.) கமலத்தையுடையவளே. நாடோறும் திட்டையோடு இருந்த தபோதனருடைய இதயமாகிய மானதவாவியின் கண்முற்றுப்பெற்ற ஞானமாகிய கமலத்தினுள்ளே இருக்கின்ற பேரின்பமாகிய தேனை உண்ட அன்னத்திற்கு வடமொழியிற் சொல்லும் பெயரினைப்பெற்றுத் தாம் மொழியாகப்பயிலும் பதியினெண்ட்டுவித்தையினது விரிவினால் ஆராய உலகினுள்ள ஆன்மாக்களிட

த்திற்செறிந்த தீவினையாகிய நீரிலேநின்று நல்வினையாகிய பாலைப்பிரித்து உண்டுகளித்து நிலைக்கப்படுஞ் சிறையை உடையபுள்ளி ரண்டினையும் நாடோறும் வழுத்துவோம்.

எ-று. ❀ ஆன்மாக்களிடத்துத் தீவினையும் நல்வினையும் கலந்து இருத்தலால்-தீவினை நீரிற் குணப்பால் பிரித்துண்டு என்றும், அப்புட்கள் ஒலித்த ஒலி பதினெட்டுவித்தையாகலால்-மொழிபயிலு மறுமூன்று விஞ்ஞை என்றும், கூறினர்.- மூதுஞான மூளரியிலிருப்பதனால் நறவுபேரின்படம் என்பது- பெறப்பட்டது.இது ஏகதேசவுருவகம்.- அன்னத்திற்கு வடமொழிப்பெயர்-ஹம்ஸ:—.பதினெட்டுவித்தையாவன - இருக்கு, யசுஸ், சாமம், அதர்வணம்,என்னும்வேதம் நான்கும், மந்திரம், வியாகரணம், நிகண்டு, சந்தோபிசிதம், நிருத்தம்,சோதிடம்,என்னும் அங்கம் ஆறும்; மீமாம்சை, நியாயசாத்திரம், புராணம், தருமசாத்திரம், ஆயுள்வேதம், தநுவேதம், காந்தருவநூல், அருத்தசாத்திரம் என்னும் எட்டும் என இவை.— இதயம்-அஞ்ஞாதம்.-மானதவாவி-பிரமன்வாவி.-தப்பென்பது-சாரியை. அதை எனினும் அமையும்.- கமலத்தில் இருக்கும் நறவு உண்

ணுதலும் பாலோடுகலந்த நீரைப்பிரித்து அப்பாலை உண்ணுதலும் அன்னத்தின்தொழில் ஆகலால், தொழில்பற்றிய தன்மை என்னும் அலங்காரமும், இயைய உருவகஞ் செய்தமையால்-இயைபுருவகம் என்னும் அலங்காரமும், இதனுட்காண்க. [இது சிவனையும் தேவியையும் இரண்டன்னங்களாக அநாகத சக்கரத்தில் தரிசிக்கும் இயல்புகூறியது.] (௩௭)

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

விரித்தவிருள்விழுங்குசத்தி மின்னெடும் பன்மணியிந்த்ரவில்லினோடுந், தரித்தமறை பரவுசிவதபனகதி ரெறிப்பவதிற் றழன்றுதீயிற், புரித்துலகங்குளிரவொளிதழைத்தொளிரப்பொழியமுத தாரைமாரி, பரித்தமணி பூரகத்துன் பச்சைமுகில்பணிவனருள் பழுத்தகொம்பே. *

(இ-ள்.) அருளேபழமாகப்பழுத்த கொம்புபோன்றவளே. விரிந்த இருளை விழுங்குகின்ற சத்தியாகிய ஓர் மின்னுடனும் அணிந்திருக்கும் பன்மணிதாழ்வடமாகிய இந்திர வில்லுடனுங்கூடி எல்லா விதியையுந் தரித்த வேதங்கள்பரவுகின்ற சிவனாகிய சூரியகிரணங்கள் பிரளயகாலத்தில் எறிப்ப அ

இலேதமூன்று கருகில் அவ்வுலகங்கள் பழை யபடியே பின்பு குளிரும்படிக்கு ஒளியா னது தழைத்தொளிரப்பொழிகின்ற தாரை யையுடைய மாரியைச்சுமந்த உன்கணவனா கிய பச்சைமுகிலை மணிபூரகத்திற் பணிவே ன். எ-று. ※ இதனால் நீ அருளைச் செய்வா ய் என்பது பெற்றாம்.— மின்னுடனும் வில் லுடனுங் கூடி மாரியைச்சுமந்த பச்சைமு கில் எனக்கூட்டுக.—புரித்த உலகம்-புரித்து லகம் எனக் கடைக்குறை விகாரமாயிற்று. "புகழ்புரிந்தில்லிலோர்க் கில்லையிகழ்வார்மு ன்,, என மேலோர்கூறிய பாட்டினுள்ளும் உணர்க.- விரித்தபுரித்த இவை-வலித்தல்வி காரம்.- இருளைவிழுங்குதல்- இருளைநீக்குத ல்.- இதனுள்-மின்னும் இந்திரவில்லும் மா ரியும் முகிலும் தம்முட்பொருத்த முடைய வாக உருவகஞ்செய்தமையால், இயைபுருவ கம் என்னும் அலங்காரம் காண்க. [மணிபூ ரகசக்கரத்தில் தரிசிக்கும் இயல்புகூறியது.]

நிலைபெறுசுவாதிட்டான நின்சிவனைநீ யு—யிலகியதன்மைநெஞ்சத் திறைஞ்சுவமு ளைக்கமாட்டே—முலகமப்பார்வைசெந்தீக் குருகினின் கருணைபொங்கி—பலையெறியமு தப்பார்வையளித்திளிதருளுமம்மே. ※

(டுஎ)

இ-ள். தாயே, அக்கினிநிலை பெற்றுஇருக்கின்ற சுவாதிட்டானத்திலே நின்னுடைய சிவனாகிய அனலும் நீயும் இருந்து ஒளிவிடப்பட்ட சொரூபத்தை வாக்கினால் உரைக்கமாட்டேம். நெஞ்சத்தினால்ஒருவண்ணம் இறைஞ்சுவம். அச்சிவனுடைய பார்வையில் புறப்படுகின்ற சிவந்த தீக்கு உலகங்களெல்லாம்கிடந்து உருகுமிடத்துக்,கருணைபொங்கி அலையெறிகின்ற அமுதத்தையுடைய நின்கடைக்கண்பார்வையானது- அவ்வுலகங்களைக் காத்து இனிதாகிய சைத்தியகுண வுபசாரத்தைச்செய்யும்; அதனால்-எ-று. ❊ அம்மைஎன்னும் பெயரின் ஈற்றைகாரம் விளியுருபின்கண் ஏகாரமாயுந்திரியும். "அன்னே நின்னையல்லால் யானை நினைக்கேன்,, என்றார் மேலோரும். [இது சுவாதிட்டானசக்கரத்தில் தரிசிக்கும் இயல்புகூறியது.] (கூக)

எழுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

நீநந்துமூலவாதாரத்திலானந்தநிர்த்தமிடுமிறைவிநின்னோ, டானந்ததாண்டவம் விளைத்துநவவடிவுபெறுமாதிசிவனைப்பரவுவாம், வானந்தெடுத்துலக மடையப்படைத்திடு மிவ்வகையின்டனர்ச்சியலவோ, ஞானங்கொடனைதந்தையெனவுலகுதெளிவுற நடத்துவதுஞானவொளியே. ❊

இ-ள். ஞானஒளியாய் இருக்கின்றவளே. ஆக்கமபெற்றிருக்கின்ற மூலாதாரத்தில் நீ ஆனந்தநிருத்தம் இடுகின்றஇறைவி. நின்னுடன்ஆனந்தத்தாண்டவத்தைவருவித்து நவரதவடிவுபெறுநின்ற எப்பொருட்கும்ஆதியாகிய சிவனைப்பரவுவாம். பரவுவது, ஆகாயமுதற்கொடுத்து உலகங்களை அடையப்படைத்திடுகின்ற இவ்வகைப்பட்ட புணர்ச்சியினுல் அல்லவோ உலகத்திலுள்ள ஆன்மாக்கள்அறிவுகொண்டு உங்களைத்தெளிவுறத் தாயும் தந்தையும்என நடத்துகின்றது. அதனுல். எ-று.

❋ உலகு-என்றது-இங்கேஆன்மாக்களை.—உலகத்தில் தாய்தந்தைஎன நடப்பதும் இது பற்றி.—இருவரும் ஆனந்தநிருத்தஞ்செய்தற்கு இடமாய் இருத்தலால், நீநந்து மூலவாதாரம் என்ருர்.—நவரதமாவன - இனிமேல் அரணிடத்திற்பேரின்பம் என்னுங்கவிட்டுகாட்டப்படும், எண்வகைச்சுவையுடன் சாந்தமென்னுங்சுவைகூட்டப்படுவன. அவைதிருத்தத்திற்கே பெரும்பான்மையும் உரிய.—இன் - சாரியை.—ஒகாரம்-எதிர்மறை. [இது மூலாதார சக்கரத்தில் தரிசிக்கும் இடல்புகூறியது.] (சய)

ஆனந்தலகரி-முற்றுப்பெற்றது.

சௌந்தரியலகரி.

→>○<←

எழுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

அந்தர மணித்தபனர் பலமணியின் வடி வெடுத்தமருமுனதம்பொன்முடிமே, லிந் துகலைநவமணியினெழுகுபலநிறமடைந் தி லகுமதிசயவடிவினற், சந்த்ரகலை நன்றுநன் றென்பர்சிலரன்றன்று சந்த்ரகலை யிந்தநிற மோ, விந்த்ரசிலையிந்த்ரசிலையென்பர்சில ரா தலால் யாதெனவழுத்தவுமையே. *

இ-ள். உமையே விண்மணிஎன்னும்ஆதி த்தர் பன்னிருவரும் பலநிறங்களையுடைய ம ணியின்உருவம் எடுத்துப் பொருந்துகின்ற உனது அழகிய பொன்முடிமேலேஇருக்கிற விந்துவின் கலையாகிய இளம்பிறையானது அவ்வொன்பதுவகைப்பட்டமணியிற் புறப் படும் பலநிறங்களைஅடைந்து ஒளிரும் அதி சயத்தைத்தருகின்றவடிவினால்; சிலர்சந்திர கலை இவ்வண்ணம்பெற்றது நன்றுநன்றென் ப°.சிலர் அன்றன்றுசந்திரகலைஇந்தநிறத்தை உடையதோ இஃது சந்திரசிலை இந்திரசிலை என்றுசொல்வர். ஆதலால் இந்திரகலை இந் திரசிலை என்னும் இரண்டினுள் யாதென்று சொல்லிப்புகழ்வேன்.எ-று. * வழுத்தஎன் னுஞ்செயவெனெச்சத்தைத்தன்மையொ ருமை வினைமுற்றாகக்கொள்க.—ஆதித்தர்ப ன்னிருவருக்கு ஏற்பப் பன்னிருமணி என்ன

து நவமணியென்றது உலகத்து இனப்பட்ட துபற்றி—ஓகாரம் - எதிர்மறை.—இதனுள் சந்திரகலையானது கார்மேபோர்வியப்பத் தன்னிறம்வேற்றுமைப்பட்டதனுலும், இந்திரசிலை எனத் தோன்றுதலாலும், திரிபதிசயம் என்னும் அலங்காரங்காண்க. துணியாமையால், ஐயவதிசயம்என்னும் அலங்காரமெனினும், அமையும். (சக)

அலர்ந்தகருநெய்தலங்கா டெனக்கடைகுழன்றறநெய்த்திருண்டுசெறிவோ, டிலங்குறுமியற்கைமண்மெண்டிசையளப்பதிலிதழ்மூழ்குநறைவிழைவீனுற், பொலன்கொண்முடியாகண்டலேசர்பொற் றுணர்விரிபொதும்பர்மதுமலர்படிவதோர், சிலம்பளிபரந்தவுனதோதியென்மனத்திருட் செறிவுதெறயருள்கடலேயே. *

இ-ள். கமலேயே. அலர்ந்த கரியநெய்தற்காடென்னும்படி கடைமயிர்க்குழன்றுவுபெற்று மிகநெய்த்து இருண்டு செறிவுடனேகூடிவிளங்கவீசும் இயற்கைமணம் எட்டுத்திக்கையும் இவ்வளவென்று அளப்ப அந்நாற்றம் தேருலைளவுநாறுதலால், அதனுட்சென்று தன்னிதழ்முழுகவேண்டும் மணவிருப்பத்தோடு பொன்ருலாகிய முடியைச்சூடிய இந்திரருடையகற்பகவனத்திற் பொன்னி

றமாய்இருக்கும் கொத்துக்களில் விரிகின்ற தேனையுடையமலர்வந்து படிவதாகிய ஆரவாரஞ்செய்யும் வண்டுகள்பரந்த உனதுஒப்பற்ற கூந்தலானது என்மனத்திலுள்ள இருட்செறிவைநீக்க, அருள்வாய். எ-று. ※மணவிருப்பத்தோடு மலர்வந்துபடிவதாகிய கூந்தலெனக்கூட்டுக.— நெய்த்தல்-சருச்சரையில்லாமல்இருத்தல்.—இதனுள் தொழிலதிசயம்என்னும் அலங்காரங்காண்க. (சஉ)

மோதியவெங்கதிர்மீளவெருண்டிருண்மூடவொதுங்கியவாறேயோ, சோதிமுகங்கவினேறிவழிந்தனசோரவிடுங்கவர்காலேயோ, வோதிபிணைந்துபின் வீழவகிர்ந்ததனூடெழுதும்ப்ரபையாதேயோ, கோதறுசிந்துரரேகைவளம்பிறர்கூறுவதன்றிதுமாதாவே ※

இ-ள். மாதாவே உனதுகூந்தல் பின்னலாகப்பிணைந்து முதுகில்வீழவகிர்ந்து அதன் நடுவே நெடியதாகஎழுதப்படும்பிரபையானது-உலகத்தில் உள்ள இருளெல்லாம் அஞ்சமுன் மோதிப்புறப்பட்ட வெய்யகதிரையுடைய சூரியன் இருளெல்லாம் திரண்டு இருபுறமும்வந்துமூடப் பின்புஅஞ்சி நடுவே ஒதுங்கியவாறோ· அஃதன்றி உன்னுடைய சோதிபொருந்தியமுகமாகிய குளத்திலுண்டாகிய அழகாகிய நீர்நிரம்பிப் பின்பு அதுகொ

ள்ளாமல் எறிவழிந்தன கழிந்துபோகவிடப் படுங்கலிங்கோ. அஃதன்றி யாதோ. எனக்க றியப்படுவதல்ல. ஆகலால் இப்பிரபையைக் குற்றமற்றசிந்தூரரேகையின்வளமென்றுபி றர்கூறுவதொன்றும் என்னெஞ்சத்திற்குப் பொருத்தமன்று- எ-று. ❀ அழகின்திறம்- சிவப்பு —ஓவியன் படத்தில் எழுதிய ஓர்சித் திரத்தைக்கண்டு இது குளமேயாமோ சட லோ என்று ஐயுற்று விளுவுவதுபோல விளு வுதலால், எழுதும்பிரபைஎன்று உட்கொண் டும் ஐபந்தோன்றக்கூறியது குற்றமாகாதெ ன்க.—எறிவழிந்தனகழிந்துபோகவிடுங்கலி ங்கோ என்பதனால், முகத்தைக்குளமாகவும் கவினைநீராகவும் உருவகஞ்செய்துகொள்க.- எகாரங்கள்-இசைநிறை. ஓகாரங்கள் - விளு. "ஈசனைப்பொப்பவர் தேவர்கணத்திடையாமோ மோ,, என்றார் பிறரும்.—வெங்கதிர் - பண் புத்தொகைப்புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித் தொகை.—சிந்தூரம்-சிந்தூரம்எனக்குறுகி யது.—இதனுள் ஐயவதிசயம் என்னும் அல ங்காரமும் அவநுதி என்னும் அலங்காரமும் காண்க—[கேசாதிபாதவர்ணனையாகத் தொ விபுடைய உறுப்புக்களைப்பாடியவதனால் இ ம்மூன்றுகவியுங்கேசவர்ணனைகூறின.](சரு)

எண்சீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

கூரெயிற்றினகவிதழுங்கொண்கர்விழிவரி
வண்டுங்குழற்படிந்தமதுகரத்தின்குழாமுங்
கூடிப், பேரியற்கைமணம்பொதிந்து புன்
முரன்முகையவிழப்பிறழுமுன தருணமுக
கமலமென்று, மோரியற்கைவாடுமிதழ் பொ
றிவண்டேபடிவதுமற் றோரியற்கை செயற்
கைமணம்போதுசெய்பு, நீரியற்கைமலர்க்க
மலமிதற்குடைந்துபங்கமுறு னீதியென்ப தி
யாரறியார் திகரின்மாதே *

இ-ள். ஒப்பில்லாதமாதே. கூரிய எயிறு கிய உள்ளிதழையும் உன்னுடையகணவர்கண்ணாகியவரியையுடையவண்டையும் குழலிலே படிந்தவண்டினதுகூட்டத்தையும் பொருந்தி இயற்கையாகிய மிகுந்தமணத்தையும் உடைத்தாய்ப் புன்சிரிப்பாகிய முகை அவிழ ஒளிரும் உனதுசிவப்பையுடையமுகமாகியகமலம் என்று யாவரும்சொல்லலாயிருக்க, ஒரியற்கைதன்னிதழ்முழுதும்வாடும். பிறிதோரியற்கைபொறிவண்டே மேற்படியப் பெறுவது - தனதுமணமுஞ் செயற்கைமணமே. அதுவுமன்றிப் போதாகியே விரியாநிற்கும். இவ்வியல்பினையுடைய நீரின்கண் இயற்கையாக இருக்கின்ற கமலமலர் இம்முககமலத்திற்கு உடைந்து தாழ்வுபடுதல் நீதி என்று

சொல்வது யாவர் அறியார்- எல்லாரும் அறிவார். எ-று. ※ பங்கமுறல் என்பதனால், சேற்றினிடத்துஉறுதலென அதன்றன்மைத்தொடரில் கூறியவாறுங்காண்க.— முககமலத்தினுடைய எயிறாகிய இதழ் ஒருக்காலும் வாடாது என்பதுபற்றி- அதற்கு மாறுபாடாக நீரின்கண் இருக்கும் கமலவிதழ்வாடும்-என்றும், முககமலத்திற்பொருந்திய கணவர்கண்ணாகியவண்டிற்கும் குழற்படிந்த வண்டிற்கும் பொறியில்லைமைபற்றி- அதற்கு மாறுபாடாக நீரின்கண் இருக்கும் கமலத்தில் பொறிவண்டேபடிவதுஎன்றும், முககமலத்தின் மணம் இயற்கைஎன்றதுபற்றி- அதற்குமாறுபாடாக நீரின்கண் இருக்கும் கமலத்தின்மணம்செயற்கைஎன்றும், முககமலம் எப்பொழுதும் குவியாமல் புன்சிரிப்பாகிய முகை அவிழாநிற்கும் என்பதுபற்றி-அதற்குமாறுபாடாக நீரின்கண் இருக்கும்கமலம் போதாகியே விரியும்என்றும், கூறினார்.—கணவர்கண்ணாகிய வண்டுபொருந்தல் - இடைவிடாமல்பார்த்தல்.—குழற்படிந்தவண்டு - பொன்னந்தும்பி. அது தாமரையிற்செல்லாது. குழற்படிந்தவண்டு முகத்திற்குப் பொருத்தமாகக் கூறியது-மயிர்க்கற்றை முகத்துடன்கூடி ஒற்றுமை நயம்பற்றி இருத்தலால் என்க.— நீரி

ன்கண இருக்கும்கமலமலர்வாடுதல் - பழம்பூவாக உதிர்தல்.—மதுகரத்தின்குழாம் என்பது ஆறனுருபு தொகைப்பட்டு ஒன்றன்கூட்டத்தற்கிழமைகொண்டது.— போதுசெய்தல்-பக்குவமாய் முறுக்கவிழ்தல். "காலையரும்பிப்பகலெல்லாம் போதாகி,மாலைமலருமிந்நோய்,, என்றார் மேலோரும்.—முககமலத்தின்மணம்இயற்கைஎன்றது- வாயில் இயல்பாகத்தோன்றும்மணத்தினை. அன்றியும் முகமுழுதாமரைமணம்போல் இயல்பாக மணக்கும் எனினும் பொருந்தும்.— நீரின்கண் இருக்குங்கமலத்தின்மணம் செயற்கைஎன்றது- நீரினும் பருவத்தினும்உண்டாதலால்.—எயிற்றினை கவிதழ் என்பதனுள் இன்-அல்வழிக்கண்வந்தசாரியை- 'காயினை வேலன்னமின்னியல் கண்ணின் வலைகலந்து வீசினபோதுள்ளமீனிழந்தார்,,என்றார் மேலோரும்.—இதனுள் நீரில் இருக்கும் கமலம்போன்றிருத்தலால் முகத்தைக்கமலமாக உருவகஞ்செய்து வைத்துப் பின்பு அதற்கும் இதற்கும்வேற்றுமைசெய்தமையின், வேற்றுமையுருவகம்என்னும் அலங்காரங்காண்க [இது முகவர்ணனை கூறியது.] (சச)

கலிவிருத்தம்.

கோதைநீண்முடி கொண்டொளிர்திங்கள்

சேர், பாதிவாணுதலென்றுபடிந்ததோ, வீ ழுகூடியிரண்டுநிறைந்ததோ, சீதபூரணத்தி ங்கள்சிறந்ததே. ※

இ-ள். கோதாய்.உன்னுடையநீண்டமுடி மேற்கொண்டு ஒளிர்கின்ற நிறைந்ததிங்களி ன்மேலாகச்சேர்ந்திருந்தபாதியும் ஒளிமைய யுடைய உனது நுதலாகவந்து இழிந்துபடி ந்ததோ.அதுவுமல்லாமல் உவாவிற்குளிர்ச்சி யோடுநிரம்பிவட்டங்கொண்டதிங்களாகச்சி றந்ததுஇந்நுதலாகவந்திழிந்துபடிந்தபாதி மதியும் முடிமேல் இருக்கின்றபாதிமதியுமா கிய இரண்டுங்கூடி நிறைந்ததோ. எனக்கறி யப்படுவதாய்இருந்ததல்ல.நீசொல்வாயாக எ-று. ※ ஓகாரங்கள்-வினு.—இதனுள் மு டிமேற்சூடிய திங்களிற்பாதிவந்து இந்நுத லாகப்படிந்ததோ என்றும் இவையிரண்டும் கூடி உவாமதியாகி ஆகாயத்தின்கண் நிறைந் ததோஎன்றும் இயல்பாக நிகழுந் தன்மை ஒழியக்கவிகருதியவதன்மேல் ஏற்றிக்கூறிய வதனால், தற்குறிப்பேற்றம்என்னும் அலங் காரங்காண்க.[இது நுதல்வர்ணனைகூறியது.

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

கருவிழிச்சுருப்புநாணுன் கண்மலரம்பு கன்னற், புருவவினடுவொழித்தல் போன்ற அவளைத்துப் போர்மேல், வருமதன்பிடித்

நலைக்குண்மறைந்ததுபோலுமென்றுந், நி
ருமகள்பரவுமம்மேசிலையிருபுருவமன்றே*

இ-ள். திருமகள்பரவாநின்றதாயே. உன
து கருவிழியாகியவண்டுநாணையும்கண்ணாகி
ய மலரம்பினையும் உடைய புருவமாகிய சரு
ப்புவில்வினுள் இடைவிட்டிருப்பதுபோல
த்தோன்றியது-வலக்கையால் நாணைவாங்கி
அதனைவளைத்துப் போர்மேல் வருங் கா
மன் இடக்கையினாற்பிடித்தபிடிக்குள்மறை
ந்ததுபோலும் என்று யாவரும் சொல்லலா
ல்; உன்னுடைய நெற்றியில் இருக்கும் இஃ
து அக்காமனுடைய வில்லே. புருவமன்று.
எ-று. கண்ணென்றது-வெள்ளிய விழியு
டன் இமையை.—இதனுள் புருவம், என்னு
ம் உண்மைப்பொருளைமறுத்துச்சிலைஎன்னு
ம் ஒப்புமைப்பொருளை உடன்பட்டு உருவ
கஞ்செய்தமையால், அவநுதியுருவகம் என்
னும் அலங்காரங்காண்க. [இது புருவவர்ண
னைகூறியது] (சச)

கொச்சகக்கலிப்பா.

ஒருமலர்க்கணிரவிவலத் துதித்தருளுநன்
பகலு, மொருமலர்க்கண்மதியமிடத் துதித்
தருளும்பேரிரவுந், திருநுதற்கட்பொற் கம
லச்செந்நிறத்தீவிளைத்தருளும், விரவுசெக்க
ர்மாலைபுமூன் விளைவுகலாவிழுப்பொருளே.

இ-ள். விரும்பிய பொருள்போல்பகளே. உன்னுடையமலர்போலும் ஓர்கண்ணுகிய இரவிமுகத்தின்வலப்புறத்தில் உதித்துத்தருகின்றநன்பகற்பொழுதும் மற்றோர்மலர்போலுங் கண்ணுகிய மதியம் இடப்புறத்தில்உதித்துத்தருகின்ற நெடியஇராப்பொழுதும் திருநுதலிலே இருக்கின்ற பொற்சமலம்போலும் கண்ணுகியசிவந்தநிறத்தையுடைய தீதருகின்ற விரவியசெக்கர் மாலைப்பொழுதும் உன்மனமகிழ்ச்சியைநீங்கா-எ-று. ❀ நீங்காவனவே உனக்கு அழிவில்லைஎன்பதும் கண்களால் ஆயிற்று.—விரவுதல்- பகலும் இரவுஞ்சந்தித்தல்.—இதனுள் மூன்றுகாலங்களுங்கண்களால் தோன்றப்படுவதாக்கிக் கூறியவதனுல்,துணிவதிசயம்என்னும் அலங்காரங்காண்க. (சஎ)

எண்சீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

கோலநகர்விசாலையாய் நிரந்தரகல்
யாணியாய்க் குவலயத்தா லயோத்தியாய்க்
குலமதுரை தானுமாய்ச், சாலவொளிர்போக
வதி யாயமுத தாரையாய்த் தண்ணளியால
வந்தியாய்ச் சகவிசயையெனலாய், நீல வி
ழிபுடையரந்து நெடுநகரப்பெயர்களைந்து
நீண்டுசேந் தரியரந்து நிகரொழிக்குமென்
றோ, லாலவிடமமுதெனக்கொண் டருந்திய

வுன் மத்தர்புரமதனிலொருபுறங்கவர்த லதி
சயமோதாயே. *

இ-ள். தாயே. விசாலத்தையுடைத்தாய்
இருப்பதனால் அனேகநகரங்களுள் அழகை
யுடையநகராகியவிசாலையாய், நாடோறும்
மங்கலத்தோடுகூடி இருத்தலால் கல்யாணி
யாய், நீலமலரால் வெல்லப்படாமல்இருத்த
லால் அயோத்தியாய், அடியார்கள்களுக்கு
மதுரமாய்இருத்தலால் குலமதுரை தானாய்
மிக ஒளிருகின்ற போகந்தங்கும் இடமாய்
இருத்தலால் போகவதியாய், அமுதத்தைத்
தரித்தலால் அமுததாரையாய், தண்ணளியி
னுல் அளிப்பதாய் இருத்தலால் அவந்தி
யாய், இவ்வேழுநகரங்களேயன்றி உலகத்
திலுள்ள நகரங்களையும் வெற்றிகொள்வதெ
ன்றுசொல்லலாய்ப், புடைபரந்துஇங்ஙனங்
கூறிய நெடியநகரங்களினதுபேறாக்காரண
த்தால்கவர்ந்துமிகநீண்டுசிவந்து அரிபரப்பி
உன்னுடைய நீலநிற விழியே தனக்கொப்
பொழிக்கும் என்று யாவரும் சொல்லலாய்
இருக்க; பாம்பினதுவிடத்தை அமுதமென
உட்கொண்டு அருந்திய உன்மத்தராகிய நா
யகருடையவடிவமதனில் ஒருபுறத்தைநிகவ
ர்தல்அதிசயமோ. இஃதுஅதிசயமல்ல-எ-று.

※ கள்களுக்குமதுரமாய்இருத்தல்-கள்க

ஞருக்கு இன்பந்தருதல்.—நகரிற்கும் உடம்பிற்கும்பொதுப்படக்கொள்ளவேண்டி உடம்பைப்புரமென்றார்.—ஓகாரம்-எதிர்மறை இதனால் தொழிலதிசயம்என்னும் அலங்காரங்காண்க. (சஅ)

கொச்சகக்கலிப்பா.

இருசெவியுண்பலகவிதை யிணரொழுகு பசுந்தேனிற், பெருகுநவ ரதமருந்திப் பிறழ்ந்திடுமன்பிணைவிழியாங், கருநிறவண்டிணைகளிப்பக் கண்டிபொரு தென்மேனமோ, வரிநுதற்கணள்சிவந்த வளம்பாரரய் மலர்க்கொடியே. ⁂

இ-ள். மலரையுடைய கொடிபோல்பவளே. உன்னுடைய இரண்டுசெவியும் உண்ணப்பட்ட கலைமகள் முதலாயினோர் புகழ்ந்து பாடும் பலகவிதையாகிய பூங்கொத்தினின்றும் ஒழுகுகின்றபசுந்தேனிலே மிகுந்தபுதியசுவையைஉண்டு உகளாநிற்கும் உன்னுடைய இருவிழியாகிய கரியநிறத்தையுடைய இரண்டுவண்டுகளிப்பக்கண்டு, மனம்பொறாமல் செவ்வரியையுடைய நுதற்கண்ணாகியவண்டு சிவந்தவளத்தை- ஆடியிருப்பாராய். எ-று. ⁂ ஆடிஎன்பது அருத்தாபத்தியினாற் பெறப்பட்டது.—நவரதமென்பதற்கு ஒன்பதுவகைப்பட்டசுவைஎனினும்,பொருந்து

ம்.—கடைக்கண்சாதனவும்செல்லுதலால் - பெ
ருகுநவரசமருந்திற்பிறழ்ந்திடுமான் பிணைவி
ழியாள்கருநிறவண்டென்றும், சிவப்புச்சிலே
த்திரால் வருமென்பதாகருதி-வரிநுதற்கலா
ளிசிவந்தவளம்பாராயென்றும், கூறினர்.—
பெயரினும் வினையினும் பின்முன் னோரி
டத்தொன்றும் பலவும்வந்தொன்றுவதிடை
ச்சொல்; என்பதுகொண்டு என்னும் எயும்
ஓவும் இடைச்சொல்லெனக்கொள்க.— இத
னுள் தற்குறிப்பேற்றம்என்னும் அலங்காரங்
காண்க. (௪௧)

எண்சீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

அரனிடத்திற்பேரின்ப மருளுமவனல்லா
ர்பாலருவருக்குமவன்முடிமேலணிநதியைச்
சீறும், பரவுநுதல்விழியழன்முன்பார்த்திலை
போலதிசயிக்கும்பணியாய பணிமென்குளப்
பயந்தனபோலொடுங்கும், விளைமுரளரிப்
பகைதடிந்து வீரதம்படைக்கும் விளவுனூ
ணைச்செடியர்க்குவிருத்து நகைவிளைக்கு, மி
ரவுபகலடிபரவுமெளியனைக்கண் டருள்புரியு
மித்தனையோபடித்தனவுன் விழிகடா
யே. *

இ-ள்- தாயே உன்னுடையகணவராகிய
அரனிடத்திற் பெரியஇன்பத்தைக்கொடுக்கு
ம். அவனல்லாதவரிடத்து அருவருப்போடு.

கூடிஇருக்கும். அவன்முடிமேல்இருக்கின்ற அழகையுடையகங்கையாற்றைச்சீறும். யாவரும்பரவுகின்றசிவனுடைய நுதல்விழியனலை முன்பு ஒருக்காலும் பார்த்ததில்லைப்போல அதிசயப்படும். அவனுடைய ஆபரணமாகியபாம்புகள்வெருள அவற்றிற்குப் பயந்தனபோலே ஒடுங்கும். நறுநாற்றத்தையுடைய தாமரையாகிய பகையைப் புறங்கண்டு வீரரசத்தைப்படைக்கும். உசாத்துணையாய் இருக்கின்ற சேடியர்க்கு நல்விருந்தாக நகையைச்செய்யும். இரவும் பகலும் நின்னடியைப்பரவும் எளியனைக்கண்டு அருள்புரியாநிற்கும். ஆகலால் உனதுவிழிகள் இரண்டும் இத்தனை எல்லாம் படித்தனவோ. எ-று. ❁ விருத்து-விகாரம்.—ஓகாரம்- வினா.—இதனுள் காமம் இழிப்பு உருத்திரம் வியப்பு அச்சம் வீரம் நகை கருணை என்னும் எண்வகைச்சுவையும் புலப்படக் கூறியவாதனால், சுவை என்னும் அலங்காரங்காண்க. சாந்தமென்னுஞ்சுவை விகாரமின்மையில், கூத்தர் நூலின்படி எட்டேவேண்டினார் (௫௰)

அறுசீர்க்கழிநெடி லாசிரியவிருத்தம்.

இகல்பொரக்குழையைமுட்டி மிமைமயி ரொழுங்கிற்றாவ, ணிகாறுநித்தர்யோக நீக்கிவெம்போகநல்குஞ்,சிகரவெற்பரசன்றெ

ல்லைத்திருமர பென்னுந்தெய்வ, மகுடமா
மணிநின்கண்கள் வயமதன்வாளிதானே *

இ-ள். சிகரத்தோடுகூடிய வெற்பரசனு
டைய பழைய திருமரபென்று சொல்லப்ப
டுந் தெய்வமகுடத்தில் அழுத்திய மாணிக்க
ம்போன்றவளே. பகையைப்பொரும்படிக்
குக் காதளவுவாங்கினதுபோலக் குழையை
முட்டியிருக்கின்ற இமைமயிராகிய ஒழுங்
கினையுடைய அம்பினிறகு நிகரற்ற நித்தரு
டைய யோகப்பயிற்சியாகிய சாந்தத்தைநீ
க்கி வெய்தாயிருக்கின்ற போகத்தைக்கொ
டுக்கும். அதனால் நின்னுடையகண்கள் வலி
யையுடைய மன்மதனம்புதான். எ-று. *
வாளிகொல்லோ என்று பாடமாயின், அம்
போ என்று பொருளுரைத்து ஒகாரத்தை
வினாவாக்கிக் கொல்லென்பதனை அசையா
க்குக.—இதனுள் தற்குறிப்பேற்றம் என்னு
ம் அலங்காரங்காண்க. (ருக)

வரிவிழிச்செம்மைவெண்மை வனப்புறு
கருமைமூன்று, மெரிதெறுகற்பகாலத் திற
ந்தமுப்பொருளுந்தோன்றுங், கருவெனக்
குணங்கண்மூன்றின்காரண மென்னப்பெற்
று, லருமறைப்பொருளேயுன்றனருளலாது
லகமுண்டோ. *

இ-ள். அரிய வேதத்தினது பொருளாய்

இருக்கின்றவளே. உன்னுடைய வரிபரந்த விழியில் இருக்கின்ற அழகுற்ற சிவப்பு வெளுப்புக்கறுப்பாகிய மூன்றுநிறமும் ஊழித்தீமுதலாயின தெறுகின்ற பிரளயகாலத்தில் இறந்த மும்மூர்த்திகளாகிய முப்பொருளுந்தோன்றுங் கருவெனவும் அவர்பெறும் முக்குணங்களின் காரணமெனவும் பெற்றால்,உனது அருளையன்றி உலகமென ஒன்று உண்டோ. அஃதில்லை. எ-று. ※ இராசதம் சாத்துவிகம் தாமதம் என்னும் முக்குணமும் முறையே சிவப்பு வெளுப்புக் கறுப்பாகலால், முக்குணத்தையும் தரும் காரணம் எனக்கூறினார்.—ஒகாரம்-எதிர்மறை.—இதனுள் ஆதாரவேது என்னும் அலங்காரங்காண்க. (௫௨)

அம்மைநின்கருணைபொங்கியலையெறி நயனவேலை, மும்மணி கெழுமுன்றொன்டார் மும்மலங்களையமுழ்கச், செம்மைநன்சோணையாறுதெளிகங்கையமுனைமூன்றுந், தம்மயத்தொடும்வந்துற்ற தன்மையீதென்பர் மிக்கோர். ※

இ-ள். தாயே. கருணைபொங்கி அலை எறிகின்ற நின்னுடைய நயனமாகிய கடலினிடத்து இருக்கின்ற செம்மணி வெண்மணி கருமணி என்னும் மூன்றையும்-உன்னை

அடையும் உன்றெண்டரானவர் காமம் வெகுளி மயக்கம் என்னும் மும்மலங்களையும் களையும்படி மூழ்கச் சிவப்பையுடைய நல்ல சோணையாறும் வெண்மையாய்த் தெளிந்த கங்கையாறும் கறுத்த யமுனையாறும் தத்தம் நிறத்தோடும் வந்து கூடியதன்மை என்று சொல்வர் மிக்கோர். எ-று. ❋ காமம் வெகுளி மயக்கம்-என்னும் மும்மலமும் முறையே வெளுப்புச் சிவப்புக்கறுப்பாகலால் அவற்றை அவ்வவ நிறத்தையுடைய யாறுகள் கழுவும்படிக்கு வந்துகூடினாற் போன்றிருத்தலால், மும்மணியையும் திரிவேணிசங்கமென்பர் எனக்கூறினார். —கண்ணில் இருக்கும் மூன்று நிறத்திற்கும் மணியென்றேபெயர். "கருமணியிற்பாவாய் நீ போதாயாம்வீழுந், திருநுதற்கில்லையிடம்," என்றார் மேலோரும்.—ஈதுஎன்பது-இடைச்சொல்.—இதனுள்-தற்குறிப்பேற்றம் என்னும் அலங்காரங்காண்க. (௫௬)

இடம்படர்கொடியேநின்க ணிருசெவிக் குழைப்பதேதென், றடர்ந்தெழுகயலின் கண்களடைட்பிலபயப்பட்டம்மா, கடும்பகற்கமலவீடுங்கங்குல்வாய்நெய்தல்வீடு,மடைந்தனள்கமலையொன்றேன் றடைப்பனகண்டுகண்டாய். ❋

இ-ள். சிவனுடைய இடப்பாகத்தில் படர்ந்த கொடிபோல்வாளே. நின்னுடைய கண்வந்து உன்திருச்செவிக்கு மந்திரமாக உரைப்பது யாதுகாரணம் என்று யாற்றுநீர் முதலாயின நீரிலே நெருங்கி எழுகின்ற மீன்கள் தாம்கண்போல் இருத்தலால் நம்மை அபாயஞ்செய்ய உரைக்கின்றதோ என்று அஞ்சித் தங்கண்கள் ஒருபொழுதும் இமைப்பதில்லை. அதுவுமன்றிக் கமலமும் நெய்தலும் கண்போன்றிருத்தலால் அவற்றின் நிறத்தைக் கவருதற்கு உரைக்கின்றதோ என்றஞ்சி இராப்பொழுது கமலமலரும் பகற்பொழுது நெய்தன்மலரும் இதழாகிய கதவை அடைப்பனவாகச்செய்து பகற்பொழுது கமலமலராகிய வீட்டினிடத்தும் இராப்பொழுது நெய்தன்மலராகிய வீட்டினிடத்தும் மாறிமாறிப்போய் இருந்தாள் கமலை. எ-று. ஃ கண்காதளவுசென்று இருப்பதனைநோக்கிக் கமலையானவள் கமலமும் நெய்தலும் தனக்கு வீடாகலால் பகற்பொழுதெல்லாம் கமலத்தைக் காத்தும் புறப்படும்பொழுது அக்கமலத்தை இதழாகிய கதவால் அடைக்கச்செய்து நெய்தலிடத்தும்வந்து அதன் இதழாகிய கதவைத் திறக்கச்செய்து அதனை இராப்பொழுதெ

ல்லாம் காத்தும் புறப்படும்பொழுது அந்
நெய்தலை அடைக்கச்செய்து கமலத்தின் இ
டத்துவந்து அதனைத்திறக்கச்செய்தும் இ
துவேதொழிலாகத் திரிகின்றாளென்ன வே
ண்டிக் - கடும்பகற்கமலவீடுங் கங்குல்வாய்
நெய்தல்வீடு மடைந்தனள் கமலையொன்
றொன் றடைப்பன கண்டு என்றும், மீனின்
கண்ணுக்குஇமை இல்லைஎன்பது ஒருதலை எ
ன்றெண்ணிக்-கயலின்கண்க ளமைப்பில ப
யப்பட்டு என்றும், கூறினார்.—பயப்பட்டு
என்பதனால்-நீரின்கட்பட்டு என அதன்றன்
மைத்தொழில் கூறியவாறுங் கொள்க.—
பகலென்பது-தன்வெம்மையினால் கடும்ப
கலென அடையடுத்து நின்றது.—கமலத்
தையும் நெய்தலையும் சாதிபற்றி ஒன்றொன்
று எனப் பட்டது.—கண்டு என்பது-கண்டு
ச்செய்தென்னும் தொழிலாய் நின்றது.—
அம்மா என்பதும் கண்டாய் என்பதும்-மு
ன்னிலையசை.—இதனுள்-மேற்கூறியகவி அ
லங்காரமேகாண்க. (௫௪)

இணைவிழியிமையாநாட்ட மெய்தியதலர்
த்தோன்றும், பணைநெடும்புவனமிந்தப்பா
ர்வைசற்றிமைக்குமாயிற், றுணையிழந்தழி
வதென்னித்துணிந்ததின்கருணையென்றாற்,
கணையினுங்கொடியதென்னக்கடவதோகட

வுண்மாதே. *

இ-ள். தெய்வமாதே. உன்னுடைய கண்ணலர்வது காரணமாகத்தோற்றும் பெரிய நெடியபுவனம் இக்கண்பார்த்த பார்வை சிறிதுபொழுது இமைக்குமாயின் அப்பார்வையாகிய துணையையிழந்து அழிந்து விடுவதனைக் கருதித் துணிந்த நின்கருணையினால் உன்னிருவிழியும் இமையாநாட்டமாக இருந்ததென்று யாவருஞ் சொல்லாயிருக்க, இவ்வருளையுடைய அதனை அம்பினுங் கொடியதென்று சிலர் சொல்லக்கடவதோ. கடவதல்ல. எ-று. ※ மூன்றும்வேற்றுமை விகாரத்தாற் றொக்கது.—சற்று என்பது-சிறிதென்பது. "உற்றவாய்மை சற்றுந்தருகிலிர்,, என்றார்பிறரும்.—ஓகாரம்-எதிர்மறை. இதனுள் பொருளேது என்னும் அலங்காரமும் தன்மை என்னும் அலங்காரமும் காண்க. (௫௫)

நெடியகட்கரியநெய்தனிறையருட் சலதியெய்தாக், கொடியனேன் பிறவித்துன்பக் குளைகடல்கடந்துமூழ்க, விடினெதிற்குறைவதுண்டோ டெய்த்தவர்க் கொழிந்துறுதோ, கடிநகர்நிலவுகாட்டிற்காயுமேகருணை வாழ்வே. *

இ-ள். கருணைச்செல்வமாயிருப்பவனே.

உன்றுடைய நெடியகண்ணுகிய கரியநெய்தற்பூவின் நிறைந்த கருணைக்கடலை அடைந்திடாத கொடியனேனது பிறவியாகிய துன்பம்பொருந்திய குளைகடலைக்கடந்து யான்மூழ்கும்படி நீயேகருதி அக்கருணைக்கடலினிடத்து என்னைவிடில் அதிற் குறைந்துபோவதுண்டோ. அப்படிவிடினும் மெய்த்தவத்தையுடையவர்க் கொழிந்து என்னைமூழ்கச்செய்யாதோ- மாடகூடங்களோடு கூடிய காவலையுடைய நகரில் எறிக்கும்நிலவு விடர்களோடுகூடிய கரிந்த காட்டினும் எறிக்குமே. அதனால் என்னையும் முழுகச்செய்யும். எ-று. ❋ நகர்க்கு மாடகூடமும் காட்டிற்கு விடரும் கரிதலும் வருவித்தது நகரின் உயர்வும் காட்டின் இழிவும்பற்றி.— குளை-கடலென்பதற்கு அடையாகநின்றது. ஏகாரம்-தேற்றம். ஓகாரங்கள் - எதிர்மறை. விருவெனினும்; அமையும்.—இதனுள்-தவத்தோரன்றி என்னையும் மூழ்கச்செய்யும் என்னும் பிறிதொன்றனைப் பெறப்படுதலால், ஒட்டு என்னும் அலங்காரங்காண்க. (௫௬)

கருங்குழலுதந்நட்பின்னற் கவின்கடைக்கபோலந்தாழ்ந்த, வருங்குழைகடந்தகண்ணினயிற் கடையனங்கசாப, நெருங்குறத்தொடுத்தவேவினிமிர்தலை யேய்க்குமென்று

ண், மருங்கில்பொற்றிருவேயாருண் மதர்வி
ழிபரவவல்லார். *

இ-ள். மருங்குலில்லாத பொன்னிறத்தை
யுடைய அழகுபொருந்தினவளே. உன்னு
டைய நுதலின்மேற் பின்னிய கரியகுழற்
பின்னலின் கடைபொருந்திய கபோலத்
தில்தங்கிய அரிய குழையைக்கடந்த உ
ன்கண்ணினது கூரியகடையினது பகையை
நெருக்கும்படிக்கு நிறையவாங்கிய கா
மன்வில்லில்தொடுத்த அம்பினுடைய நிமி
ர்ந்ததலையையொக்குமென்று எல்லாருஞ்சொல்
லல்லால், யாவர் உன்னுடைய மதர்த்த விழி
யைத்துதிக்க வல்லார். எ-று ※ கடை. - க
வினென்னும் அடையடுத்து நின்றது.—
மேற்காதில் இடப்பட்டு விற்போல்வளைந்து
குழைவுபெற்றிருக்கின்றவதனால் - அவ்வணி
யைக்குழை என்றும், அதுதங்கி இருக்கு
ம் இடம் எவ்விடமோ என்று ஐயுறாமல் அ
றியும்படிக்கு - கருங்குழனுதற்கட்பின்னற்
கவின்கடைக்கபோலந்தாழ்ந்தவருங்குழை
என்றும், கூறினர்.—மருங்கு- கடைக்குறை
விகாரம்.—மருங்கில்பொற்றிரு எனவே அ
ம் மருங்குல் மிகச்சிறிது என்பதாயிற்று.
இதனுள் பல உவமை வந்தும் அவ்வுவமை
தோறும் உவமைபுருபு புணராது முடிவின்

கண் ஓரிடத்துப் புணர்த்தியவதனால், ஒருவ யிற்பொழியுவமை என்னும் அலங்காரங்கா ண்க. [இப்பதினொருகவியும் கண்ணின்வர் ணனைகூறின.] (௫௭)

தோகைநின்கபோலஞ்சார்ந்த துணைநிழ ற்சுவடுந்தோடு, மாகவிவ்வுருளைநான்கி னுன ன விரதம் வாய்த்தோ, வேகநன் புடவிவட் டத் திருசுடராழித் திண்டேர்ப், பாகனைப் பொருதுமாரன்பழம்பகை தீரப்பெற்றான்.

இ-ள். மயில்போன்றவளே. நின்னுடைய ரெண்டு கபோலத்திற் சார்ந்த தோட்டினால் வதான்றிய நிழற்சுவடும் அத்தோடுமாக இவ் இனங்கூறிய உருளை நான்கினையுடைய உன துமுகமாகியதேர் கிடைத்தபடியினாலோ-ச ந்திர சூரியர் என்னும் இருசுடராகிய இரண் டு உருளையைப்பூண்ட ஒன்றுபட்டிருக்கின்ற நல்லபூமி வட்டமாகிய திண்ணிய தேரையு டையபாகனொன்னுஞ் சங்கரனை இக்காலத்தி ல் பொருது மன்மதன் தன்னை நெற்றிக்கண் ணால் எரித்த பழையபகையைத் தீரப்பெற் றான்-எ-று. ❀ சங்கரர்திரிபுரத்தை எரிக்கப் போம்பொழுது இருசுடரை உருளையாகப் பூட்டிப்பூமியைத்தேராகப்பண்ணி நடத்த லால்-ஏகநன்புடவி வட்டத்திருசுடராழித் தி ண்டேர்ப்பாகர் என்றும், கபோலங் கண்ணு

டிபோலிருந்து தோட்டினிழலைக் காட்டலா
ல்-கபோலஞ்சார்ந்ததுணைநிழற் சுவடு என்
றும்,கூறினர்.—இதனுள் தோடும் தோட்டி
னிழலும் முகமும் முகமேற்கவித்தமுடியும்
தேர்போலிருத்தலின் அதனைத்தேராக உருவ
கஞ்செய்து அதனை ஏதுவாகஎடுத்து உரைத்
தமையால், உருவகவேது என்னும் அலங்கா
ரங்காண்க. (௫௮)

எழுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

வேரிநாண்மலர்க்குள் வாணிவிலையில் பா
டலமுதெலாஞ், சேரமாமடந்தை நின்செவி
க்குணவருத்தவே, யாரமாலை மூடியசைப்ப
வாடியெற்றுகுண்டலம்,பூணாபூணா யென்ற
சொற்பொலிந்தவோசைபெற்றதே. *

இ-ள். பெருமையோடுங்கூடியமடந்தை
ப்பருவத்தையுடையவளே. நறுநாற்றத்தை
யுடைய நாட்கொண்டவிழ்ந்த தாமரைமல
ரின்கணுள்ளகலைமகளானவள் தன்னுடைய
விலையில்லாத பாடலாகிய அமுதமெல்லாம்
ஒருமிக்க நின்செவிக்கு உணவாக ஊட்ட அ
தனால் முத்துமாலையையுடைய உன்முடி அ
சைப்ப அதனால் ஒன்றோடு ஒன்று தாக்கிய
குண்டலங்கள் பூணாபூணாஎன்றசொற்போல
ப்பொலிந்த ஓசையைப் பெற்றது - எ - று.

* மாமடந்தைஎன்பதற்குமாமரத்தின்கீழ்

இருக்கும் மடந்தையென்று பொருள் உரைப்பினும், பூணாபூணையென்ற சொற்பொலித்த வோசைபெற்றது என்பதற்குப் பூணாபூணை என்றசொல்லாகிய பொலிந்தஓசையைப்பெற்றதுஎன்று பொருளுரைப்பினும், அமையும்.—ஆரமலேகழுத்தனதாகஇருப்ப, முடியினதாகக்கூறியது-கழுத்தோடுகூடி முடிஅசைத்தலால்என்க.— பூணாபூணாஎன்பது—போதும்போதும்என்பதாம்.—சேர என்பது-ஒருமிக்க என்பதாம். "மறைவழியொழுகாமன்னவன்வாழும், பழிநாட்டார்ந்த பாவம்போலச், சேரமறைத்த கூரிருண்டுநாள்,, என்றார் பிறரும்.—குவ்வென்னும் நான்கனுருபை எழனுருபாகக் கொள்க.—இதனுள் தற்குறிப்பேற்றம்என்னும்அலங்காரம் காண்க. [இவ்விரண்டுகவியும் காதின்வர்ணனைகூறின] (ருக)

இமயமன்னன்மரபில்வெற்றியிடுபதாகையனையவென், னமலையுன்றன்வதன துண்டவணிசிறந்த மணியையோ, விமலமன்னு கவிஞர்மூத்தைவெற்பில்வல்லியலர்வதோர், கமலமன்னு குமிழளித்தல் கண்டதல்லவென்பதே. *

இ-ள். இமயமலேயரசனுடைய மரபில்வெற்றி எழுதிபகொடிபோன்ற என்னுடையஅ

மலேயே. உன்னுடையமுகத்திலேதோன்றிய மூக்கிலே அணியாகச்சிறந்த மணிமுத்தானது-மனத்தில் அழுக்கின்மையை ஓலைபெற்றகவிஞானவர்கள் மலையில்இருக்கின்ற வல்லி அலர்வதாகிய ஓர்கமலமலரிடத்து நிலைபெற்ற குமிழம்பூவானது முத்தினை ஈனுதல் உலகத்தில்கண்டதல்லஎன்று சொல்வது - எ - று. ❀ முகத்தையும் முகத்தின்மேல் இருக்கின்ற மூக்கையும் கமலமலரும் கமலமலர்மேல்இருக்கின்றகுமிழம்பூவுமாகக்கூறினார்.—ஒகாரம்-வினா.—இதனுள் பொருளதிசயம் என்னும் அலங்காரங்காண்க. [இது மூக்கின்வர்ணனைகூறியது] (௬௰)

இறைவி நின்னிதழ்ச்சி வப்பியற்கை யித்தொடிணைசொனு, னிறைகொள்கொவ்வையிற்நிறத்தி னீழல்பெற்று விம்பமா, யுறைதல்கொண்டுநானுபற்றொரு ருவமையில்லை யுண்டெனு வறைகடற்று கிர்ப்பழுக்கி னன்று சொல்வனரியனே. ❀

இ-ள். உலகுக்கெல்லாம்இறைவியே நின்னுடைய வாயிதழினுடையசிவப்பு இயற்கையாதலினால் இவ்விதமுடன்பருவத்தினால்வரும் சிவப்பைச் செயற்கையாயுடைய கொவ்வைப்பழத்தை ஒப்பாகச்சொன்னால், முதிர்ச்சியைக்கொண்ட அக்கொவ்வையானது இ

வ்விதழினுடையநிறத்தின் ஒளிபெற்று விம்பமென்னும்பெயராயுடைத்தாய்த் தான் உறைதலை உட்கொண்டு நாணும். அஃது அப்படியாகலால் உலகினிடத்து வேறொரு உவமை அதற்கு இல்லை. திரை ஒன்றோடொன்று அறைகின்ற கடலினிடத்துள்ள பவளமானது பழங்களைப் பழுக்கில், அன்றைக்கு உவமை உண்டென்றுசொல்வேன் அலியன்-எ-று. ❊ உறைதல்கண்டுநாணும் என்றுபாடம் உரைப்பாரும் உளர் —ஓர்பொருளினதுகாந்தி ஓர்பொருளில்வந்து பத்திபாய்தலை விம்பமென்பர் அதனால்-விம்பமாய்என்றும், கொவ்வைப்பழம் தலைகீழிட்டிருத்தலால் நாணும் என்றும், கூறினர்.—பவளம் பழுப்பதின்மையால், உவமை எக்காலத்தும் இல்லை என்பதுபெறப்பட்டது.—இதனுள் பழுக்குஞ்செயலில்லாத பவளக்கொடி ஒருகாலத்திற் பழுக்குமாயின் அப்பழத்தை அப்பொழுது ஒப்பாகச்சொல்வேன் என்றமையால், அற்புதவுவமை என்னும் அலங்காரம் காண்க. [இது இதழின்வர்ணனைகூறியது]

அன்புமுற்றிவடிவாயவம்மைநினதானனத்துமதிநகைநிலா, நன்புறத்தமுத மொழுகுமாமதுரநறைகொள்சீதளமயின்றவா, யின்புளிப்பலது வட்டுறுதினியெனத்தெவிட்

டியசகோரம்வான், முன்பரப்புநிலவுண்ணு மானுனதுமூரலுக்குநிகர்மூரலே *

இ-ள். அன்பானது முதிர்ந்து ஓர்வடிவா கியதாயே. உனது முகமாகிய மதியின்கண் இருக்கின்ற நகையிலேபிறந்தநிலாவினிடத் து ஒழுகாநின்ற அமுதத்திலே மிக்க மதுர த்தையும் மணத்தையும் உட்கொண்டசீதள த்தையும் உண்ட நம்முடையவாய் இனிஇன் புளிப்பை உண்டாலல்லது உவட்டாதெனத் தெவிட்டும்படி சகோரப்புட்கள் வானில் இருந்து முன்னுகப் பரப்புகின்ற சந்திரனு டைய நிலவை உண்ணும். அதனுல் உன்னு டையமூரலுக்கு வேறொன்றும் ஒப்பின்மை யால் அம்மூரலேநிகர்-எ-று- ※ தெவிட்டி ய என்பது-செய்யிய என்னும் வினையெச்ச ம்.—நன்என்பது-புறத்துக்குஅடையாக நி ன்றது.— நகைநிலவை உண்டசகோரப்புட்க ளுக்கு வானிடத்துமதிநிலவானது தித்தித்த புளிப்பாய் இருத்தலால், தெவிட்டும்படி ச கோரம் வான்முன்பரப்புநிலவுண்ணும் என் ருர்.— இதனுள் முகமதியில் இருக்கின்ற ந கைநிலாவாகியபொருள் வான்மதியில்இருக் கும் நிலவினும்மேம்பட்டதென்று உவமை கூறி மறுத்து அப்பொருடனையேஉவமை யாக உரைத்தமையால், பொதுநீங்குவமை

என்னும் அலங்காரம் காண்க. [இது நகை யின் வர்ணனை கூறியது.] (௬௨)

வில்ளநாவுறா யெழுந்தொறுந்தலைவர் வீரமும்புகழுமழகுமே, தெள்ளுபாடன்மதுரம்பழுத்தனைய செய்யகேழொளி வனப்பினு, லள்ளன்மாமலரை விட்டுவாணியுன தருணநாவுறையவெள்ளையா, யுள்ளமேனியுமெனம்மைநீயருள வுன்னிறம்பெறுவ தொத்ததே. *

இ-ள். என்னுடைய தாயே. மொழிகளை மொழியும்படிக்கு உன்னுடைய நாவுறாயெழுந்தோறும் உன்தலைவராகிய சங்கரருடைய வீரமும் புகழும் அழகுமே சொல்லும் பாடலினது மதுரம்பழுத்தாற்போன்ற சிவந்த நிறத்தின் ஒளிவனப்பினாலே சேற்றிற்பிறந்த பெரிய வெண்டாமரைமலரைவிட்டுக் கலைமகளானவள் உன்னுடைய சிவந்த நாவின்கண் உறைய அவளுடைய வெள்ளையாயுள்ளமேனியும் நீ அருளுதலினாலே உன்னுடையமெய்யின் நிறத்தைப் பெறுவதாகிய மாணிக்க நிறத்தை ஒத்தது- எ-று. * தெள்ளுதல்-ஈண்டுச்சொல்லுதல் என நின்றது —பாடலினது வனப்பினால் எனக்கூட்டுக.—நாவினுடைய சிவப்பு நிறம் வெள்ளையேனியிற் பரத்தலால், உன்னிறம்

பெறுவதொத்ததுஎன்றார்.—ஏகாரம்- தேற்றம்.—இதனுள் அதிசயவுவமைஎன்னும் அலங்காரங்காண்க. (௯௯)

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

அற்றையருட்சிவசேடஞ்சண்டனுண வதுபொருதாவறீரக், கற்றைமலர்க்குழலுமைநின்கருப்பூரசகலமதிச்சகலம்போல, வுற்றதிருத்தம்பலத்தி னொருசகலமேனு மினி துண்டுவாழப், பெற்றிலரோலமரனொனும்பெயர்பெறவு மிருந்தனரோ பிழைப்பில் விண்ணோர் *

இ-ள்- கற்றையாகஇருக்கின்ற மலர்பொருந்தியகுழலையுடைய உமையே - அருளையுடைய சிவன் நாடோறும் உண்டு மிகுந்தசேடத்தைச்சண்டேசுரன்உண்ண அதனைமனத்தில்பொருத ஆவல் தீரும்படிக்கு- மதித்துண்டம்போலக்கருப்பூரத்துண்டமுற்ற அழகையுடைய உனதுதம்பலத்தில் பொருந்திய ஒருதுண்டமாயினும் இனிதாக உண்டுவாழப்பெற்றிலராகுல், அமரனென்றுசொல்லும் பெயரைப்பெறவும் இருந்தனரோ- இக்காலத்திற் சாதல் இல்லாத விண்ணோர் - எ-று-

❋ இக்காலத்தில் சாதல்இல்லாதவிண்ணோர் எனவே முற்காலத்திற் சாதலையுடைய விண்ணோர் எனவாயிற்று.—அமரனென்னும் பெ

யர்பெறவு மிருந்தனரோ என்பதனால் அக் காலமென்பது வருவிக்கப்பட்டது.— கற் றைஎன்பதனை மலருக்கு அடையாகக்கொள் ளாமல் குழலுக்கு அடையாகக்கொள்க.— தாம்பூலமென்னும்வடமொழி - தமிழ்மொ ழியாய்த் தம்பலமெனத் திரிந்தது. "ஊரு ணியொத்தபொதுவாய்த்தம்பலம்" என்றார் பிறரும்.—மரிப்பில்லாதவர்க்கு அமரரென் னும்பெயராகலால், அமரரென்னும்பெயர்பெ றவுமிருந்தனரோ என்றார். —சகலம்-துண் டம்.— அன்றுஎன்பது-பதப்புணர்ச்சியின் கண் அற்றைஎனலாய்ஈண்டுநாடோறும் என் று பொருள்கொள நின்றது.— பொருத ஆ வல்-பொருதாவலெனக்கடைக்குறை விகார மாயிற்று.—உம்மைகள் இரண்டும்-சிறப்பு. ஓகாரம்-எதிர்மறை.— இதனுள் பண்புவமை என்னும் அலங்காரமும் பொருளுரை என் னும் அலங்காரமும்காண்க. (௬௬)

பசுத்தமலர்க் கொடிகருணை பழுத்தனை! கொம்பேநின்பரமர்பொற்றேன், விசைத் தொழிலைக்கலைவாணி தனிற்பாடிப் பாடியவ ண்மெலிவதல்லா, லசைத்திலர்பொன்முடியு னதுமதுரமொழிக்கசைத்தனரென் றதற்கு நாணி, யிசைத்தொழிலைக்கைவிட்டாளெழி ல்வீணையுறையிலிட்டாளேதுசெய்வாள் *

இ-ள். மலையாயுடையபசுமைபெற்றகொடிபோல்பவளே. கருணையைப்பழமாகப் பழுத்ததுபோன்றகொம்புபோல்பவளே - நின்பரமருடையபொலிவுபெற்ற தோள்செய்தவிசயத்தொழிலைக் கலைகளையுடைய வாணியானவள்தன்னிலேபாடிப்பாடிஅங்குமெலிவதேயல்லாமல், பொன்முடியைஒருக்காலும் அசைத்திலர்.அவ்வாறுபாடினதும்அன்றுநினதுமதுரமொழிக்கேஅசைத்தனவொன்று அதற்குஅவள் நாணத்தைஅடைந்துஇசைத்தொழிலைமெல்லக்கழியவிட்டாள். எழிலையுடைய வீணையைக் கழற்றியிருந்த உறையில் இட்டாள். இதற்கு எதுசெய்வாள் - எ-று. ❈ மதுரமொழியாவது-வாணிபாடும்பாட்டைக்கேட்டு நன்றுயிற்று என்னும்மொழி. பழுத்த அனையஎன்பது பழுத்தனையஎனக் கடைக்குறைந்துநின்றது.—"ஐயுங்கண்ணு மல்லாப்பொருள்வயின், மெய்யுருபு தொகாவிறுதியான,, என்பதுகொண்டு முடிஎன்னும் இறுதியின்கண் இரண்டாம் வேற்றுமையாகலால் தொகைப்பட்டு நின்றது.— இதனுள் துணிவதிசயம்என்னும்அலங்காரம் காண்க. [இம்மூன்றுகவியும் வாயின்வர்ணனைகூறின.] (௬௯)

மகவாஸை யாஸிமய மலையனாயன் மலர்த்

கைதொடமனத்துளன்பு, புகவாசை யாலி
றைவன்கரத்தெந்தப்பொலிவுறு நின்சிபுகம்
போற்றின், முகவாசியரன்படிமக் கலம்பார்
க்கவிட்டமுகிழ்க்காம்புபோலுஞ், சகவாழ்
வையிகழ்ந்திதயந் தனித்தவர்தந் தவக்கொ
ழுந்துதழைத்தகொம்பே. *

இ-ள். உலகவாழ்வை நிந்தித்து ஒருமித்த
மனத்தையுடையவர்செய்யும்தவமாகியகொ
ழுந்துபடர்ந்து தழைத்த கொம்புபோன்ற
வளே. மகவாசையினாலே முத்தங்கொள்ளு
ம்படிக்கு இமயமலையரசன் மலர்போலுந்
தன்கையால்தொட-உன்மேல்வைத்த அன்பு
தம்முடையமனத்துட்புக அதரபானஞ்செ
ய்யவேண்டும் ஆசையினால் இறைவராகிய
பரமர்கரத்தால்எந்தப்- பொலிவுறுகின்ற நி
ன்சிபுகத்தைப்புகழ்ந்துசொல்லின், அப்பர
மர் தமது முகச்செவ்வியைக் கண்ணாடியிற்
பார்க்கும்படி அதற்கு முகிழாக இட்டகாம்
புபோலும்-எ-று. ※ மலையரசன்மலைபருவ
மாகஇருக்கவே கைவருவித்துச் சொல்லவே
ண்டியதனால், கைக்குமலர் உவமையாய்நின்
றது. "திகழ்மணிக்கோபுரந் திங்கள்வாண்
முகம்,,என்றார்பிறரும்.— தவஞ்செய்தற்கு
இடையூறுவாராமல்காத்து நிறைவேற்றலா
ல், சகவாழ்வையிகழ்ந்திதயந்தனித்தவர்தந்

தவக்கொழுந்துதழைத்தகொம்பேஎன்றார். இதனுள் ஒருவயிற்போலி யுவமை என்னும் அலங்காரம்காண்க. [இது சிபுகவர்ணனை கூறியது.] (௬௬)

வயங்குறுநின் றாளவட மான்மதச்சே றளையமதுமத்தர்மேனி, முயங்குதொறுமெழுபுளகமுட்பொதிந்த பசுங்கழுத்துமுகமுங்கண்டா, லியங்குபுனற் கருஞ்சேற்றி னெழும்வலயமுள்ளாத்தாளின்றகஞ்சம், பயம்புகுதல் கடனன்றோ மாற்றிலாப் பசுமையொளிபழுத்தபொன்னே. ❋

இ-ள். மாற்றுஇத்துணையென்னும்அளவில்லாதபசுமையொளியைப் பழமாகப்பழுத்தபொன்போன்றவளே. ஒளிர்கின்ற நின்னுடையமுத்துவடமானது கழுத்தினும் முலையினும், பூசிய மான்மதமாகிய சேற்றிலேபுரள மதுமத்தராகிய உன்கணவருடையமெய்யைமுயங்கும்தோறும் எழாநின்ற புளகத்தினால் உரோமச்சிலிர்ப்பாகிய முட்செறிந்த பச்சென்றகழுத்தும் அதன்மேல் இருக்கின்றமுகமும் கண்டால்,இயங்கும் புனலோடுங் கூடிய கரியசேற்றிலேபுரண்டெழும் வெள்ளிய வலயத்தையும் முள்ளை அரையிலேயுடையதாளையும் ஈன்றதாமரையானது - அச்சத்தை அடைதல் கடனன்றோ. கடனும்-

எ-று. ※ முத்துவடமும் மான்மதச்சேறு
ம் உரோமச்சிலிர்ப்பும் கழுத்தும் முகமும்
என்பனவற்றிற்குமாறுபாடாக,முறையே வ
லயமும் கருஞ்சேறும் முள்ளும் தாளும் பூ
வும் வருவித்துக்கூறினர்.— பயம்புகுதல்
என்பதனால் நீரின்கட்புகுதல்என அதன்றன்
மைத்தொழில் கூறியவாறுங் கொள்க.—ஓ
காரம்-எதிர்மறை.—இதனுள் தாமரையைச்
சிறுமைப்படுத்தித் தாமரைக்கு ஒப்புடைத்
தாகிய முகத்தைச் சாதியினாற் பெருமைப்ப
டுத்திக்கூறியதனால், சாதிவேற்றுமைஎன்னு
ம் அலங்காரம்காண்க. (௬௭)

செந்திருநின் திருமணத்திற் சேர்ந்தசர
மூன்றழுந்தித்திகழ்வதென்கோ, மந்தரமத்
திமதாரமூவகைநாதமூமெல்லை வகுத்ததெ
ன்கோ, கொந்திரையுந் துணர்ப்பூகங் கொ
ழுத்தபசுங்கழுத்தின்வரைக்குறிகண்மூன்று,
மிந்திரையுஞ்சயமகளுங்கலைமாதும் புகழ்வ
தல்லால் யானென்சொல்வேன். ※

இ-ள். சிவந்த அழகினையுடையவளே. ம
ணத்தினால் வண்டுவந்து ஆரவாரஞ்செய்யும்
பூம்பாளையையுடைய கமுகுபோலுங் கொ
ழுத்தபச்சென்றகழுத்தினிடத்திரேகையாகி
யகுறிகள் மூன்றையும்-உன்னுடைய திரும
ணத்தில் ஒன்றோடொன்றுசேர்ந்த பொற்ச

ரமூன்றும் அமூந்தப்பட்டுத் திகழ்வதென்று சொல்வேனே. அம்மொழிந்து மந்தரம் மத்திமம் தாரம் என்னும் மூவகை ஓசைக்கும் எல்லைவகுத்ததென்று சொல்வேனே. அவற்றை அறிந்து திருமகளும் சயமகளும் கலைமகளும் இன்னதென்று புகழ்வதல்லாமல் யான் ஏதென்றுசொல்வேன்-எ-று. ✻உத்தரபூமியிலே மணஞ்செய்யும்பொழுது மூன்றுபொற்கயிற்றிலுல்செய்த ஓரணி கழுத்திற்பூட்டுவார்கள். அதுபற்றித்- திருமணத்திற்சேர்ந்தசரமூன்றமூந்தித்திகழ்வதென்கோ என்றும், தேவி சங்கீதவித்தையிலே வல்லவள் ஆதலால் அது எல்லாம் இம்மூன்றிசையிலே நடப்பதுசருதி - மந்தர மத்திம தார மூவகை நாதமு மெல்லை வகுத்ததென்கோ என்றும், கூறினர்.—ஓகாரங்கள்-வினு. இதனுள் தற்குறிப்பேற்றம் என்னும் அலங்காரங்காண்க-[இவ்விரண்டுகவியும் கழுத்தின்வர்ணனைகூறின.] (௬௮)

முன்னமொருதலைசினவுன் முதல்வரா லிழந்தவயன்முகங்களுன்கா, லுன்னழகுக்கேற்றபசுங்கழைமணித்தோளொருநான்கும் வழுத்துகின்று, மின்னமொருசிற்றமெழுந் தரிதலையை யெனினு மிவட்டமென்றேளைச், சொன்னதலைக் கழிவிலையென் றதிர்றுணிந் ததுணிவன்றே சுருதிவாழ்வே ✻

இ-ள். சுருதியில்வாழ்கின்றவளே. உன்னு டையமுதல்வரிடத்து இன்னும் ஒருக்கால் சின மெழுந்து அரிந்து விடுதலையை என்று சொல்லினும் இவனுடைய பெரியமெலிய தோளைப்புகழ்ந்துசொன்னதலைக்கு அழிவில்லையென்று அப்பயத்தினின்றுந் துணிந்து துணிவினால், தன் மேலேசினந்தஅம்முதல்வராலேமுற்காலத்தில் ஒருதலையைஇழந்தஅயனானவன் - தன்னுடைய முகங்கள் நான்கினும் உன்னுடைய அழகுக்குஎற்றபசுங்கழைபோலும் அழகையுடைய தோள் ஒருநான்கும் வழுத்துகின்றான்-எ-று. ❊பிறஉறுப்புக்கள் எல்லாம்இருக்கத் தோள்களை வழுத்துவது அபயத்தைத்தருவதனால். — மூன்றும்வேற்றுமை - விகாரத்தாற்றொக்கது. — உம்மை - எதிர்மறை — அன்றும் ஓவும் - அசை. — இதனுள் குணவேதுஎன்னும் அலங்காரம் காண்க. [இதுதோளின்வர்ணனைகூறியது.] (௬௯)

திருமகடன்சீறடியாற் றுவண்டுமதிற்செம்பஞ்சாற்செங்கேழ்பெற்று, மருமுளரியெழில்படைத்ததிதுவோநம்பியற்கையெதிர்மலர்வதென்றே, யிருகரமுநகைத்தநகையொளியையுனதெழிலுங்கொன்றிறைஞ்சிநாளு, மருமறைகள் வழுத்துகின்றதிசயமோ பேதைமையோவன்போவம்மே. ❊

இ-ள். தாயே. திருமகளுடையசிறியஅடியினால் துவண்டும் அவ்வடியில்சூட்டிய செம்பஞ்சினால்சிவந்தநிறத்தைப்பெற்றும் இக்காரணங்கொண்டு மணத்தையுடைய தாமரை அழகுபடைத்தது இதுவோ நம்மியற்கை அழகெதிரோநின்று மலர்வதென்றுநோக்கி உன்னுடையஇரண்டுகைகளும் நகைத்த நகையைஉன்று அழகிய நகமென்றுவணங்கி நாடோறும் அரியவேதங்கள் வழுத்துகின்ற அதிசயத்தினாலோ பேதைமையினாலோ அன்பினாலோ எனக்கு அறியப்படுவதில்லை நீ சொல்வாயாக. எ-று. ※ இதுவோவென்பதனுள் ஓகாரம்-மந்தாரமலர் பாரிசாதமலர் முதலாகியமலரினின்றும்பிரிக்கப்பட்டு இழிவுதோன்றநின்றதனால், பிரிநிலை—ஒழிந்த ஒகாரங்கள்-வினா.—இதனால் நகங்கள் விளங்குதலாகிய இயல்பினையொழித்து அவைநகைத்த நகையென்றுகவிகருதிய அதன்மேல் ஏற்றிக்கூறுதலானும், நகமல்ல என்று உண்மைமையைமறுத்தலானும், தற்குறிப்பேற்ற வவநுதி என்னும் அலங்காரங்காண்க. [இது கையின்வர்ணனைகூறியது.] (௭௰)

எழுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

நித்தரொருபக்கமயி னிற்களிறன்வட்டமுலை நிற்குமெழிலிற்றனதுசீர், மத்தகமெ

ணத்தனில யிர்த்தொருக ரத்தைமுடி வைத்
துறவுறத்தடவுமான், முத்தமுலை செப்புவ
தெனக்களிறு பிற்குமரன் மூற்புதல்வர் து
ய்த்தவமுதா, லத்தலைமை பெற்றனர திற்றி
வலைகிட்டினுமெனற்பவுயிர்முத்திபெறுமே.

இ-ள். நித்தருடைய ஓர்பக்கத்தில் இருக்கின்றமயில்போன்றவளே. உன்னுடையவைம ந்தனுகிய களிற்றுமுகத்தையுடையவன் நின்னுடையவட்டமுலை இறுமாந்துநிற்கும் அழகினுலே தனதுஅழகிய மத்தகம் உன்மார்பிலேவந்ததோஎன்று தன்னிலேஐயுற்று ஒப்பற்ற புழைக்கையைத் தன்முடிமெலேவைத்து உறவுறத்தடவும்அதனுல் முத்துவடத்தையுடைய முலை எழுச்சியை ஒருவர் புகழ்ந்து எவ்வாறுமுடிவது அக்களிற்றுமுகனும் பின்பிறந்த குமரனுமாகிய புதல்வர் முற்காலத்திலே உண்ட அமுதமயமாய் இருக்கின்றபாலினுலே எக்காலமும் பிள்ளையார்என்றுசொல்லும் அத்தலைமையைப்பெற்றனர். அதிலே ஓர்திவலைகிட்டினும் எஞ்சிறிய உயிர் முத்தியைப்பெறும்-எ-று. ❁ உம்மை-சிறப்பு.— ஆல் - அசை.—இதனுள் திரிபதிசயம் என்னும் அலங்காரங்காண்க. (எக)

முக்கணிறை வற்குமயன் முற்றவெழின்
மூற்றுமுலைமுட்டியசுரப்பொழுகுபான், ம

க்கவிருவர்க்கருளவக்களிறுமிக்குகனு மட்டி
ளமைமுற்றுகிலரா, லக்கடலுதித்தவமு தத்
தினையெடுத்ததிலடைத்திருகண் முத்திரையி
ன்வாழ், செக்கர்மணி மெய்க்கலச மத்தனை
யுன்வட்டமுலைசெப்பலமலைப்புதல்வியே. *

இ-ள். மலையரசன்புதல்வியே. மூன்றுக
ண்ணினையுடையஇறைவனுக்கு ஆசை மயக்
கம் முதிர அழகு முதிரும் உன்னுடைய மு
லையினிடத்துநிறைந்த சுரப்பின்றும் ஒழு
காநின்ற பாலை மக்களாகிய இருவர்க்கும்
கொடுக்க, அக்களிற்றுமுகனும் இக்குகனும்
மட்டுப்பட்ட இளமைநீங்கி முற்றுகிலர். அத
னால் பாற்கடல் உதித்த அமுதத்தினை எடுத்
து அதனுள்ளே அடைத்து இருகண்ணாகிய
முத்திரையினால் அழியாமல்வாழப்பட்ட சி
வப்பையுடைய மாணிக்கக்கலசமுழுதும்உ
ன்னுடையவட்டமுலை. அதனை யாவரும்செ
ப்பென்றுசொல்வதன்று-எ-று. * மெய்-
கலசத்துக்குஅடையாய்நின்றது.—உம்மை
எச்சநின்றது.— அகர இகரச் சுட்டுக்கண்
முறையே முற்பிறப்பையும் பிற்பிறப்பை
யும் உணர்த்தின.—மற்று ஓரகரச்சுட்டு-உவ
ர்க்கடலை ஒழிக்கநின்றது.—முலையில் கண்
ணிருப்பதுகருதி-இருகண்முத்திரையில்வா
ழ் செக்கர்மணி மெய்க்கலசமென்றும்,குழ

ந்தைப்பருவநீக்கவேண்டி - மட்டிளமைஎன்றும், கூறினர் — இதனுள் தற்குறிப்பேற்ற வவநுதிஎன்னும அலங்காரம் தோன்றுகின்றது. (எ௨)

கொற்றவாரணமுகம கன்பொரு குஞ்சரானனநிருதனு, ரிற்றகோடுதி ராரமாலிகையிதழ்மணிப்ரபை தழையவே, பெற்றபாகபிநாகபாணிப்ரதாபமோடணைபுகழெனு, வுற்றதாயினு முனதுபொற்றன முலைபடாநிறைசெல்வியே. *

இ-ள். நிறைந்த செல்வத்தை யுடையவளே- கொற்றத்தையுடைய யானைமுகனாகிய உன்னுடையமகன்சென்று நெருக்கிப் பொரப்பட்ட கயமுகாசுரனுடைய ஒடியப்பட்ட கோடானது உதிர்த்த முத்தினால்செய்த உனதுமார்பில்தங்கும் மாலையினிடத்து வாயின்இதழாகிய மாணிக்கஒளிவந்து தழையவே, அச்சிவப்பும் வெளுப்பும் உன்னைப்பாகத்திலேபெற்ற பிநாகபாணியினுடைய பிரதாபமுடன் புகழென உற்றதனால் இத்தன்மையையுடையதென்று சொல்வதாயினும் உனது பொலிவுபெற்ற முலையின் வளமை சொல்லமுடியாது-எ-று. * கயமுகாசுரனுடைய கோடு ஒடியும்படி போர்செய்து அக்கோடு உதிர்த்த முத்தினால் மாலைசெய்

னுவிநாயகனாற் றரப்பட்டுப் புனைந்த மாலை என்க.—பிரதாபம் சிவப்பு புகழ் வெளுப் பென்பதனால்-பிரதாபமோடணைபுகழெனு வுற்றது என்றார்.—உம்மை - சிறப்பு.—இத னுள் தற்குறிப்பேற்றம்என்னும் அலங்கார ம் காண்க. (எ௩)

தருணமங்கலையுன்றுசிந்தை தழைந்தபா லமுதூறிநு, லருணகொங்கை யிலது பெரு ங்கவி யலைநெடுங்கடலாகுமே, வருண நன் குறுகவுணியன்சிறுமதலையம்புயல்பருகியே பொருணயம்பெறு கவிதையென்றொரு பு னிதமாரிபொழிந்ததே. *

இ-ள். இளமையாகிய மங்கலத்தை யுடை யவளே. சாதிநன்மைஉற்ற கவுணியகோத்தி ரத்தையுடைய சம்பந்தனென்று சொல்லப் பட்ட சிறியமதலையாகிய அழகியமேகம் உ ண்டு பொருணயம்பெற்ற கவிதையென்று ஒப்பற்றதூய்மைபொருந்திய மாரியை உல கத்தின்கட்பொழிந்தது அதனால்நின்னுடை யசிந்தையினிடத்து திரம்பியபாலாகிய அமு துவந்தூறில், சிவப்பையுடைய உன் கொங் கையினிடத்தே அது பெருங்கவியாகிய அ லையையுடைய கடலாமோ. நீசொல்வாயாக. எ-று- ☆ புயல்பருகுவது கடலினிடத்தாக லால்-கடலாமோஎன்றும், தேவாரமென்னு

ம்பாட்டையாவரும்கற்கஓதியவதனுல்-பொ ருணயம்பெறு கவிதைபென்ருெரு புனித மாரி பொழிந்ததுஎன்றும், கூறினர்.—ஓகா ரம்-வினு.—இதனுள் அதிசயம்பற்றிய சிற ப்புருவக மென்னும் அலங்காரம் காண்க. [இந்நான்குகவியும் மூலையின் வர்ணனை கூ றின.] (எச)

மூலமே மதின் மகிழ்நர் கோப முதுகனற் பொருதுமேவா, கோலநாபி மடுவினிற்கு ளிப்பவந்தவெம்மையான், மேலவாவு தூமரே கை வெரொழுங்கொழுந்தையோ, நீலரோம ரேகையென்று நீணிலங்குறிப்பதே- *

இ-ள். எல்லாப்பொருட்கும் ஆதியாய் இ ருக்கின்றவளே. நின்னுடையகணவரதுகோ பமாகிய பெரியகனலைப் பொறுக்கமாட்டா மல்-காமனுனவன் உன்னுடைய அழகுபொ ருந்தியநாபியாகிய மடுவில்விழுந்து குளிப் ப அப்பொழுது வெதும்பியவெம்மையினு ல் மேற்கொள்ளுந் தூமரேகையினது வே ருன்றி எழுங்கொழுந்தைத்தானே நீநிறத் தை உடைய உரோமரேகைஎன்று நீண்டநி லத்தினுள்ளார் குறித்துச்சொல்வது. எ-று. * மேலஎன்பதனுள் அகாரம் சாரியை.— ஓகாரம்-வினு.—இதனுள் தற்குறிப்பேற்ற வவதுஇஎன்னும் அலங்காரம்காண்க. (எரு)

முளரிமாதுன் முலையிரேடு முலைநெருக் கவிடையில்வான், வெளியினீலமோடியந்தி வியன்முழைக்குணுழைடவே, தெளியநீரில் யமுனைநீவுசிறுதரங்கமனையபே,ரொளியின் ஞானமருளு மீதுரோமரோகை யென்னவே

இ-ள். தாமரையில்இருக்கின்றமாதே உன்னுடைய முலையினோடுமுலைநெருக்கு நெருக்குண்டு அவற்றிற்கு நடுவேநின்ற ஆகாயமானது வெளியின்வழியே நீலநிறமாக ஓடி உனது உந்தியாகியவிரிவையுடையமுழையினிடத்து உள்ளாக நுழைந்து மறைய யமுனையாற்றில் தெளிந்தநீரிலே நீவுகின்ற நேரியதரங்கம்போன்ற அதனுடைய பெரிய ஒளியினால் உலகம் உரோமரோகைஎன்று மருளும்-எ-று. ஞாலமென்பது - ஆகுபெயராய ஞாலத்துவாழும் உயிரெனவாம்.— நெருக்குண்டபடியினால் ஆகாயம் நீலநிறமாயிற்று.— நான்கனுருபை ஏழனுருபாகக் கொள்க.—இதனுள் மேற்கவியுள் தோன்றிய அலங்காரமேகாண்க. [இவ்விரண்டுபாட்டும் உரோமரோகையின் வர்ணனைகூறின.

தூயகங்கைநிலைபடைத்த சுழிதனத்துமுகையினு, லாயதுங்கரோமவல்லியாலவாலம் விரகமே, யபரும்புமோமகுண்ட மிறைவர் செக்கணிடவிடா, மேயகஞ்சமடுவுனுந்

றிவேறுரைத்தென்விமலையே. *

இ-ள். விமலையே. உன்னுடைய உந்தியா னது தூயகங்கையாறு ஒருபொழுதுநீங்கா மல் நிலையாகப்படைத்தசுழி - அதுவுமன்றி முலையாகியமுகையைத்தாங்க வேண்டுவதனா ல் பிறந்த உரோமமாகிய வல்லிவளரும் பாத்தி- அதுவுமன்றி எல்லார்க்கும்விரகத்தைத் தரும் காமனுடைய தீ அரும்பும் ஓமகுண் டம். அதுவுமன்றி நின்னிறைவராகிய சங்க ரருடையசிவந்தகண்ணாகியதாமரை இடைவி டாதுமேவியமடு இவையன்றி வேறென்று க உரைத்தால், யாது ஒப்புடையது - எ - று. ※ விரகவேடையரும்பு மோமகுண்டம் என வே-காமன் எல்லாரையும் வெல்வதற்கு ஆகு திபண்ணும் ஓமகுண்டமாயிற்று.—செய்து என்னும் வாய்பாட்டுவிடாது என்னும் எதிர் மறைவினையெச்சம்விடாஎனக்கடைக்குறை விகாரமாயது-ஆலவாலம்- பாத்தி.—அத்து ச்சாரியை-அல்வழிக்கண் வந்தது.—இதனு ள் உருவகதீவகம்என்னும் அலங்காரம்கா ண்க- [இது உந்திவர்ணனை கூறியது.] (௭௭).

தரைமடந்தைபரவுமங்கைதனதடம்பொா றுதுநின், திருமருங்குலறவளைந்து சிறுகிமுடி விரோகையாய், உரைபிளந்தொ ரிடிகரைக் குள்வாழ்மரத்தொடொத்தது, ஆரைகடந்

ருவிடுமுன்மற்றொருறுதிதேடவெண்ணுமே.

இ-ள். நிலமடந்தையானவள் பரவுகின்ற மங்கைப்பருவத்தை யுடையவளே. உன்னுடையகொங்கையைப் பொறுக்கமாட்டாமல் உனது அழகிய மருங்குலானது மிகவளைந்துசிறுகி மூவிரேகைபோல வரைவரையாய்விட்டு ஓர் இடியும் ஆற்றில் கரையின்கண் உள்வாழ்கின்றமரத்தோடு ஒத்ததனுல் உனக்கு அழிவில்லை என்னும் உரை இறந்துவிடுமுன் பிறிதோர் உறுதிதேட அஃதெண்ணும்-எ-று. ✻ மூவிரேகை-உந்தியின்கீழ் இருக்கும்வரை.—ஓர் கொம்பானது ஒடியவளையுமளவில் அதன் அரையிலே இரேகைஇரேகையாகவிடும் அதனுல், மூவிரேகைபாய் வரையிளந்தது என்றார்—நான்கனுருபை எழனுருபாகக்கொள்க.—இதனுள்உவமைத்தற்குறிப்பேற்றம்என்னும்அலங்காரம் காண்க.

வம்பைத் தொலைத்துதறி யிறுகிக்கனத்திளகிவருபுடை நெருக்கி வளர்மாக், கும்பக்கடாக்களிற்றினையனைய வுனதுமுலைகொடிதுகொடிதென்றுவெருவார், வம்பொற்றளிக்கமலவிறைபொறாதிடையெனவழுத்துபூணெனமுனிவரோ, டும்பர்க்குமுளமருள வொளிகெழுமி ரேகைமூன் றுலகமோ தெளிவதுமையே. ✻

இ-ள். உமையே. இறுகிஅடிகனத்துமே ற்கட்டப்பட்டிருக்கின்ற கச்சைத்தொலைத் து அதனை உதறி இளகி அசையும் பக்கங்க ளைநெருக்கிவளர்கின்ற பெரிய மத்தகத்தை யும் மதத்தையுமுடைய களிற்றைப்போன்ற உனதுமுலையைக் கொடியதுகொடியதென் றுவெருவி அழகிய பொன்னிறத்தையுடைய ஒப்பற்றகமலத்தில் இருக்கின்ற இறையாகிய நான்முகன் இம்முலையை இடைபொறுக்க மாட்டாது என்று அழுத்திய பூணென்றுமு னிவருடன் தேவருக்கும் உள்ள மருட்சியை த்தர ஒளிபொருந்திய மூன்று இரேகையை உலகத்தில் உள்ளாரோ இன்னதென்றுதெளி வது தெளியமாட்டார்-எ-று. ✽ அம்பொற் றனிக்கமலையிறைபொறுதிடையென வழுத் துபூண் என்று பாடமாயின், திருமகளான வள் சிறிதுபொழுதும் இடைபொறுது என் று அழுத்திய பூண்என்றுபொருளுரைக்க.. களிறு-தோற்றப்பொலிவினுல்முலைக்கு உவ மையாயிற்று. அன்றியும் கும்பக்கடாக்களி ற்றினையனையவுனதுமுலைஎன்பதற்குக் கடக ளிற்றின்கும்பத்தினையனைய உனதுமுலை என் று மொழிமாற்றிப் பொருளுரைப்பினும் பொருந்தும்.—உம்மை-சிறப்பு.—ஏகாரம் எதிர்மறை.—இதனுள் தொழிலதிசயம் என்

னும் அலங்காரமும் திரிபதிசயம் என்னும் அலங்காரமும் காண்க. [இவ்விரண்டுபாட்டும் இடையின்வர்ணனைகூறின.] (எகூ)

கொத்துவிரி யலர்சோலை யிமயவெற்பரசன்மெய்க்குலமலைப் பக்கமெனவாழ் த்தனை விரிந்தவகலத்தொடு பெரும்பாரமடையவுனி தம்பவிடையே, யெத்தனைபெரும்புவனமிற்றுமழிவிலையிதற்கெனச் சேமநிதிபோல், வைத்ததுபரந்திடங் கொண்டுலகையிடமறவருத்தவோமதுரவமுதே. *

இ-ள். மதுரத்தையுடையஅமுதம்போன்றவளே. கொத்தின்கண்விரிகின்ற அலராப் பொருந்திய சோலையையுடைய இமயமலையரசனுடம்பாகிய குலமலையினதுபக்கமெனவாழ்கின்ற அவ்வளவுவிரிந்த விரிவுடனே பெரியபாரமுழுதும் உன்னுடைய நிதம்பத்தினிடத்தே எத்தனைபெரியபுவனங்கள் இற்றழியினும் இதற்குஅழிவில்லைஎன்று சொல்லும்படிக்குச் சேமநிதிபோல வைத்தது - பின்புபரந்து இடங்கொண்டு உலகை இடமற விரிவினாலும் கனத்தினாலும் வருத்தும்படிக்கோ-எ-று. ஓ உம்மை-சிறப்பு.— ஒகாரம்-வினா.—இதனுள் பொருளதிசயம் என்னும் அலங்காரம் காண்க. [இது நிதம்பவர்ணனைகூறியது.] (அ0)

எண்சீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

பொற்கதலிபுறங்காட்டுங்குறங்கால்வேழ
ப்புழைக்கைதடிந் துஞ்சிவனைப்பணிந் துதே
ய்ந்த, வற்கடினமுழந்தாளிற் கும்பஞ்சாய்த்
து மணிமருப்பைக்கனதனத்தால் வளைத்து
மம்மே, நிற்கடின கோபமம ராமைகண்
டோ நித்தரதன் றொக்குரித்த துடுத்தநேய
ம், பிற்கருதி யிவளுறுப்போ டுவமை வீறு
பெற்றதிது வென்னுமிந்தப் பெருமைகண்
டோ. *

இ-ள். தாயே. மேருவினிடத்துப் பொ
ன்மயமாய் இருக்கின்ற வாழைஅஞ்சிப் புற
ங்காட்டப்படும் குறங்கினால் யானையினது பு
ழைக்கையைத் தடிந்தும் நின்கணவராகிய
சிவனைப்பணிந்து தேய்ந்தகடினத்தையுடை
ய வலியமுழந்தாளினால் அதனுடைய மத்த
கத்தைச்சாயச்செய்தும் அடிகனத்தமுலையி
னால் மணியையுடைய அதனமருப்பை வண
ங்கச்செய்தும் அதன்மேல் நின்னுடையகடி
னமாகிய சினம் அமராதிருத்தல்கண்டோ-
நித்தர் அவ்வியானையின்தோலை உரித்துப்பி
ன்கருதி அதன்தோலை மேற்போர்வையாகச்
சூழ்ந்துகொண்டநேயம் இவளுடைய உறு
ப்புடன் தன்னுடைய உறுப்பை உவமையா

௯ உவமிக்கப்படும் உயர்ச்சிபெற்றது இது வென்று பிறர்சொல்லும் இப்பெருமையை க் கண்டோ. எ-று. ✿ பொற்கதலி என்ப தற்குப் பொன்னாற்செய்த கதலி என்று பொருள் உரைப்பினும், அமையும். —உத்தமிகட்கு இயல்பு நித்தமுந் தங்கணவரை ப்பணிதலாதலால்-சிவனைப்பணிந்து என்று ம், யானையினதுமத்தகம் கடினமாய் இரு த்தலால் அதனைத்தள்ளி நிற்பதற்கு அதனி னுங்கடினமாய் இருப்பது வேண்டித்- நே ய்ந்தவர்கடின முழந்தாளிற் கும்பஞ்சாய்த்து என்றும், கூறினர் —மதம் மத்தகத் துளிருந்து புறப்படுதலில் - கும்பஞ்சாய்த் து என்றும், மருப்பு வளைந்திருப்பதினால்- வளைத்து என்றும், அவற்றின் றன்மை தமதாழிலுங் கூறப்பட்டன.—உடுத்தல்- சூழ்ந்து கொள்ளுதல். "கருநீர்க்குண்டகழுடுத்த, பெருநீராழித்தொல்லுலகுழிக்கே" என்று ம்பிறரும்.—ஒகாரங்கள் - வினா.—கேசாதி பாதவர்ணனையாக முறையே கூறுகின்றவர் முலையை ஈண்டெடுத்துக்கூறியது- தேவியு டைய உறுப்புக்கு உவமைப்பட்டிருந்தயா னையினுடைய உறுப்பெல்லாம் சிறுமைப்ப டுத்தவேண்டி.—இதனால் தற்குறிப்பேற்ற ம் என்னும் அலங்காரம்காண்க. [இது கு

றங்கின்வர்ணனையும் மூழந்தாள்வர்ணனையும் கூறியது.] (அக)

உம்பர்தொழுந் தொறுமகுடச் சாணைதீட்டியொளிருநக நுனைக்கணையோ ரைந்துமைந் தரு௺ செம்பொன்மணிக்கணைக்காலா மிணைப்பொற்றூணி சேர்த்தன்றே சிவன்பகைவேடருகின்று, ணம்பொருபதி தனித்தனையின்றன் றுபோல வைங்கணைதொட்டழியினது பழுதென்றன்றே, வம்பமருங்கனதனப்பொற்றிருவேயுன் றன் மனவிரக்கஞ்செயலொருவர்மதிப்பதன்றே. *

இ-ள் கச்சுப்பொருந்துங்கனத்தமுலையையும் பொலிவுபெற்ற அழகினையும் உடையாளே. தேவர்வந்து தொழுந்தோறும் அவருடையமகுடமாகியசாணையிலேதீட்டி ஒளிருகின்ற நகமாகியநுனையையுடைய அம்புகள் ஓரைந்தும் ஐந்தும் செம்பொன்போலும் நிறத்தையுடைய அழகுபொருந்திய உன்கணைக்காலாகிய பொன்னாற்செய்த இரண்டு தூணியின்கண் முறையே சேர்த்துச் சிவனிடத்தில் உள்ள பகையைக் காமனுனவன்றீர அக்காலத்தில் ஐந்தம்பினைத்தொடுத்து நெற்றிக்கண்ணினுல் அழிந்ததுபோல இக்காலத்தில் ஐந்தம்பினைத்தொடுத்து அழியில் அது பழுதென்று பத்தம்பினைக் கொடுத்

தணையாகலால்; உன்னுடைய மனத்திற் கோசரிக்கும் நினைவின்செயலை ஒருவர் இவ்வளவு என்று மதிப்பதன்று. எ-று. ❀ செம்பொன்மணி-கிண்கிணி - எனினும், அமையும்.—திருகின்றான் என்னும் வினைமுற்றை-வினையெச்சமாக்குக.—இரண்டிடத்து அன்றும் ஒவும்-அசை.—இதனுள் இயைபுருவகம் என்னும் அலங்காரமும் மேற்கூறிய கவியினுள்ளேதோன்றிய அலங்காரமும்காண்க. [இதுசணைக்கால்வர்ணனைகூறியது.]

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

உளமகிழ்மகிழ்நர்சென்னியறுநதிவிளக்கமாயோன், கிளர்முடிப்பதுமராகக் கேழொளி செம்பஞ்சேய்க்கு, முளரிநின்பதங்கள்வேதமுடியுறப்பதித்தவ்வாறெளியவென்றலைமேல்வைக்கவிரங்குவதென்றுதாயே.

இ-ள். தாயே. மிக்ககாமத்தை விளைவிக்கவேண்டி நீ ஊடுதலால் உன்மேல் மனமகிழ்ந்திறைஞ்சும் நின்கணவருடைய முடியில் உற்ற கங்கையாறனது கழுவி விளக்க நீ கொடுக்கும் பயன்களினால் இறைஞ்சும் திருமாலுடைய அடுக்கடுக்காகக் கிளர்ந்த முடியில் அழுத்திய மாணிக்க ஒளி நிறமானது ஊட்டிய செம்பஞ்சுக்குழம்பு நிகர்க்கப்படுந் தாமரைபோலும் நின்னுடைய பா

தத்தை வேதம் தனது அந்தத்திலே நீங்கா மல் பதித்தபடி பதிக்கப்படும் அதனை அவ் வாறு எளிய என்றலைமேல் வைக்க நீ இரங் குவது எப்பொழுது. எ-று. ※ இதனுள் பண்புவமை என்னும் அலங்காரங்காண்க.

அரியமென்காவினீபுக்கசோகினிற் பாத மேற்ற, வுரியநம்பதத்தையீதோ வுறுமெ னப்பொருதுபெம்மா, னெரியுற மரத்தை நோக்கு மியல்பினைக்கேட்டும்யானும், வ ரிமலர்ப்பாதம்போற்றும் வளமினி தினிது மாதே. ※

இ-ள். மாதே. கிடைத்தற்கு அரிய மெ ல்லிய தளிர்களையுடைய உனதுகாவிலேநீபு குந்து ஓர் அசோகமரத்தின்மேல் உன்பா தத்தைவைக்க, யான் பெறுதற்கு உரிய பத த்தை இவ்வசோகமரமோ பெறுமென்று அதனை மனத்திற்பொறாமல் சிவனனவன் க ண்ணால் எரியுற அம்மரத்தை நோக்கும் மு றைமையினைக்கேட்டிருந்தும், யான் வண் டுகள்பரந்த மலர்போலும் உன்னுடையபா தத்தைப்புகழும் வளம் இனியது இனியது. எ-று. ※ இனிதினிது என்பது குறிப்புமொ ழியாகலால், அது கைப்பது கைப்பதுஎன வாம்.—வண்டுகள் சிலம்பில் அழுத்திய நீல மணிக்கு உவமை.—பாதிமுதலாகியபத்து

மரங்களுள் அசோகமரம் நன்மகளிர்பாதம் வைகக மலரோடுகூடிக் கொம்புதாழ்ந்து நிற்றலால், அசோகினிற் பாதமேற்ற என்றார் "நித்திலமுலைபிஞர்த நெடுங்கண்ணி ஞெக்கப்பெற்றுங், கைத்தலந் தீண்டப்பெற்றுங் கனிந்தனமலர்கள்காண, வைத்தலர்கொய்ய த்தாழ்ந்தமரமுயிரில்லையென்பார், பித்தவராயிற்பேய்களென்றலாற்பேசலாமே,, என்றார்பிறரும்.—ஒகாரப்-பிரிநிலை.—உம்மை-சிறப்பு.— இதனுள் தற்குறிப்பேற்றம் என்னும் அலங்காரம் தோன்றுகின்றது (அச)

எழுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

மறுமடந்தையைமொழிய நின்பதமலர் வெகுண்டரனுதலிலோர், முறையறைந்திட விழியினுப்பட முதுபழம்பகை கருதிவே, ளிறையை வென்றனன் விழியை வென்றன னெனமுழங்கிய குரலெனு, தறைசிலம்பெ ழுமரவமென்பதெனருணமங்கல கமலையே.

இ-ள்· அருணநிறத்தையும் மங்கலத்தையும் உடையகமலையே. உன்னுடைய கணவனாகிய சிவன் தன்னுடன்நீ ஊடவேண்டி மறு மடந்தையாகிய கங்கையைப்பார்த்துச் சாதமொழியாகமொழிய, அப்பொழுது நின்னுடைய பாததாமரை வெகுளுதலோடு கூடி உளதுஊடலைத் தீர்க்கப்பணிந்து கிட

க்கின்ற அச்சிவனுதலிலே ஒர்முறைஉதைந்தி ட அஃது அந்நெற்றியினுமன்றி அதனில் இருக்கும் கண்ணினும்பட அக்கண்ணினால் எரியுண்டபெரியபழம்பகையைக்கருதி உன் பாதத்தைப்பற்றிஇருக்கின்ற காமனானவன் என்னைவெகுண்டஇறைவனைவென்றேன் என் னை எரித்தவிழியைவென்றேனென்று முழங் கியகுரலென்றுசொல்லாமல்-பாதத்தில்அடி படும் சிலம்பினின்றும்எழும் ஆரவாரமென் றுயாவருஞ்சொல்வது-யாதினைக்கருதி-எ-று. ❋ உம்மை - இறந்ததுதழீஇயஎச்சவும்மை. இதனுள் தற்குறிப்பேற்ற வவநுதி என்னும் அலங்காரங்காண்க. (அ௫)

இமநெடுங்கிரியுலவியுங்கவினெழுநிரந்த ரமருமே, லமர்பெருந்திரு வருளுநின்பத வருணமுண்டகமனையதோர், கமலமென்ப துபனியில்வெந்திதழ்கரியகங்குலின் முகுள மாய், விமலையந்திருமனையெனும்பெயர் வி ளைவதொன்றலமுதல்வியே. ❋

இ-ள். முதல்வியே. நின்னுடைய பாத மாகியசிவப்புடையதாமரையானது மே லெங்கும்பரந்துகிடக்கின்றபனித்திவலைகளை யுடைய நெடியகிரியினிடத்து உலவியும், அ ழகுமிகப்படும். அதுவுமன்றி எப்பொழுது ம் அலர்ந்திருக்கும். தன்மேல் அமர்ந்திருக்

கின்றபெரியதிருவை அடியார்க்குக்கொடுக்கும். பாததாமரைக்கு நிகரொன்று இருப்பதாகிய கமலமென்றுசொல்லப்படுவது-பனிபடுவதனால்இதழ்வெந்துகரியஇராப்பொழுது முகுளமாய்த் திருவினுடையமனையென்றுசொல்லும்பெயரைத்தரப்படுதலினால், இதுவும்அதுவும் ஒன்றல்ல.வேறுபாடாம்-எ-று. ※ பாததாமரைதிருவைக்கொடுக்கும் இது திருவைக்கொடாது தன்னிடத்தேவைத்திருக்கும்என்பதுகருதி் வியலையந் திருமனையெனும்பெயர் விளைவது என்றார்.— உம்மை- இழிவுசிறப்பு.—இதனுள் வேற்றுமையுருவகம்என்னும் அலங்காரங்காண்க. (௮௭)

பஞ்சமுத்திலும் வாடுநின்பத பங்கயத்திணையொப்பெறா, விஞ்சைகற்றவர் வன்புறக்கமடத்தைவீணில்வியப்பரா, மஞ்சனப்புயறங்கைநின்வரரம்பிமீதிலும்வைப்பராம், வஞ்சகக்கொடுநெஞ்சரத்தனை வல்லரல்லர்நினைக்கினே. *

இ-ள். கறுப்பையுடையபுயல்போன்றதிருமாலுடைய தங்காய். செம்பஞ்சுஊட்டினும் அதுபொருமல்வாடும் நின்னுடையபாததாமரைஇரண்டிற்கும் ஒப்பென்று அறிவுண்டாதற்கு ஏதுவாகிய வித்தையைக்கற்றவர் வலியமுதுகையுடைய ஆமையை வீணி

லேவியந்துசொல்லுவர். அதுவுமன்றி நின்னுடையகணவராகியசங்கரர் உன்னை மணஞ்செய்தபொழுது அப்டாகதாமனாயைவலிய அம்மிமேலும் எடுத்துவைப்பர். அதனால் ஆராயுமிடத்து இவர்கள் வஞ்சகத்தையுடையகொடியநெஞ்சினர். அதன்மென்மைத்தன்மை அறியும் அவ்வளவு வல்லரல்லர்-எ-று. ❋ அஞ்சனப்புயல்- இரண்டாம்வேற்றுமைத்தொகைப்புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித்தொகை.— விரித்தல் விகாரத்தால் வஞ்சம் வஞ்சகமெனவாயிற்று.— உம்மைகள் - இழிவுசிறப்பு.—ஆமென்பன- அசை.— இதனுள் குணவதிசயம்என்னும் அலங்காரம்காண்க.

அற்றவர்க்கருள்செய்யுமம்மைநினற்பு தப்பதமம்பொனு, மற்றவர்க்கருள்பொற்றருத்தரவுடறிந்திலமென்னவே, முற்றுபொற்பரமாதர்கைத்தலமுண்டகங்குவி வெண்ணிலா, நற்றிறத்தொடுநாடிநாடிநகைக்கவாறுகிலொன்பமோ. ❋

இ-ள். எல்லாப்பற்றையும் ஒருங்கே அற்றவர்க்கு அருளைச்செய்யும்தாயே. கொடுக்கும் தொழிலைச்செய்யும் பொன்னிறத்தையுடைய கற்பகதருவானது அழகிய பொன்னாட்டை உற்ற தேவர்க்குத் தன்னாற்கொடுக்கப்படுவனவற்றைக்கொடுக்க,அதுகண்டு நமக்

கு எதிராக இது கொடுப்பதனை உட்புகுந்து அறிந்திலேமென்று மூற்றுப்பெற்றஅழகையுடைய தெய்வமகளிரது கைத்தலமாகியதாமரைகுவியச்செய்யும் வெள்ளிய நிலாப்புறப்பட அக்கற்பகதருவைச் சிறுமைப்படுத்துகின்ற நல்லதிறத்துடன் நின்னுடையஅதிசயந்தரும்பாதங்களானவை நோக்கி நோக்கி நகைசெய்ய, அதனை அப்பாதங்கள் நகைக்கப்படுமென்றுசொல்லாமல் யாவரும் ஒளியையுடைய நகமென்றுசொல்வார்-அஃது யாதினைக்கருதி எ-று. ❊ யாதினைக்கருதி என்பது எஞ்சிநின்றது.—அற்றவர் என்பதற்குப்பொருளற்றவரென்று பொருளுரைப்பினும் பொருந்தும்.—இதனுள் தற்குறிப்பேற்றவணிஎன்னும் அலங்காரங்காண்க.

செய்யபஞ்சுகுழம்பெழும் புனல்செல்வி நின்பதநல்லவே, துய்யபங்கயவாணிதப்பல ஆற்றுத்தசொல்வாணர்போன், மையனைஞ்சுமூழ்மருங்கவிவாணராகி மலிந்ததான், பெய்படங்கஞ்சூழ்குழன்கவிமாற நாவிலடங்குமோ. ❊

இ-ள். செல்வத்தையுடையவளே. செய்யபஞ்சுகுழம்பக்காத்து எழும்புனலை நின்னுடைய பாதமானது வாயினால் உண்ணும்படிகொடுக்க வெள்ளியதாமரையில்இருக்கி

ன்ற கலைமகளுடைய தம்பல ஊறலை உண்ட சொல்வாணர்போல மயக்கத்தை நெஞ்சிலே உற்ற ஊமரானவரும் கவிவாணராகி மிகுந்தவதனால், உனது மெய்யடங்கலும் நிறைந்திருக்கும் உன்கவியின்மிகை ஒருவர் நாவில் அடங்குமோ அடங்காது எ-று. ※ வீசெறுவிடலடங்குமோ என்று பாடமோதுவாருமுளர்.— பாதசலத்தினல் ஊமருங்கவிவாணராதலால் உடம்பெங்கும் நிறைந்தகவி ஒருவர் நாவில் அடங்காவெனக்கொள்க.- குழம்ப எழும்புனல் குழம்பெழும்புனல் எனக் கடைக்குறை விகாரமாயிற்று.— உம்மை-இழிவுசிறப்பு.—ஓகாரம் - எதிர்மறை. இதனுள் தொழிலதிசயம்என்னும் அலங்காரமும், கருமவேதுஎன்னும் அலங்காரமும், காண்க. (அ௬)

கலி விருத்தம்.

நாடியுனதற்புதநடைத்தொழில்படிக்கும்,பேடைமடவன்னமொழிபேதநடைகூறு,
மாடகமணிப்பரிபுரத்தரவமம்மே, யேடவிழ்மலர்ப்பதமினைக்குமறைபோலும் ※

இ-ள். தாயே. அதிசயத்தைத் தருகின்ற உனது நடைத்தொழிலைக்கருதி அதன் இலக்கணத்தைக்கற்கும்பேடையாகிய மட அன்னங்களோடு நடையின்பேதத்தை இப்படி

என்றுகூறுநிற்கும் பொன்னாலும் மணியாலும்செய்த பரிபுரத்தினுடைய ஓசையானது-தோடவிழ்ந்தமலர்போலும் நினதுபாதம் அவ்வன்னங்களுக்கு உறுதிப்பட அதிர்த்துச்சொல்லுஞ்சொற்போலும்-எ-று.❈ இதனுள் தற்குறிப்பேற்றம்என்னும் அலங்காரம் காண்க. (கூ0)

தோகைநின்மலர்ப்பத சுடர்க்குடையும் வெய்யோ, னுகமணிசெய்வதோர் கண்ணாடிவடிவாகு, மோகமதி தானுமது வாகியுனமுகஞ்சேர், கோகனத மென்னிதய கோகனதமென்னும். ❈

இ-ள். மயில்போன்றவளே. நின்னுடைய மலர்போலும் பாதத்தினது சிவந்தசுடருக்கு அஞ்சுகின்றசூரியன்-உன்னுடைய வடிவத்தினது சிவப்புநிறத்தைப்பெற்றுத் தன்னுடையவடிவத்தை அழகுசெய்வதற்கு ஓர் கண்ணாடியின்வடிவாகும். அதுவுமன்றி உன்பாதத்தினது கொடைக்கு அஞ்சிஅதனால் மோகத்தையுடைய சந்திரன்றானும் அக்கண்ணாடியின்வடிவாகித் தன்னிடத்து நிழலிடச்சேர்ந்த உன்னுடையமுகமாகியதாமரையை என்னிதயமாகிய தாமரைஎன்றுசொல்லும்-எ-று. ❈ பாதத்தினதுகொடைக்கு அஞ்சுதல் அருத்தாபத்தியால்பெறப்படும். இ

தற்குக்காரணம் முகம்வேறுபடாது இருத்தலென்பதனால் தேவி முகமலர்ந்து ஈதலை எண்ணிப் பாதத்தினது கொடைக்கு அஞ்சிய சந்திரன்றான் கொடையினால் பாதத்துக்கு ஒப்புடையதாக வேண்டிக் கண்ணாடி வடிவு எடுத்து முகதாமரை தன்னிடத்து நிழலிட எதிரே நின்று அதனைத் தன்னிதய தாமரை என்று சொல்லுமெனக்கொள்க.—சிவந்தகாந்தியினால் சூரியனும் கொடையினால் சந்திரனும் உயர்ச்சியையடையர் என்பது கருதி இவ்வாறு கூறினார். "வாரிபுடைசூழ்ந்தவையகத்திற்கில்லைபாற்,சூரியனேபோலுஞ்சுடர்,, என்றும்.—"மண்ணகமனைத்து நிறைந்த பல்லுயிர்கட்காயாயமுதமீதலானும்,, என்றும் கூறினார்பிறரும்.— இதனுள் தற்குறிப்பேற்றம்என்னும் அலங்காரம்காண்க. (௬௧)

அன்பினரிரப்பதி னிரட்டியருள் செய்யு, நின்பதத ருத்துணர் நிறைந்தொளிர்வ னட்பா, மின்பமுறுதேன்முழுகு மென்னிதயவண்டினை, றன்புளக மெய்க்களி தழைக்கவருடாயே. *

இ-ள். தாயே. உன்னிடத்து அன்புடையார் இரப்பதின் இரட்டையாக ஈதலைச்செய்யும் நின்னுடைய பாதமாகிய கற்பகதருவின் பூங்கொத்திலே நிறைந்து ஒளிர்கின்ற

அழகாகிய இன்பத்தைத்தருந்தேனிற்சென்
றுமுழுகும் என்னிதயமாகியவண்டினது பு
ளகமுங்கெடாதகளிப்பும் மேன்மேல்அதிக
ப்பட,அருள்வாயாக-எ-று. ✻ தன்னென்
பது-சாரியை.—இதனுள் இயை புருவகம்
என்னும் அலங்காரமும் ஆர்வமொழி என்
னும் அலங்காரமும்காண்க [இப்பத்துக்க
வியும் பாதவர்ணனைகூறின.] (௯௨)

ஒதியிருண் மூரலொளி யுற்றகுழை வாக,
மோது முலை யற்பவிடை மூற்றுமுனிதம்ப,
மாதிபரனின்னருடிரண்டருணமாகு, மாது
நின்மலர்ப்பதமனத்தெழுதிவைத்தேன் ✻

இ-ள். எப்பொருட்கும்ஆதியாகியபரம
னுடைய இனியஅருள் ஒன்ருய்த்திரண்டு அ
ருணவடிவாகும் மாதே. முன்கூறப்படும் உ
ன்னுடைய இருள்பொருந்தியகுழலையும் ஒ
ளிபொருந்திய நகையினையும் குழைவுற்ற
மெய்யினையும் ஒன்ரோடொன்று நெருங்கும்
முலையினையும் சிறிதாகியஇடையினையும் பெ
ருத்தநிதம்பத்தினையும் மலர்போலும் பாத
த்தினையும் - மறந்துவிடாமல்என்மனத்தின்
கண் எழுதிவைத்தேன். அதனால் நீ காத்தரு
ள்-எ-று. ✻ நீ காத்தருள்என்பது-எஞ்சிநி
ன்றது.—இதனுள் ஆர்வமொழிஎன்னும் அ
லங்காரம் காண்க. [இதுஉறுப்புக்களின்மே

னுண்டாகிய உள்ளன்புகூறியது.] (௬௯)

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

தூயமதிமரகதச்செப் பொளிர்கலையுங்களங்கமுநேர் சொல்லுங்காலைக், காயுமதிதவளகருப்பூரசகலத்தொடுகத்தூரிபோலு,நீபருந்தவருந்தவவைகுறைதொறுமவ் விரண்டுமயனிறைத்தல்போலுந், தேயுமதுவளருமதுதிங்களௌளிதோவுனதுசெல்வமம்மே *

இ-ள். தாயே. தூயமதியாகிய மரகதச்செப்பிலே ஒளிர்கின்ற சோடசகலையும் அதன்நடுவே இருக்கின்ற களங்கமும் அடைவே இவற்றைச்சொல்லுமிடத்து,ஒளிராநின்றமிக்கவெளுப்பையுடைய கருப்பூரத்துண்டத்துடன் கத்தூரிபோலும். அதுவன்றி அத்திங்களினிடைத்தேயும் அக்கலை பின்பு வளர்வது நீபழுக்காய் வெற்றிலையுடன்அருந்தஅருந்த அவை குறையுந்தோறும் கருப்பூரத்துண்டமும் கத்தூரியும் நான்முகன் கொடுவந்து நிரப்புதல்போலும். அதனால்எளியதோஉனதுசெல்வம்-எ-று. * திங்களினிறுதியில் எழனுருபாகலால்,அதுதொகைட்பட்டுநின்றது.—கலையும் களங்கமும் ஒற்றுமைப்பட்டு இருப்பதனால், அதுவென ஒருமைப்படக்கூறினர்.—தூயமதி-கலைகளைவிட்டு நீங்கிவட்டங்கொண்டிருப்பது. — செப்பென்ப

து-காண்டம்.—ஓகாரம்-எதிர்மறை.—இதனுள் பலவயிற்பொலியுவமைஎன்னும் அலங்காரமும் உதாத்தம்என்னும் அலங்காரமும் காண்க. (௯௪)

கலிநிலைத்துறை.

தேவியுனில்லஞ் சிவனுறையந்தப் புரமானால், யாவருனைக்கண் டெய்துவரிமையோர் முதலானோ, ராவல்கொடெய்த்துன் வாயிலிலணிமாதிகளாலே, மேவியசித்திப்பேறொடு மீள்வாரானோரே. ※

இ-ள். தேவி. உனது இல்லம் சிவன்உறைகின்றஅந்தப்புரமாதலால், யாவர் உன்னைக்கண்டுகிட்டுவர். இமையோர் முதலானோர்வந்து உன்னைக்காணவேண்டும் விருப்பங்கொண்டுநெடுநாள்இருந்து இளைத்து உன்வாயிலிற்காத்திருக்கும் அணிமாதிசித்திகளாலே மனத்திற்கருதிய சித்தியைப்பெறுதலுடன் மீள்வாரானர்-எ-று ※ அதனால் யான்உன்னைக்காண்பதற்கு மிக்கதவஞ்செய்தேன் என்பதுபெறப்படும்.—இதனுள் உதாத்தம்என்னும் அலங்காரமும் கருத்தாவேதுஎன்னும் அலங்காரமும்காண்க. [இவ்விரண்டுகவியும் தேவியுடையசெல்வத்துயர்ச்சிகூறின.] ௯௫

மூவர்மகேசன்முடிகொளுமஞ்சத் தொழிலாயு, மேவியபடிகத் தனமெொளிவெளிகு

ழ்திரையாயு, மோவறுசெங்கேழ் விம்பமதி ன்பத் துருவாயும், பாவைநினகலா விறை யொடுநின்னைப்பணிவாமே. *

இ-ள். தெய்வத்தசசன் செய்யும் பாவை போன்றவளே. அயன் அரி அரன் என்னும் மூவரும் மகேசனும்-கட்டிலுடைய நான்கு முடியினால் தாங்கப்படும் மஞ்சத்தின் வடிவாகவும், அதன்மீது மேவிய படிக நிறம் போலும் தனது ஒளி-அதன் வெளிசூழ்ந்த திரையாகவும், அத்திரைமேல் ஒழிவற்ற நின்னுடைய சிவந்தநிறம்பத்திபாய்ந்தநிழல்-இருவரும் அனுபவிக்கும் இன்பத்தின்வடிவாகவும், யாம்கருதி உன்னைவிட்டுப்பிரியாத உன்னிறைவனாகிய சதாசிவனுடன்உன்னைப்பணிவாம்-எ-று. ※ தன்தொளிஎன்றது-சதாசிவனுடையஒளியை.—ஆயும் என்னும் ஆக்கவும்மையொடுகூடியசெய்தென்னும் வினையெச்சங்களைச் செயவென் னெச்சமாகக் கொள்க.—இன்பத்திநிறம் சிவப்பாதலால், சதாசிவனுடைய வெள்ளியநிறமாகிய திரைமேனிழலிட்டதேவியினது சிவப்புநிறம் இவ்விருவரின்பமும் மிகுந்து உருவமெடுத்த தாகக்கூறினார்.—அதுவென்பது - பகுதிப் பொருள்விகுதி. [இது நாடோறும் பணியுங்காலநினைக்குமாறுகூறியது.] (௯௯)

கலிவிருத்தம்.

கலைமகளும்பொதுமடந்தை கமலையுமற்றவளே, மலைமகணீ கற்புடைய வனிதையெனப்பகருந், குலமறைகளெதிர்கொடு நின் குரவிணையுமணையா, முலைகுழையப் புணர்வது நின்முதல்வரலதிலையால். *

இ-ள். மலையரையனுடைய மகளே. கல்விக்கு உரியாரிடத்து இருத்தலால், கலைமகளும் பொதுமடந்தை அதுவன்றிச் செல்வத்துக்கு உரியாரிடத்திருத்தலால், திருமகளும் பொதுமடந்தைதானே. நின்னுடையகாவில்இருக்கும் குராமரத்தினையும் எதிர்கொண்டு அணையாத உன்முலை குழையும்படி புணர்வது நின்முதல்வர்மெய்யன்றி வேறோர் மெய்யில்லை. அதனால் நின்னைக் குலமறைகள் கற்புடையவனிதையென்று சொலனும்-எ-று. ✻ நீ கற்புடையவனிதையெனவே, உலகமனைத்திற்கும் தாயென்றவாறுமாயிற்று. பாதிரிமுதலாகிய பத்துமரங்களுள் குராமரம் நன்மகளிர் அணையமலரோடுகூடிக்கொம்புதாழ்ந்து நிற்றலால், சிறப்புமை தோன்றக் குரவிணையு மணையாமுலை என்றார். — ஏகாரம்-தேற்றம். — மற்றும்ஆலும்-அசை. [இது கற்புடைமைகூறியது.] (௯௭)

வேதியர்க ளயனாவில் விஞ்சைமக ளென்றுஞ், சீதரன்றன்மணிமார்பிற்செழுங்கமலை யென்று, நாதரிடத்தரிவையென்று நாட்டுவரொண்ணடங்கா, வாதிபரன்மூலபராயாமளையுன்மயக்கால். *

இ-ள். அறிவிற்கு அடங்காத ஆதிபரனுடைய ஆதிபராசத்தியாகியயாமளையே. உன்னுடைய மாயையினால்-வேதியர்கள்-அயனுடைய நாவிலேகலைமகளென்றும், திருமாலுடையமணிமார்பிலே செழுமையையுடைய திருமகளென்றும், சங்கருடைய இடப்பாகத்தில் உமையென்றும், சொல்வர் - எ - று. ※ மாயையினால்சொல்வரெனவே, அம்மயக்கத்தைநீங்கி ஆராய்ந்து தெளிவாராயின், உன்னையன்றி வேறொருவருமில்லையென்பார் என்றவாறாயிற்று. [இது சத்திவடிவெல்லாம் தேவிவடிவேஎனக்கூறியது.] (௯௮)

கொச்சகக்கலிப்பா.

அம்மேநின்மெய்ப்பிரிவாமணிமாதிதொழுமழியா, விம்மேனிதம்மேனி யெனத்தெளிந்துபாவிப்பார், செம்மேனி யரன்வாழ்வுஞ்சிதைவதெனப்புறக்கணித்து, வெம்மேனிமூழியனற்றீபமிடவிளங்குவார். *

இ-ள்- தாயே. நின்மெய்யினின்றும்பிரிதலைப்பெறும் அணிமாதி சித்திகள் நின்று

தொழாநின்ற எக்காலமும் அழியாத உன்னு டையதாகிய இம்மேனியினைத் தம்முடைய மேனியெனத் தெளிவுபெற்று மனத்தால் பாவிப்பவர்-சிவந்தமேனியையுடைய உருத் திரன் வாழ்வும் மகாப்பிரளயகாலத்தில் சி தைவதாமென்று அதனைநிந்தித்து, வெய்ய மேனியையுடைய பிரளயகாலாக்கினியந்து தீபமாகநிற்க அக்காலதநும் அழிவுபடாம ல்விளங்குவார்-எ-று. உம்மை-சிறப்பு.(௬௬)

தாமாகவுனைநினைவோர் தவமிறுகத் தன மிறுகி, மாமோகப்புன்முறுவன் மனங்கவர க்கடைவிழியாற், காமாதிபலருதிப்பக் கடம் பலர்க்கே முறச்சிவனீ, யாமாமென் றயிரீ ப்பமயலளிப்பராமரும்பொருளே. *

இ-ள். அரியபொருளாயிருக்கின்றவளே உன்னைத்தாமாக நினைவோர்-நினையும் அத்த வம் முற்றுப்பெறத், தம்முடையமுலை முற் றுப்பெற்று, மிக்க மோகத்தைத்தரும் புன் சிரிப்புச் சிவனுடைய மனத்தைக்கவரக், க டைக்கண்ணாற் காமன்முதலாகியபலரும் உ திப்ப, மெய்கடம்பலர்ப்பாலும்நிறமுறச், சி வனனவன் தனித்தனியே தம்மை நீதானே யென்றுஐயமுற, அவனுக்கு ஆசையால்வரு ம் மயக்கத்தைக்கொடுப்பார்-எ-று. ※ இத னல் உன்னிடத்தே சாயுச்சியம் அடைவார்

கள்என்றவாறுயிற்று.— காமாதியல்ருதிப்ப என்றதனுமே,நமனும் நமன்றாதரும் உதிப்பதுகொள்க. — அளிப்பவொன்பதன்கணின்றஆமென்பது-அசை. [இவ்விரண்டு கவியும் தியானிப்போர் அடையுந் தன்மை கூறின.] (௱)

சுந்தரிநின் றொண்டர்தமைத் தோய்வதற்குநாமகளு, மிந்திரையுமலரயன்மாலிடருழப்பவிரதியின்க, ணந்தமில்பே ரழகொடுகற் பழித்து நெடுநாள்கழியச், சிந்தையுறுபாசம்போய்ச் சிவமயத்தைச்சேர்குவரால்.

இ-ள். திரிபுரசுந்தரி. நின்னுடைய அடியாரானவர்-தம்மைக் கல்வியைக்குறித்துஞ் செல்வத்தைக்குறித்தும் முறையே நாமகளும் திருமகளும் வந்து தோய்வதற்கு முறையே மலரின்மேல் இருக்கின்ற அயனும் மாலும் இடருழப்ப, முடிவில்லாத பெரிய அழகுடனேகூடி இரதியினிடத்துக் கற்பைக்காமன்மெலியஅழித்து, இன்பத்தைநுகர்ந்து, நெடுநாள் கழியப் பின்பு சிந்தையில் உற்றமயக்கமெல்லாம்போகச்சிவரூபத்தை அடைகுவர்-எ-று. ※ மலரயன்மாலிடருழப்பஎன்பதனுல்,காமன்மெலியஎன்பது வருவிக்கப்பட்டது. [இது அடியார்பெறும் இம்மைமறுமைப்பயன் கூறியது.] (௱க)

சேமநிதியே யமுதே தேனே நற் குணக் கடலே, யாமளையேயன்பர்மனத்திருந் துரை யைக் கடங்காத, கோமளமே யம்மே நின் கோகனதத் தாள்வழுத்து, மாமறைபோ லென்பாடல்வண் டமிழுங்கொள்வாயால். *

இ-ள். சேமத்தில்இருக்கும் நிதிபோல்ப வளே. அமுதம்போல்பவளே. தேன்போல் பவளே. நற்குணமாகியகடலையுடையவளே. யாமளையே. அன்பருடைய மனத்தின்கண் இருந்தும் அவர் உரைக்கு அடங்காத கோம ளத்தையுடையவளே. தாயே. நின்னுடைய தாமரைபோலும் தாளை வழுத்தாநின்ற மா மறைபோல்,என்னுடையபாடலாகிய வளவி யதமிழுங்கொள்வாயாக-எ-று. * கோம ளம் இளமைச்செவ்வி.— ஒரும்மை - சிறப் பு.—ஒரும்மை-எச்சம்.—இதனுள் உவமை யைப்புகழ்ந்து உவமித்தவதனால், புகழுவ மை என்னும் அலங்காரம் காண்க. (௱௨)

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

ஆதவனுக் கவன்கிரணத் தங்கியைக்கொ ண்டாலாத்தி சுழற்றலென்கோ, சீதமதிக்கவ னிலவினிலழுகுக்கலைப்புனல்கொடுப சரிப்ப லென்கோ, மோதியமைக்கடல்வேந்தையவ ன்புனலான் முழுக்காட்டு முறைமையென்

கோ, நீதருசொற் கவிகொடுனைப் பாடியு
னதருள்பெறுமென்னிதியம்மே. *

இ-ள். தாயே- நீதந்தசொல்லாற் றொடுக்குங்கவிகொண்டு உன்னைப்புகழ்ந்துபாடி உனது அருளைப்பெறும் என்னிதியைச்-சூரியனுக்கு அவன்கிரணமாகிய அனலைக்கொண்டு தீயாலாத்திசுழற்றுதலென்றுசொல்வேனோ. குளிர்ச்சியையுடைய மதியை அவன் நிலவினால் ஒழுகுஞ் சந்திரகாந்தப்புனல்கொண்டு உபசரிப்பதென்றுசொல்வேனோ. திரைஒன்றோடொன்றுமோதியகறுப்பையுடைய கடல்வேந்தனாகியவருணனை அவனுடைய புனலின்முழுகச்செய்புடமுறைமையென்று சொல்வேனோ. நீ சொல்வாயாக-எ-று. ☼ நான்கனுருபை- இரண்டனுருபாகக்கொள்க.- முழுகவாட்டுமென்பது - முழுக்காட்டுமெனக் கடைக்குறைவிகாரம். — ஓகாரங்கள்- வினா.—இதனுள் நின்கவியால் உன்னைப்பாடுதென முன்னொன்று தொடங்கி அதனை முடித்தற்கு வேறுவேறாக மூன்றுவகைப்பொருளெடுத்துக் கூறியவதனால், வேற்றுப்பொருள் வைப்பு என்னும் அலங்காரம் காண்க. [இவ்விரண்டுகவியும் இப்பனுவலை யேற்பிக்கும்வண்ணங்கூறின-] (௱௩)

எழுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

வேதநுண்பொரு ளாதிசுந்தரி வீறடங்கலு மாயமே, யீதறிந் துவி டாசொலுங்கவி ராசபண்டிதன் வினையா, ஞதரஞ்சகி தாள்பெறுந்திருநாமமொன்பது நூறுமே, யோதினன்பல போகமுஞ்சிவ லோகமும்பெறு வார்களே..... ....*

இதன்பொருள் - வெளிப்படை.

சௌந்தரியலகரி

முற்றுப்பெற்றது.

சரவணோற்பவகுரு சரணமேசரணம்.

உரையாசிரியர்பெயர்.

பிறைபுனைந்தருளுஞ்சிவன்றன துவகைபீ பெருக்கெனவடமொழிமுனிவ, னறைசவுந்தரியலகரியைத்தமிழாலருள்கவிராசபண்டி. தன்ற, னிறைமனங்கருதித்தாழைமாநகரிணி லபெற வாழ்கவியெல்ல, னிறையளவெனி னுந்தவறிலாதுரைதேர்ந் தெழுதினனெழில் விளக்கெனவே.. ....*

சிவமயம்.

சௌந்தரியலகரிச் செய்யுண் முதற்குறிப்பகராதி.

அகராதி-முற்றிற்று.

இஃது
ஸ்ரீ-கோவிந்தநாயகரால்- அச்சடிக்கிப்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.